

Bio jednom jedan virus
Zbirka kratkih priča
učenika osnovnih i srednjih škola

DEVETI REGIONALNI FESTIVAL FANTASTIČNE KNJIŽEVNOSTI
REFESTICON 2021

Bijelo Polje, 24. 6. – 27. 6. 2021. godine

Izdavač

Lokalni javni emiter Radio Bijelo Polje

Suizdavač

Javna ustanova Ratkovićeve večeri poezije

Za izdavača

dr Andrijana Rabrenović

MA Kemal Musić

Priče odabrao žiri: Nađa Durković (Podgorica)

Izet Erović (Bijelo Polje)

Radoman Čečović (Podgorica)

Urednik

mr Dragić Rabrenović

Priprema za štampu

Milena Joksimović

Na naslovnoj strani korišten detalj fotografije *Virus*

Dragića Rabrenovića

Dizajn korica

Marko Tvrdišić

Štampa

VBR Grafika, Bijelo Polje

Tiraž

500

Ova knjiga je nastala u sklopu projekta REFESTICON 2021

Realizator i organizator

Lokalni javni emiter Radio Bijelo Polje

Suorganizator

Javna ustanova Ratkovićeve večeri poezije

Partner

NVO Akademija društvenih nauka

Napomena

Autori su odgovorni za autorstvo priča koje su dostavili

Bio jednom jedan

VIRUS

*Zbirka kratkih priča
učenika osnovnih i srednjih škola*

Lokalni javni emiter Radio Bijelo Polje
Javna ustanova Ratkovićeve večeri poezije
Bijelo Polje, 2021.

Predgovor

OVOSTRANO U ONOSTRANOM – *VIRUS 21*

*U fantastičnom je čudni ili natprirodni događaj posmatran
u svjetlosti onoga što se smatra normalnim i prirodnim.*

Cvetan Todorov

Treći put zaredom *REFESTICON*, Regionalni festival fantastične književnosti, objavljuje zbirku najboljih kratkih fantastičnih priča učenika Crne Gore. Tri knjige priča učenika iz cijele Crne Gore nijesu mala stvar u vremenu koje svjedoči očiglednoj destrukciji potreba za čitanjem i pisanjem kod učenika svih uzrasta. Sudeći, međutim, prema interesovanju u školama, i broju priča koje su stigle u predviđenom roku, ovaj konkurs za mlade stvaraocce veoma se visoko pozicionirao.

Prva dva konkursa *REFESTICON-a* za učenike za temu su imala zmajeve i ilirske legende. Tema ovogodišnjeg konkursa bila je *Virus 21*. Za razliku od prethodna dva, čije su teme bile direktna ulaznica u fantastično, ove godine tema konkursa bila je iz registra iskustvenog i nečega „od ovoga svijeta“. Već poduže „fantastično“ jeste naša stvarnost, te je izazov za kreativne učenike (može djelovati paradoksalno!) bio složeniji u odnosu na prethodne dvije godine. U pisanju priče trebalo je sačuvati sve elemente fantastike (likovi, rukovođenje fabuliranjem, hronotop, leksika), a, istovremeno, iz stvarnosne pozicije motive izmještati u nerealno. Godinu i po se pred sićušnom, maglovitom pojavom rušio izgrađeni svijet, čije se ustrojstvo činilo pouzdanim, moćnim i neuništivim. I kod nevjernih Toma brisala

se brižljivo čuvana granica između poznatog svijeta i svijeta s one strane granice. I nakon iskustva, koje su neki dobro osjetili na sopstvenoj koži, a neki bili svjedoci patnje bližnjih, trebalo je, poštujući ustrojstvo žanra, napisati ubjedljivu priču.

Ko je to od učenika, u pristiglih pedeset i šest radova, uspio potvrditi osobenu „vidovitost“ djece i mladih? Ko je od njih uspio da slike sopstvene imaginacije ubjedljivo „stavi u pokret“ i dobije fantastičnu priču?

U ovoj zbirci nalazi se čak četrdesetdvije priče, što svjedoči o kvalitetu i o veoma teškom izboru koji je bio pred žirijem. Uvažavajući kriterijume sintakse koja je primjerena uzrastu, a imajući na umu fantastičnu književnost kao žanr, članovi žirija su, nezavisno jedno od drugoga, ujednačeno ocijenili najbolje radove iz tri uzrasne kategorije. Specifično opažanje čudnih događaja naročito uspješno izvedeno je u pričama: *Virus juče, danas, sutra*; *Rupa se jednostavno zatrpava* i *A38-K*. U najuspješnijim pričama tri ocjenjivača bila su „uvučena u srce fantastičnog“ i osvjedočili su se da neki stvarnosni fenomeni ostaju nedostupni „ukoliko se ne koristimo fantastičnim“.

Regionalni festival *REFESTICON* odlukom da se afirmisanim piscima fantastične književnosti u prvim spisateljskim pokušajima pridruže djeca i mladi, nalazi se u veoma važnoj obrazovnoj misiji – podsticanja jezičke pisane produkcije u žanru koji je djeci blizak.

Podgorica,
Jun, 2021. godine

članica žirija **Nađa Durković**

Maša Rovčanin

2. razred, JU Gimnazija „Slobodan Škerović“, Podgorica
(*Zlatno zmajevo jaje* – prvo mjesto u kategoriji srednje škole)

A38-K

Dnevnik kapetana Ivana Lazovića

Utorak, 17. februar 2753.

Posao je uspješno obavljen i upravo napuštamo orbitu Proksime B. Svu posadu, uključujući i mene, čeka dugo putovanje nazad, a i *dan je bio dug* (5,15 Zemaljskih dana da budem precizan), pa bi bilo najbolje da sada svi malo odmorimo. Ipak, izdvojiću nekoliko trenutaka da opišem svoj boravak na ovoj planeti. Pokušaću da budem onoliko detaljan koliko mi to moje pamćenje dozvoljava.

Kao što sam nagovijestio u svom jučerašnjem obraćanju, brodu „A38-K“, kojim komandujem, povjeren je zadatak od izuzetne važnosti o kome mi nije bilo dozvoljeno da govorim (ili pišem) do samog kraja akcije, kako bismo spriječili osujećenje naših planova. Naime, u cilju očuvanja prijateljskih odnosa sa stanovnicima ove planete, Zemlja je odlučila da pokloni Proksimi B značajnu količinu rudnih minerala, rijetkih u našoj galaksiji, a kojima Zemlja obiluje.

Proksima Kentauri se tek dizala nad horizontom kada se 114 članova posade iskrcalo sa broda. Iako znam da je gravitaciona sila gotovo ista kao na Zemlji, ali vjerovatno zbog dugog vremena provedenog u bestežinskom stanju, osjećao sam se jako teškim i u prvi mah sam mislio da neću još dugo izdržati na nogama. Ipak, osjetiti svjež vazduh nakon dvije godine... taj osjećaj me je vraćao u život. Kroz glavu mi je u trenutku prošlo hiljadu slika, sjećanja, ali sva su bila nekako daleka, kao iz prošlog života, tuđa...

Nedaleko od mjesta na kom smo se iskricali, čekala nas je delegacija Proksimijanaca kojima pođosmo u susret. Za potencijalne čitaoce ovog dnevnika koji nikada nijesu bili u prilici da posjete ovu planetu ili se upoznaju s izgledom njenih stanovnika, pokušaću da ih ukratko opišem. U mnogo čemu slični su ljudima, humanoidni u svakom slučaju, pa ipak postoji jedna vrlo bitna razlika – njihova svijetlomodra boja kože koja se, moram priznati, veoma dobro uklapa s izgledom same planete. Osim toga, postoji i par drugih neznatnih razlika - poput malo dužih udova ili prorijeđene kose. Da ste i vi bili u prilici da upoznate stanovnike planete poznate pod imenom Glize 832 C, razumjeli biste da ove razlike zaista *jesu* neznatne, ali to je tema za neki drugi put.

Prišli su nam i *zagrlili su nas*. Mi smo ih pozdravili i izvijestili detaljnije o našoj pošiljci. Poslao sam jednog čovjeka da je pokaže našim domaćinima, koji je preuzeše, a onda sam dao znak ostatku posade, isključujući naravno svog prevodioca bez kog ne bih bio u stanju da vodim razgovor sa Proksimijancima, da su slobodni. Pratili smo ih do kapije, izlaza iz ovog ogromnog aerodroma, a zatim širokim gradskim ulicama koje su bile neuobičajeno tihe i puste, ali ni u kom slučaju mrtve. Krasila ih je arhitektura ni nalik bilo čemu što sam ranije vidio – živopisnih boja, najne očekivanijih oblika, a u isto vrijeme skladna i s ukusom. Na ulazu u zgradu gdje su nas očekivali, dočeka nas je robot koji me podsjeti na onog s planete Kepler-186F i, da nijesam imao iskustva sa ovakvim primjerkom ranije, pomislio bih da je živ.

Robot nas je poveo na treći sprat zgrade i pokazao vrata. Ušli smo u veliku salu u čijem je centru bio postavljen sto pun tradicionalnih jela, vrlo egzotičnog izgleda. Veliki broj zvaničnika već je bio na svojim mjestima, uključujući i ministra vanplanetarnih poslova, koji je sjedio na čelu. Pozdravili su nas i dali mi znak da sjednem naspram njega, što i sam i učinio. Našim

domaćinima se nije žurilo, pa smo naredna četiri sata proveli razgovarajući o temama koje su se ticale međuplanetarnih odnosa i mogućnostima njihovog napretka. Razgovor je bio prilično prijatan, iako su se pojedini zvaničnici iz nekog razloga učinili pomalo odsutni i zabrinuti, u krajnju ruku nervozni, ali vjerovatno je razlog tome bio ovaj dugoiščekivani susret.

Prošlo je otprilike dvanaest sati od slijetanja kada su nam pokazali smještaj i narednih nekoliko sati proveo sam pokušavajući da zaspim, što nimalo nije bilo lako pri blještavom sjaju Proksime Kentauri, koja još uvijek nije dostigla najvišu tačku svoje putanje.

Bilo je ovo izuzetno lijepo iskustvo i svakako bih predložio svima koji budu u prilici da posjete ovo mjesto da to i urade. Ipak, moram iznijeti i jedno neobično zapažanje. Za sve vrijeme boravka nijesam sreo ni jednog jedinog Proksimijanca, osim državnika koji su nam priredili doček! Kad god bismo prošli pored neke zgrade ili kuće, zavjese su se istog trenutka navlačile a stanari udaljavali od prozora. Da li je to uobičajeno ponašanje u prisustvu stranaca? Pokušao sam da pitam našeg domaćina, ali on je vrlo vješto izbjegao to pitanje. Da ih nijesam uvrijedio?

Bilo kako bilo, došlo je i vrijeme za polazak i svih 114 članova posade ponovo se okupilo na aerodromu. Proksima Kentauri bila je u zenitu i nikada u životu nijesam vidio bilo šta što bih mogao uporediti s ovim pogledom. Na ljubičastom nebu ocrtavali su se krvavo crveni ožiljci koji su se u daljini spajali sa crvenkastom površinom zemlje. Ovaj prizor mi je ulivao mir u duši i zastao sam da još jednom udahnem svjež vazduh prije nego li se ukrcam. Ubrzo smo svi uspjeli da se smjestimo i brod je uzletio.

Subota, 21. februar 2753.

Prošla su skoro četiri zemaljska dana od početka putovanja i sve ide po planu. „A38-K“ lagano plovi svemirom i, ako nastavimo ovako, možda ćemo se vratiti i nekoliko dana ranije

nego što je to očekivano. Naši domaćini obezbijedili su nam dovoljne količine hrane i goriva, pa se nadam da nećemo morati da svraćamo u stanicu po još namirnica, što će dodatno skratiti put.

Upravo mi je javljeno da se kormilar ne osjeća dobro, pa ću morati da odložim pisanje za kasnije i potražim mu zamjenu.

Dnevnik doktorke Ane Marić

Ponedjeljak, 23. februar 2753.

Ovaj neobični umor kao da je zarazan. Od subote sam imala već devet pacijenata koji se iz neobjašnjivih razloga ne osjećaju dobro i svi navode umor kao jedan od glavnih problema. Da li ih je boravak na Proksimi B ovako izmorio? Obavila sam standardne preglede, ali ne bih rekla da su prehladeni ili bolesni. Svakako moram redovno da pratim razvoj njihovih simptoma, ali se iskreno nadam da će se nakon dobrog odmora osjećati bolje. Izgleda da me čeka jedan pacijent. Bolje da odmah pođem.

Još jedan. Simptomi nijesu ozbiljni, ali već deset ljudi... Pratiću situaciju.

Utorak, 24. februar 2753.

Danas nijesam imala novih slučajeva, ali još je rano. Za nekoliko minuta idem u obilazak pacijenata, u nadi da je umor makar malo popustio. Možda bi najbolje bilo da vodim evidenciju slučajeva i ovdje, napismeno...

Upravo sam se vratila iz obilaska i moram reći da je stanje pacijenata krajnje čudno. Pa oni kao da su još umorniji kako vrijeme odmiče! I baš kada sam se ponadala da nema novih slučajeva, gospođa Mirković počela je da se žali na neopisiv umor i glavobolju. Ovo me zaista zbunjuje...

Srijeda, 25. februar 2753.

Sada i temperatura... Mora biti da je prehlada, neobična – da, ali prehlada. Svi simptomi ukazuju na to. Da li me je iskustvo iznevjerilo? Bila sam sigurna da nema ni traga prehladi kada sam pregledala prve pacijente... Pokušaću sa sirupom, on uvijek pomaže u ovakvim situacijama.

Nedjelja, 1. mart 2753.

Ništa. Nikakav rezultat. Pa kakva je ovo prehlada? Još pet pacijenata za četiri dana! Stvarno počinjem da mislim da je zarazno. Ali ne može biti... Po prvi put u svojoj sedamnaestogodišnjoj službi – da ne mogu izliječiti običnu prehladu! Ne, nije ona uopšte obična... pa nikada u životu nijesam vidjela nešto slično! Zovu me, hitno je.

Gospodinu Jakovljeviću je veoma loše i upravo sam mu dala tablete protiv bolova. To je jedino što mogu da učinim u ovom trenutku. Još četiri pacijenta! Situacija je sve gora i gora. Još uvijek ne znam dovoljno o prirodi same bolesti. Moram saznati šta je izaziva, moram sprovesti dodatna ispitivanja...

Dnevnik kapetana Ivana Lazovića

Ponedjeljak, 2. mart 2753.

Na brodu vlada neka vrsta nemira. Sve je više ljudi koji pokazuju sasvim uobičajene simptome prehlade, ali čije kliničke slike postaju sve lošije i lošije uprkos požrtvovanom radu doktorke Marić. Razgovarao sam s njom u nadi da će me umiriti i uvjeriti da je sve pod kontrolom, međutim, izgledala je prilično zabrinuto i nije mi ulila mnogo nade. Možda samo paničimo bez razloga... nadam se.

Dnevnik doktorke Ane Marić

Utorak, 3. mart 2753.

Katastrofa! Užas! Pacijenti koji su među prvima zaraženi pokazuju znakove groznice. A ja – ja sam nemoćna! I da, kažem *zaraženi*, šta god ovo bilo definitivno je zarazno. Već trideset jedna osoba je bolesna. Širi se sve brže i brže. Ništa ne funkcioniše – sirupi, antibiotici – ništa! Jedino što može pomoći u sprječavanju oboljenja jeste izbjegavanje kontakta. Tako je, mora se zabraniti svaki kontakt! Obavijestiću kapetana.

Dnevnik kapetana Ivana Lazovića

Utorak, 3. mart 2753.

Ovo postaje ozbiljno. Ne razumijem. U karijeri nijesam doživio nešto slično. Doktorka Marić je daleko najbolji doktor s kojim sam ikada radio, pa ipak... Zabrana kretanja je stupila na snagu kao što je ona to predložila. Samo da ne bude prekasno....

Dnevnik doktorke Ane Marić

Četvrtak, 5. mart 2753.

Prvi smrtni slučaj. Gospodin Jakovljević preminuo je jutros. Sasvim zdrav čovjek da tako iznenadno umre... Moja profesija je takva, moram biti uz pacijenta u najtežim trenucima, ali danas je bilo veoma teško. Previjao se od bolova, temperatura je prelazila četrdeset stepeni... Broj oboljelih neprestano raste, a panika je zarazna gotovo kao i sama bolest. Ne znam šta da kažem. Spremam se da uz pomoć svoga asistenta izvršim autopsiju. Možda nam to pomogne u pronalaženju uzroka.

Autopsija još uvijek nije izvršena, jer baš kada je trebala da otpočne dobila sam hitan poziv. Još jedan smrtni slučaj, nadam se da ću sutra uspjeti da izvršim obje. Zovu me, samo se nadam da nije još jedan.

Petak, 6. mart 2753.

Autopsije su izvršene i asistent upravo izvlači podatke iz kompjutera. Gospođica zbog koje su me zvali još uvijek je živa, ali sudeći po razvoju kliničke slike – neće još dugo. Uzdam se u podatke koje možemo dobiti iz obavljenih pregleda i autopsija. Spremno je.

Virus! Kako mi je to promaklo?! Mora da sam bila pod prevelikim stresom, nijesam mogla jasno da razmišljam. Korak smo bliže, ali prognoze ipak nijesu dobre. Veoma je zarazan i prenosi se putem vazduha. Kako da zaustavim širenje smrtonosnog virusa u zatvorenom prostoru? Ustajali vazduh ovdje je svakodnevicica. Naš imuni sistem nema šanse protiv njega, a za proizvodnju vakcine nema ni vremena ni uslova. Obavijestila sam kapetana, ali on mi neće biti od pomoći. Sreća je što sam sve vrijeme nosila zaštitnu masku... Mada kada bolje razmislim i nijesam od neke pomoći. Osjećam se užasno. Ja sam nemoćna. Nemoćna!

Četvrtak, 12. mart 2753.

Situacija je potpuno izmakla kontroli. Činim sve što mogu. Već dvije noći nijesam spavala, ali nema rezultata. Od početka ove pošasti zarazilo se pedeset osam ljudi, dvadeset petoro je mrtvo i još se niko nije oporavio. Osjećam se tako bespomoćno. Svjetlosnim godinama udaljena od kuće usred gluvog i praznog svemira... Zašto sam ikada pošla? Osjećam tjeskobu, kao da ću iskočiti iz sopstvene kože. Ruke mi se tresu. Osjećam kako mi krv juri kroz vene i ide u glavu. Moram da se smirim, uzeću sedativ. Da, i onda na spavanje.

*Dio zvaničnog obavještenja sa proksime B upućenog Brodu „A38-K“
Odštampano i zalijepljeno u dnevniku kapetana Ivana Lazovića
15. marta 2753:*

20. februar 2753.

„...Nakon višenedjeljnih analiza, naši najbolji doktori uspjeli su da utvrde uzrok neobjašnjivih smrti na našoj planeti. U pitanju je lako prenosiva vrsta virusa, sada već poznatog pod imenom Gama-53. Razlog iz kog vas obavještavamo je naša, nažalost opravdana, sumnja da ste i vi možda zaraženi. Iskreno se nadamo da će ovo obavještenje stići do vas prije nego li bude kasno. Neki od prvih simptoma su umor i glavobolja, koji ubrzo prerastaju u groznicu. Voljeli bismo da možemo biti od neke pomoći, ali lijek još uvijek nije pronađen. Naša je dužnost da vas upozorimo na opasnost koju bi dalje širenje zaraze donijelo...“

Dnevnik doktorke Ane Marić

Utorak, 17. mart 2753.

Prošlo je tačno mjesec dana od napuštanja Proksime B i već više od pola posade je mrtvo. Stigao je i zvaničan dopis – zaražili su nas Proksimijanci! Izgubila sam svu nadu, svakog dana gledam ljude kako umiru i pitam se da li sam ja sljedeća. Jedino što mogu za njih da učinim jeste da im olakšam muke, ali suđeci po zalihama analgetika kojih gotovo da više i nema – ubrzo neću biti u stanju ni da im barem na taj način pomognem. Premorena sam. Pokušaću da zaspim, ali nakon svega što sam vidjela danas, biće teško...

Četvrtak, 19. mart 2753.

Dvadeset četvoro mrtvih u dva dana, devedeset petoro od početka epidemije. S obzirom na to da je danas potrošen i posljednji analgetik, bojim se da su svi oni imali sreću. Smrt je očigledno neizbježna. Ponovo ne mogu da sredim misli. Prestravljena sam i srce mi nekontrolisano tuče. Strašno sam umorna i osjećam užasnu glavobolju. Neispavana sam. Moram se odmoriti.

Subota, 21. mart 2753.

Zaražena sam. Gledala sam stotinu i šest ljudi kako umiru. Ipak, nikada nijesam osjetila ono što osjećam sada. Ja umirem. Sve se ovo čini tako konačno. Oprostiti se od života ovdje – usred beskrajnog crnila. Nikada više ne osjetiti vjetar na koži, nikada više ne vidjeti porodicu. Da sam barem znala da mi je to posljednji put da ih vidim... Fizička bol nije ništa u poređenju sa duševnom, sa strahom koji osjećam. Teško mi je. Biće ovo moje posljednje obraćanje pred smrt. Snaga me izdaje.

Dnevnik kapetana Ivana Lazovića

Ponedjeljak, 23. mart 2753.

Pronašao sam doktorku Marić mrtvu u njenoj kancelariji. Zvanično sam jedini preživjeli sa broda „A38-K“. Kapetan koji je nadživio svoju posadu. Sramota! Svi ti ljudi... Svi ti životi izgubljeni u nepovrat... Kako to da sam baš ja imun? Samo ja.

Izgubljen sam i slomljen. Koja je svrha mog daljeg putovanja? Vratiti mrtve ljude nazad na Zemlju? Kako je sve ovo moglo da se desi? Moram da razbistrim glavu.

Srijeda, 25. mart 2753.

Preturajući po dokumentima doktorke Marić vezanim za Gama-53 virus, morao sam se suočiti sa zastrašujućim saznanjem. Iako imun na bolest, sposoban sam da je prenesem dalje. Osim toga i cijeli brod je zarazan.

Donijeti ovakvu zarazu na Zemlju – ni u kom slučaju! Ako sam među 114 zdravih i uglavnom mladih ljudi ja jedini preživjeli, na Zemlji bi nastala apokalipsa. Ne. Ne mogu to da prouzrokuje! Ali ne mogu zauvijek ostati na brodu. Zalihe su ograničene, a i kakav bi to život bio? Ne znam šta da radim.

Četvrtak, 26. mart 2753.

Bio mi je potreban cijeli dan da se pomirim sa činjenicom da postoji samo jedno rješenje. Uništiti brod i sve na njemu! Tako je! Teška je to odluka, ali jedina ispravna.

Moj i dnevnik doktorke Marić biće izbačeni sa broda u zaštitnoj kapsuli, u nadi da će ih neko nekada naći i da će moći da objasni ostatku svijeta šta se desilo sa brodom „A38-K“ i njegovom posadom.

Koliko god mi se to činilo nemoguće, uzimajući u obzir beskrajnost svemira, ipak moram zamoliti čitaoca ovog dnevnika da ga preda mojoj sestri Sofiji, ako ona još uvijek bude živa! Zbogom!

Luka Tapušковиć

4. razred, JU SSŠ „Sergije Stanić”, Podgorica

(*Srebrno zmajevu jaje* – drugo mjesto u kategoriji srednje škole)

ZAKLETVA

Osvanulo je još jedno subotnje jutro, malo drugačije od drugih po rutini. Tog dana sam rano ustao kako bih posjetio lokalni buvljak. Na tu ideju sam došao na nagovor dugogodišnjeg prijatelja, koji je tvrdio kako tamo pojam *od igle do lokomotive* nije tek puka fraza. Pomalo skeptičan, ipak sam prihvatio tu ideju. Tako sam se pojavio u ranim jutarnjim satima, što je i bilo preporučljivo zbog kasnijih nepodnošljivih gužvi. Po tome se moj prijatelj još jednom pokazao kao vrsni znalac za takve stvari. Već pri samom ulasku na buvljak, zakoračio sam u drugačiji svijet. Na tom skromnom mjestu narod je drugačije razmišljao, trgovački što bi se reklo. Sa svakog štanda su se mogla čuti dobacivanja, cenkanje ali i jutarnji pozdravi. Prodavala se nošena odjeća i obuća, elektronski uređaji, rijetka izdanja raznih knjiga koje su osjetile nagriz zuba vremena, kopije originalnih satova ali i lažno zlato. U vazduhu su se mogli osjetiti razni mirisi, u zavisnosti gdje se na buvljaku nalazili. Povremeno bih osjetio i neprijatni vonj koji je dolazio sa štandova na kojima se prodavala živina, ali vremenom je moj nos oguglao na te mirise.

Dok sam prolazio buvljakom, primijetio sam starijeg čovjeka, u sedamdesetim godinama, koji je na svom štandu uglavnom prodavao starije predmete. Bjehu to najviše stari broševi ali i ordenje, iz ko zna kojeg rata, nakit i uređaji koji se odavno više ne koriste. Jedan takav je bio diktafon, koji je izgledao kao da niko prstom nije prešao preko njega za dugi niz godina. Meni neshvatljivo je veoma privukao pažnju, pa sam upitao starca: „Kolika je cijena diktafona?“

„Pet eura, uz njega dajem i pet audio-kaseta“, odgovorio je starac. Iznenađen jako niskom cijenom, s obzirom na starost jednog takvog predmeta, upitao sam: „Da li radi?“

„Vjeruješ li mi da ne znam“, odgovorio je „Pronašao sam ga u jednom napuštenom skladištu, ali ne izgleda kao nešto što bi nakon toliko godina tek tako proradilo. Dati pet eura za ovo je i previše. Kocka je to, sine moj.“

Svejedno sam dao pet eura i pozdravio prodavca. Simpatičan starac, pomislio sam dok sam napuštao buvljak. Kasnije tog dana, kada sam došao kući, skuvao sam sebi kafu i pripremio kasni doručak. Jaja bekendeks bjehu izvrsna uz slatku kafu. Završivši sa doručkom položio sam diktafon zajedno sa kasetama na sto. Nijesam polagao mnogo nade u iznenadno vaskrsnuće tog uređaja poslije toliko godina. Ipak, ubacio sam kasetu. Nekim čudom, proradio je. Začuo sam grubi glas.

Diktafonski zapis br. 1 – Zakletva

(tišina)...(šum)...Ovaj zapis ostavljam kao svoje nasljeđe, kao svjedočanstvo nekog goreg vremena koje je sada za vama. Možda je pogrešno misliti o boljoj budućnosti, kada je ona već sada neizvjesna. Ipak...(kašalj)...lijepo je nadati se. (tišina)... Zovem se...(šum)...Andrejević i živim u Podgorici. Dovoljno je da znate moje ime i da sam već dvadeset godina u medicini, a posljednjih pet radim kao epidemiolog. Još se sjećam polaganja Hipokratove zakletve, kada sam prije dvadeset godina na poklon od svog oca dobio upravo ovaj diktafon. Na moj zbunjeni pogled je odgovorio: „Ako ikada poželiš da kažeš nešto što je zabranjeno, ovaj moj poklon će ti to omogućiti.“

Oče...(tišina) ... bio si u pravu. Tog dana sam... (kašalj)... položio zakletvu. Nakon toliko dugo godina još uvijek znam da je izdeklamujem. Jednostavno... (tišina)... neke stvari se ne zaboravljaju.

U času kada stupam među članove ljekarske profesije svečano obećavam da ću svoj život staviti u službu humanosti.

Zakletve sam uvijek ozbiljno shvatao, smatrajući ih nečim svetim. A kada se zakunete da ćete pomagati drugima u borbi sa smrću, očekuje se da ste tome doslijedni.

Najveća briga će mi biti zdravlje mog pacijenta.

Ali u današnjem vremenu za doktore pacijent ništa ne znači. Za njih je on poput Džojsovog *Uliksa* koji mogu da pročitaju, ali ne i da razumiju. Lični interes je preuzeo imperativ, a pacijentima se samo produžavaju muke. A najveća muka je čekanje, a čekati smrt je nešto što ne želim nikome. Nikada...(kašalj).

Apsolutno ću poštovati ljudski život od samog početka.

Ljudski život kao da ništa ne znači. Pitanje je da li je ikada i značio.

Ovo obećavam svečano, slobodno pozivajući se na svoju čast.

Da...(tišina)... pozvao sam se na svoju čast. Ako ljudski život ništa ne znači, onda je ljudska čast još manje vrijedna. Kao pijesak koji držiš na ispruženoj ruci. Kad odleti on više nije pijesak jer ga ne vidiš. Takva je i ljudska čast. Postoji samo dok ti nešto znači.

(šum)...Zato moram skinuti veliki teret sa moga srca, tako što ću ispričati ono što me muči. To je jedini način... (tišina)... ma koliko bolno bilo podsjećati se svega. Nemojte me žaliti, žalite društvo u kojem sam živio, a koje je sada možda i... (tišina)... gore.

(kraj audio-zapisa)

Zapitao sam se šta bi moglo mučiti tog čovjeka. Pomislio sam kako možda nije mogao spasiti pacijenta i kako je to shvatio kao poraz, zbog čega se odlučio na ovakvu ispovijest. Ne shvatajući šta se dešava, ubacio sam drugu kasetu.

Diktafonski zapis br. 2 - Etički ili ipak ne

Tog dana sam prisustvovao sastanku Svjetske zdravstvene organizacije u Ženevi. Sastanak je organizovan u tajnosti, što

nijesam baš razumio. (tišina)... Svejedno, pojavio sam se. Volio bih da nijesam. Popunjen amfiteatar ... (kašalj) ... a samo moje mjesto prazno. Brzo sam ga zauzeo, nakon čega je Bahmanaran Sing, ugledni indijski doktor, započeo svoj govor. Pričao je o globalnoj demografskoj slici, koja ni malo nije zadovoljavajuća.

„Zemlja je već sada prenaseljena. Četrnaest milijardi ljudi je naseljava. Ovim tempom... bojim se i pomisliti šta bi se moglo dogoditi“, rekao je doktor Sing.

U početku mi nije bilo jasno zbog čega se poteže tema o prenaseljenosti. Mislio sam kako će to biti još jedan od sastanaka na kojima će se govoriti o problemima vakcinacije, sa čime Svjetska zdravstvena organizacija ima problema već dugi niz godina. (uzdah) ... A onda je doktor Sing prešao na stvar „... Zbog svih posljedica izazvanih prenaseljenošću Zemlje, odlučili smo da se pozovemo na projekat *Daunsajzing*.“

(tišina)... Srce mi je zastalo na trenutak kada sam čuo te riječi. Nijesam vjerovao u to što sam čuo, ali su isto tako te riječi odzvanjale u mojoj glavi... (kašalj)... kao pad kamenčića na dnu bunara. *Daunsajzing* je značilo samo jedno...

„...Smanjenje svjetske populacije vještačkim putem je jedino valjano rješenje za suzbijanje ovog zajedničkog problema. Uzeti su u obzir i drugi prijedlozi, ali Viši Vrh je donio ovakvu odluku“, rekao je doktor Sing. I dalje sam slušao riječi, ali one kao da su prolazile kroz mene. Osjećao sam se već mrtvim, nikada ranije takvu prazninu nijesam osjetio.

„...Prema tome, Svjetska zdravstvena organizacija se odlučila za izazivanje epidemije vještački proizvedenim virusom.“

Nijesam mogao više da izdržim „Ali mi smo doktori! Svi smo se zakleli na sopstvenu čast da ćemo braniti ljudski život!“

Već je bilo prekasno... (tišina)... riječi su jednostavno izletjele iz mene. Svi su me direktno posmatrali. Osjećao sam se slabim ali ne fizički, već psihički. Zapitao sam se kako je moguće da svi na takvu ozbiljnu odluku gledaju tako ravnodušno.

„Da li ste vi uopšte ljudi?“, upitao sam povikavši. Gotovo sam mogao čuti misli svih u prostoriji. Svi oni su mislili da sam lud, ali to nije ludilo. Ludilo je kada si spreman da ubiješ radi postizanja ciljeva, a ja sam samo branio čast medicinskog zvanja. Doktor Sing mi se obratio: „Gospodine Andrejeviću, ne primajte sve ovo tako olako k srcu. Ovo se kad tad moralo dogoditi.“

Tada sam počeo osjećati i bijes, a oni su mi uzvraćali sa ravnodušnošću. Osjetio sam se poraženim. Doktor Sing je zatim nastavio govor: „Prema tome, projekat će biti sproveden u svakoj državi članici. Time što ćete dati saglasnost, vi i vaša porodica ćete primiti vakcinu protiv virusa. Ako ne prihvatite, onda će vas vrlo vjerovatno čekati ista sudbina kao i mnoge druge.“

(kašalj)... Nedugo zatim, sastanak se završio. Doktor Sing je najavio da će nam za par dana biti poslata saglasnost. Još tada sam znao da je neću potpisati, prihativši to kao dužnost radi održanja svog obećanja koje sam svečano dao prije dvadeset godina. Ali da nastavim. Prišavši doktoru Singu po završenom sastanku, kratko sam mu rekao: „Ovo nije etički.“

Njegove riječi su me konačno dokrajčile. (šum)... Jednako kratko... (tišina)... sa hladnoćom u glasu je izgovorio: „Etika je odavno izumrla.“

(kraj audio-zapisa)

Nijesam znao šta da mislim. Razumio sam tog čovjeka čije sam prezime znao. Andrejević, zvučalo je upečatljivo. Šta se sa njim desilo, zapitao sam se. Znao sam da ću odgovor pronaći samo ako nastavim sa slušanjem. Treća kasete je već bila u diktafonu.

Diktafonski zapis br. 3 - Između košmara i jave

(šum)... Trenutno je tri sata ujutru. Upravo sam se probudio nakon užasnog košmara. Ne želim da se podsjećam... (tišina)...

ali moram sve ispričati. To se mora učiniti, radi svih vas koji ćete možda jednog dana ovo slušati. (kašalj)... Ležim u bolničkom krevetu, pokriven zelenim pokrivačem. Sa svih strana sam okružen zidovima, sivim zidovima. Vrata nigdje nije bilo, zbog čega sam se uspaničio. Ustao sam, tek tada shvativši da sam nag. Prebacio sam pokrivač preko ramena i obmotao se. U vazduhu se osjećala vlaga. (kašalj)... Šetao sam od zida do zida opipavajući ih ...(šum)... nadajući se da ću pronaći kakva skrivena vrata. Opipavajući zidove, shvatio sam da na mojim prstima ostaju tragovi krvi. Uspravivši glavu vidio sam zidove niz čije ivice je curila gusta crvena krv. Uznemireno sam počeo da trčim sa kraja na kraj sobe. Onda su se pojavila vrata, na kojima je neko nepomično stajao. Bio je to mladi medicinski tehničar. Obratio mi se: „Doktore Andrejeviću, trebamo Vas na... ali zašto ste nagi? Šta vam se desilo?“

„Ja...krv...“, nepovezano sam izgovarao riječi.

Mladić me začuđeno upita: „Kakva krv, doktore? Nebitno, obucite se i pratite me.“

Obukavši se, krenuo sam za njim. Dok smo prolazili hodnikom gotovo sam mogao osjetiti miris smrti. Nekoliko ljudi je ležalo na podu, uprljani sopstvenim ispljuvcima, krvlju i znojem. Zatim smo se pojavili na odjeljenju, gdje se nalazilo osam kreveta. Mladić me odveo do posljednjeg kreveta na desnoj strani zida i rekao: „Doktore, pacijent ima dvadeset i pet godina. Posljedice virusa su nakon srca prešle na pluća. Zapaljenje je zahvatilo oba plućna krila, bojim se da neće dugo izdržati.“

Trenutak sam razmišljao, prelistavajući karton pacijenta. Zatim, ne znajući ni sam zašto, pogled mi je privukao drugi pacijent koji je ležao pored. Bio je prikačen na respirator. Upitao sam: „U kakvom je stanju pacijent?“

„Respirator mu produžava iščekivanje smrti. Za njega više nema spasa.“

Odgovorio sam: „Skinite ga sa respiratora i prikačite prvog pacijenta.“

(kašalj)... Ne znam zašto sam to rekao, to nije ličilo na mene.

Osjećao sam kao da me neko ili nešto kontroliše. Jednostavno sam bio nadvladan. Tehničar me je zatim pitao: „Koliko litara kiseonika da mu odredimo za početak?“

„Petnaest litara, a ako bude poboljšanja postepeno smanjite“, odgovorio sam. Tada sam skrenuo pogled na prvog pacijenta ...(tišina)... i shvatio da gledam sebe kako ležim u bolničkom krevetu. Da, to sam bio ja ...(tišina)... dvadeset godina mlađi. Probudio sam se iz košmara obliven hladnim znojem. Presvlaka na krevetu je bila mokra. Plašio sam se da ponovo zaspim. I sada se plašim, ali znatno manje. Zapitao sam se zašto sam donio takvu sebičnu odluku da skinem jednog pacijenta sa respiratora u korist drugog, odnosno mene. Da, nešto je uticalo na mene. Ranije sam smatrao da je kontrola uma jedna od onih besmislenih teorija zavjera. Sada shvatam da sam pogriješio, ali nećete me nadvladati. Nećete me natjerati da prihvatim vaš plan! Neću prekršiti zakletvu, neću okaljati svoju... (šum).

(kraj audio-zapisa)

Nakon ovog audio-zapisa, osjetio sam neobjašnjivu uznemirenost. Kao da mi se širila tijelom ali ne brzo, već sporo, poput sijenke koja me obgrljuje. Vjerujem da je isto osjetio i doktor Andrejević nakon tog stravičnog košmara. *Jadan čovjek*, pomislio sam. U tolikom svijetu sam i bez ičije pomoći. Polako sam počeo da razmišljam kakvu je sudbinu dočekao. Zbog toga sam ubacio četvrtu kasetu, koja će možda razbiti moju konfuziju.

Diktafonski zapis br. 4 - Jačina riječi

Shvatam kako vrijeme odmiče, tako je moja ludost sve veći apsurd. (tišina)... U to sam se uvjerio juče, kada sam začuo kucanje na vratima. Istog trenutka sam osjetio strah, ukočivši se u mjestu. Vladala je tišina ...(šum)... koja bješe jednako sablasna koliko i situacija u kojoj sam se našao.

Poslali su svoje ljude da me se riješe, govorila mi je ona kreativnija strana mozga. Oduvijek su mi ljudi govorili da sam

mogao biti pisac, sada sam znao i zašto. Sve one kratke horor priče iz dana moje mladosti su mi se sada obile o glavu, jer trenutno proživljavam pravi horor.

Zatim se začulo još jedno kucanje. (uzdah)... Opet se moje tijelo nije pomaklo ni za jedan pedalj. Stojao sam na sredini hodnika posmatrajući vrata. Bješe me strah i proviriti na špijunku, toliko je daleko moje ludilo išlo. A onda je utihnulo...(izdah). Istovremeno je utihnuo i moj strah koji me do tada bješe obgrlio čvrsto me stežući. Provirivši na špijunku...(tišina)... ispred vrata sam ugledao jednu veću kovertu. Na brzinu sam otvorio vrata i uzeo kovertu, pritom pogledavši sa lijeve i desne strane ima li koga. Olakšanje sam osjetio tek kada sam začuo škljocaj brave. Nekoga taj zvuk zna uzmeriti, ali ne i mene.

(kašalj)... Zatim sam pogledao kovertu i vidio da je adresirana na mene. Bila je poslata od strane Svjetske zdravstvene organizacije. Otvorio sam kovertu i u nju pronašao tri papira. Jedan bješe saglasnost, drugi kratko pismo. Treći mi na prvi pogled nije bio jasan. Svejedno...(kašalj)... sjeo sam i počeo sa čitanjem.

Poštovani gospodine Andrejeviću, obraćam Vam se u ovim teškim danima Vaše dileme povodom našeg delikatnog projekta. Naime, smatramo da ste imali dovoljno vremena da razmislite i donesete jedinu ispravnu odluku. Ipak, ako je Vaš odgovor onaj koji ne želimo da čujemo, za Vas smo pripremili kratak tekst koji vam predlažemo da pročitate.

Bilo mi je jasnije koja je svrha trećeg lista papira. Jedva uzevši taj list, počeo sam sa čitanjem.

SAC-LA VIRUS

SAC-LA VIRUS je virus koji je vještačkim putem proizveden zajedničkim radom laboratorija u Sakramentu i Los Angelesu. Tip je virusa koji izaziva srčanu infekciju, često podložnu širenju i na ostale sisteme organa. Testiranjem nad 10.000 ljudi potvrđen procenat smrtnosti je 100% sa 0% mogućnosti statističke greške.

Inkubacija virusa: dva do tri dana

PRVA FAZA

Javlja se blago povišena temperatura praćena povremenim srćanim aritmijama.

DRUGA FAZA

U ovoj fazi dolazi do naglog povećanja tjelesne temperature. Takođe se javljaju sve češće srćane aritmije koje za posljedicu mogu izazvati nesanicu.

TREĆA FAZA

Ovo je faza u kojoj virus napada i respiratorni sistem. Prate je jaki bolovi u grudima praćeni u početku povremenim a kasnije sve češćim gubitkom vazduha.

ČETVRTA FAZA

Zaraženi ispoljava simptome plućne pneumonije. Javlja se kašalj sa krvavim ispljuvkom, kao i gušenje.

PETA FAZA

Poslednja faza infekcije virusom. U ovoj fazi dolazi do otkazivanja srca, a zatim i respiratornih organa. Time dolazi do...

Strah me bješe proćitati tu zadnju rijeć. Znaćila je kraj...(tišina)... žiovta. Da li mog ili nećijeg drugog? Ne bih znao. U ovom trenutku ne želim razmišljati o sebi, kada mnogi ne znaju šta ih ćeka. Iskreno rećeno, nije me strah smrti. Strah me je onoga u šta se pretvorila etika. Ali kao što je Bahmanaran Sing rekao „*Etika je odavno izumrla.*“

Bio je u pravu. U tome ima istine, skrivene istine. Moćda je jednostavno tako, moćda je jednostavno naša sudbina operisanost od emocija. A moćda je to i korak dalje u našoj evoluciji. Ne znam, bojim se i da razmišljam o svemu tome. Na kraju, ostalo mi je još par redaka pisma koje nijesam do kraja proćitao:

Da li je ovaj kratak tekst iole promijenio Vašu odluku. Ako je odgovor potvrđan, uskoro oćekujemo potpisanu saglasnost. A ako pak nije, onda...pa i sami znate.

dr Bahmanaran Sing

Ni u šta više nijesam siguran...(tišina)... osim u to da ovo društvo ne čekaju tako svijetli dani.

(kraj audio-zapisa)

Ponovnim kratkim *biip* shvatio sam da sam odslušao i ovu kasetu. Ostala mi je još samo jedna, ali nijesam siguran da bih želio i da je poslušam. Priznajem da me je strah istine. Nekada je i bolje da neke stvari ostanu nepoznate.

Ali da li ću se kajati ako ne čujem sadržaj i posljednje kasete?

I da i ne. Da, zato što će moja duša biti mirnija i oslobođena jednog na silu prenesenog tereta, a ne zato što bi doktor Andrejević želio da ovo neko posluša. Vjerujem da sam ja jedini koji je čuo ovo, a možda i posljednji. Na kraju sam ipak ubacio kasetu, čekajući predzadnje *biip*.

Diktafonski zapis br. 5 - Sudbina

Na kraju ovog kratkog svjedočanstva ...(tišina)... opet sam se prisjetio očevih riječi. Tada ih još uvijek nisam shvatao, ali sada mi se one čine tako bliskima jer se mogu poistovijetiti sa njima.

Ako ikada poželiš da kažeš nešto što je zabranjeno.

Zbog toga sam i dobio pet kaseti, da bih ostavio svoju ispovijest u pet teških trenutaka. Ispostavilo se da ovih pet kaseti nije bilo dovoljno ni za ovu jednu ispovijest, jer je mnogo toga ostalo nedorečeno. Ko zna zašto je to dobro. Možda neke stvari ne treba ni ispričati ...(uzdah)... za dobro drugih. Ovo je jednostavno sirova istina, koja se morala ispričati.

Sam sebi sada postavljam sljedeće pitanje: Kako sakriti ovo moje svjedočanstvo od pogrešnih ruku? Iskreno rečeno, mislim da je to pitanje za neka naredna pokoljenja. A kada poslušate moju ispovijest ...(tišina)... želim da shvatite u kakvom sam društvu živio. Činjenica je da će ovakve metode smanjivanja

stanovništva u budućnosti biti sve primjenjive. Virus će postati jedino oružje koje će vatrenom ali i hladnom oduzeti smisao. Neće virus samo ubijati ljude već i druge oblike života. Vremenom, Viši Vrh više neće mariti za ljude, neće mariti što će oni zasigurno u svojim mislima razotkriti njihov plan. Tako će se svjetsko stanovništvo ciklusno smanjivati, sve dok na Zemlji ne ostane određeni broj ljudi koji će se nazivati privilegovani. Oni ostali koji, ili ne prežive čišćenje, ili pak prežive neće biti važni, jer u ovom svijetu važna je jedino i samo lična korist.

Zbog svega ovoga nemam nadu u bolje sutra. Nemam ...(tišina)... nemam. Jednom sam razgovarao sa crkvenim licem na temu zagrobnog života. Pitao me je: „Da li vjerujem u raj i pakao?“

Tada nijesam znao kako bih mu mogao odgovoriti na to pitanje. Sada međutim znam. Odgovorio bih: „Ne vjerujem. Jer ako je ovo pakao, onda ne želim da zagrobni život započnem u drugom paklu.“

(kraj audio-zapisa)

Dugo vremena sam razmišljao nakon oslušanog svjedočanstva doktora Andrejevića. Vremenom sam počeo da shvatam njegovu muku plašeći se za sebe, ali i sve nedužne ljude ovog svijeta. Jedno je ostalo nerazjašnjeno, a to je doktorova sudbina. Njegove posljednje riječi mogu naznačiti kako nije dočekaao srećan kraj. Vjerujem da je tako jer život nije poput filma, koji se gotovo uvijek završi sa srećnim krajem, nego je više poput knjige. A doktor Andrejević je doživio takav kraj, žrtvujući se u korist drugih. Njegova smrt zaista jeste imala smisla. Ostao je doslijedan zakletvi koju je izrekao, znajući u šta se upušta. Ostati pri zdravoj pameti kada svi oko tebe razmišljaju drugačije nije lako.

Ostavio je dužnost onome ko pronade kasete da odluči šta će uraditi sa njima. Igrom sudbine, dogodilo se da sam to bio ja. Iskreno rečeno, nijesam želio da ovakva odgovornost padne na

mene. Treba razmišljati, ali nemam dovoljno vremena. Znam da želim uraditi ispravnu stvar, želim svijetu iznijeti голу istinu, ali ne znam način kojim ću to realizovati. Lagao bih kada bih vam rekao da ne osjećam strah. Osjećam ga, ali ne strah za sopstveni život, koliko za budućnost ovog svjedočanstva. Da, narod zaslužuje da sazna šta se dogodilo, ali moram ostati pri-tajan. U današnjem vremenu nadgleda se svaki čovjekov korak.

Međutim, moram dati sve od sebe. To je jedini način da se ovaj ciklus zatvori. A u budućnosti, bojim se da će se ciklusi i dalje ponavljati. Stoga, treba ostati optimističan, jer će svaki ciklus izroditi nekog novog potencijalnog heroja. Sve dok je takvih ljudi, postojaće i šansa u bolje sutra.

Kristina Rakonjac

1. razred, JU „Srednja stručna škola”, Bijelo Polje

(*Bronzano zmajevu jaje* – treće mjesto u kategoriji srednje škole)

KORONINO CARSTVO

Sunce je uveliko grabilo ka horizontu kada se grupa učenika iskrcala na ostrvo Akrogaz. Slušali su vodiča silazeći s broda, zaintrigirani legendama koje su se plele oko ostrva. Devojčica Jolanda se nezainteresovano izmače od grupe. Nju su zanimale druge priče, one koje ne nude turistički vodiči. Svoju želju da krene u samostalnu avanturu, saopštila je drugarici Kasandri. Ova, pak, nije s njom delila to oduševljenje. Pokuša da je odgovori od te sulude ideje, ali... kad Jolanda nešto reši... zalud je svako opiranje. Nakon što se obilazak završio i svi se raštrkali po ostrvu, ona krenu ka najvišoj planini u istraživanje. Provlačeći se kroz gusto rastinje, najzad stiže do podnožja Kapetalusa. Pred njom se ukaza ulaz u pećinu. Radoznalost je povuče unutra. Tek što joj se pogled poče navikavati na polumrak, oseti na ramenu nečiji dodir. Refleksno se okrenu, spremna na odbranu...

- Kasandra?! Šta ti radiš ovde? Kako si me našla?

- Dobro te poznajem, Jolanda. Znala sam da ćeš ovako nešto da uradiš. Pratila sam te da vidim koliko daleko ćeš da odeš... ovo je previše čak i za tebe.

- Slušaj, drugarice, ako misliš da me zaustaviš, moraćeš dooobro da se potruđiš!

- Nemam šta da se trudim! Polazi! - Kasandra u besu udari nogom o zemlju i tlo se pod njima uruši. Usledi strmoglavo putovanje... Prilično džombast put se završi naglim padom na ulazu u veliku dvoranu u čijem središtu je spavalo jezerce osvetljeno svetlošću sa stena.

- Čoveče... stvarno si opasna kad se naljutiš! – još uvek ošamućena, progundā Jolanda. – Znaš šta je čudno... mi se

nalazimo u središtu zemlje, a ja te savršeno dobro vidim... ovaj, vidim koliko si ljuta.

- Tvom ludilu nema kraja... zbog tebe smo dospele bar kilometar ispod površine... - zastade za trenutak iznenađena lepotom osvetljenih stena koje ih okružuju. -Vauu! Neverovatno! Ovo mora da je vrsta crva koja se može naći samo na Novom Zelandu, *arachnocampa luminosa*. Čudo prirode. Ove neobične jedinke svetle u mraku! Ali šta će oni ovde? - zagledana u svetlost, Kasandra i ne primeti da se Jolanda uputila dublje u pećinu.

- Hej! Gde si pošla?! - besno upita drugaricu.

- Pa, kad smo već ovde možemo samo u jednom pravcu - odgovori joj. Kasandra se bespomoćno osvrnu oko sebe, slegnu ramenima i pomirljivo krenu za njom. Nakon nekog vremena stigoše do druge prostorije, nešto manje od prethodne, u čijem središtu se nalazio vrtlog.

- Nadam se da si najzad zadovoljna... videle smo sve što se moglo videti... a, sad, bežimo odavde!

- Eh, sestro, kad bih te još i poslušalaaa... - glas joj se izgubi u daljini, dok je velikom brzinom trčala prema vrtlogu.

- Jolandaaa! - Kasandrino dozivanje je odjekivalo u pećini, ali prekasno. Jolanda je već otputovala.

- Kuku, majko! Šta sad da radim?! Ona će glavom platiti svoju opsesiju avanturama... Ma, baš me briga, to je njena stvar... Uuuuff... Koga zavaravaam... - potrča najbrže što je mogla i uskoči u vrtlog za Jolandom.

Snažna svetlost je za trenutak zaslepi. TRAAS!

- Bože, ovo ateriranje je moglo da bude nežnije,- gundala je Kasandra ustajući sa zemlje, masirajući pozadinu.

Zar nije bilo veličanstveno putovanje? - prekide je Jolanda.

Veličanstveno! Daću ja tebi jednu veličanstvenu šamarčinu. Opet si nas uvalila u nevolje...i, gde smo sada za Boga miloga?!

Pojma nemam, malopre smo bile u pećini na ostrvu, a sad smo negde na kopnu u ogromnoj šumetini.

Nastavimo put kroz šumu, da vidimo gde će nas to odvesti – reče Kasandra.

Idući kroz rastinje koje im je cepalo odeću, naiđoše na prilično utabanu stazu. Nastaviše da je prate. Iz daljine je dopirao čudan zvuk, kao da vojska maršira. Kasandra povuče drugaricu sa staze u obližnje žbunje. Čučale su i čekale. Zvuk je postajao sve jači. Pritajene, posmatrale su šta se dešava.

Čoveče, je li ovi idu na maskenbal ili nešto slično?

Baš su se potrudili oko kostima - reče Jolanda

Tiho! Ne deluju mi prijateljski - Kasandra prošaputa.

Prekasno! Crni vitezovi ih primetiše, isukaše mačeve i krenuše prema njima. Devojke pojuriše koliko ih noge nose, ali su ih vitezovi pristizali, uprkos teškim oklopima. Pošto ih je bilo na desetine, lako ih opkoliše.

Imaš li sad kakvog keca u rukavu? – prestrašeno upita Jolanda.

Šta hoćete vi od nas? – hrabro uzviknu Kasandra.

Jedini vojnik u crvenom oklopu naređivao je nešto ostalima, žestoko gestikulirajući. – Ovaj bi mogao da poleti, koliko maše rukama - našali se Jolanda drhtavim glasom.

– Čuti! Sudeći po njihovim izrazima lica, neće nas ponuditi kolačima. Kuku!! Isukali su mačeve... ne piše nam se dobro! Dabogda vas munja pogodilaaa! – uzviknu prestravljeno Kasandra i... iz ruku joj izleteše munje zbrisavši vojnike sa lica zemlje. Devojka je zabezegnuto gledala čas u ruke, čas u pravcu mesta gde su do malopre bili vojnici.

Kako si za ime sveta to izvela? Imaš li ti još neke super moći za koje ne znam? – zaprepašćeno je upita Jolanda.

Nemam drugarice, obična sam kao i ti. Sigurno je ovo posledica prolaska kroz onaj vrtlog... kad sam rekla da ih grom pogodi, zamislila sam munju i ona je istog trenu izletela iz mojih ruku.

Tajm-aut! Znači, samo treba da zamisliš i to je to! E, pa u tom slučaju da probam. - Jolanda podiže ruke ka nebu i, u deliću sekunde iz njenih ruku počеше da izleću munje. – Vauuu! Ovo je sjajno! – uzviknu oduševljeno.

Kasandra nije delila njenu radost. Pođe prema mrtvim vojnicima, prevrćući ih. Najzad pronade ono što je tražila. U njenim rukama se pojaviše dva ogrtača sa kapuljačama.

Obuci ovo! Ne smemo više da rizikujemo. Idemo da vidimo da li ima neko naseljeno mesto u blizini. Upamti, ove moći ne smeš da koristiš pred ljudima. Ne smemo da izgledamo sumnjivo.

Ooo... znači dve tinejdžerke od 17 godina izgledaju sumnjivo, a dve prilike pod plaštevima ne izgledaju - reče Jolanda za sebe, navuče plašt i krenu za Kasandrom.

Pred sumrak stigoše do nekog sela. Kuće niske, sa trščanim krovovima privukoše im pažnju. Na horizontu su se nazirale kule dvorca.

Čoveče, ovo izgleda tako starinski... kao da smo zalutale u prošlost - primeti Jolanda.

Možda i jesmo, to bi sve objasnilo... mislim, vitezovi, starinske kuće, naša mutacija posle vrtloga... U svakom slučaju, ne izgledamo sumnjivo, jer ljudi ovde često nose ovakve ogrtače. - odgovori Kasandra.

Drugarice, sveznalice! - nasmeja se Jojo.

Najzad da se isplate svi oni sati sedenja u biblioteci - uzvрати - Požurimo ka onom dvorcu da stignemo pre sumraka, bićemo manje sumnjive.

Prošavši kroz kapije grada, pred njima se ukaza mnoštvo ljudi. Sklanjali su tezege sa povrćem, voćem, ribom. Devojke, umorne od dugog pešačenja, izgledale su pratile i poslednje ostatke hrane koji su nestajali u kamenim, zidanim kućama. Iz njih su užurbano izlazile i ulazile žene unoseći poslednje korpe. Sa kule odjeknu snažno trubljenje. Na terasi, raskošno ukrašenoj ornamentima, pojavi se čovek. Kruna i crveni plašt delovahu svečano, obasjani poslednjim zracima sunca.

- Narode moj... - obrati im se...Sve odjednom utihnu, glave se kao po naredbi podigoše prema kuli. - Vi znate da smo već godinama u ratu sa zloglasnim carstvom **VIRUS**, koji se po zemlji

širi kao epidemija. Jedina smo regija koja još nije potpala pod njihovu tiraniju. Taj nemilosrdni narod ubija svakog ko mu se nađe na putu. Pale sve za sobom. Iza njih ostaju samo pustoš i zgarišta nekad srećnih domova. Obavešteni smo da je njihova vojska krenula prema našem kraljevstvu s namerom da nas uništi. Na putu ih je, verovatno, presrela neka moćna sila, jer su svi do jednog nađeni mrtvi u Senovitoj šumi. Nismo sigurni s kim su se sukobili, ali smo im zahvalni na dobijenom vremenu koje će nam omogućiti da se spremimo za odbranu. Uz pomoć božanstava, uspećemo da se odupremo toj strašnoj vojsci i njihovom zloglasnom vladaru Koroni!

Nakon završenog govora, vladar siđe s kule praćen vitezovima u belim oklopima.

Virus... kakvo čudno ime za zemlju... aaa, tek ime vladara - Korona... Ma, daj?! Nikad čudnija imena nisam čula. – reče Jolanda.

Tiho, nemoj da te čuju... svuda ima špijuna! Ako shvate da smo stranci, skratice nas za glavu. Bežimo odavde!

Ali... tek smo došle...a, i gladna sam...

Znam te ptico... kad si gladna, kao da nisi sva svoja... nego, da mi izađemo odavde i sakrijemo se u obližnjoj šumi... tamo ćemo potražiti hranu! – preporučila Kasandra.

Jolanda se nevoljno složila. Stomak je već počeo da joj diriguje pravila ponašanja. Prodoše kroz kapiju i nakon što zađoše u šumu, Kasandra reče:

- Ti, ostani ovde, ja se vraćam da još malo istražim i možda nađem nešto za jelo.

Čekaj! Ti se vraćaš?! Pa, zašto smo onda uopšte dolazile ovde i, zašto ja ostajem, a ti ideš?! – uzbuđeno je vikala Jolanda.

Da sam ti rekla da ideš u šumu i sakriješ se, ne bi me poslušala... uz to, neodgovorna si, pred drugima ti može izleteti nešto što ne bi trebalo, zato ostani ovde.

A šta ja da radim? Da sedim na rukama?

To ti uopšte nije loša ideja.

Slušaj, Kasandra, nisi mi ti mama, neću da te...

Snažan Kasandrin glas je preseče na pola rečenice. – SEDI TU!!!

Kao da je neko gurnu, Jolanda istog momenta sede na zemlju.

– Uh, brate, prestravi me! – reče, ali njen glas više nije dopirao do Kasandre čija leđa je tek mogla da nasluti u daljini u gustom šipražju.

Nije joj bilo svejedno što je drugarica tretira kao manje inteligentnu. Ljutito ustade, rešivši da je ne poslušna, već da krene u sopstveno istraživanje. Vratice se pre Kasandre i ova ništa neće primetiti. Krenu u suprotnom pravcu. Ubrzo izađe na zaravan koja se završavala liticom sa isklesanim stepenicama.

Čudno, nikad ovako nešto nisam videla, kuda li vode ove stepenice? - komentarisala je glasno.

Misao joj prekide zvižduk... strela se zabi u zemlju pored nje. Devojka se munjevito okrenu... Na desetak metara udaljenosti nalazila se grupa belih vitezova, sličnih onima koje je videla u dvorcu.

Ova osoba mi je izgledala sumnjivo još kad sam je video u dvorištu dok je slušala govor našeg vladara. Moje sumnje su opravdane. – reče jedan od vojnika.

Izvini, a po kojim osnovama?! I, što za ime sveta na mene sumnjaš?! – izusti gotovo besno Jolanda.

Ne pravi se naivna, znamo da si špijun carstva VIRUS, a dokaz za to nam je činjenica da si krenula stepenicama ka njima.

Jolanda, taman htede nešto da kaže, kad se pored nje zabi koplje ukrašeno perjem.

Čoveče, mogu li danas da ne budem zamalo ubijena?! – povika devojka. Okrenu se i na vrhu litice ugleda vojnike u crnim oklopima. – Šta se ovo događa... da sam Boga kamenjem gađala ne bi me ovoliko ludaka napadalo sa svih strana. – progunđa poluglasno.

O... znači, stigli su ti prijatelji... znao sam, planirala si od samog početka da nas uvučeš u zamku! – reče vitez u belom.

Tebi inteligencija očigledno nije jača strana - narogušeno mu odgovori Jojo. Sa vrha litice začu se glas vođe crne horde iz carstva Virus.

Da se niste usudili da nas mešate sa ovom rugobom!

Eeee... sad je dosta! Gladna sam, žedna, napadate me sa svih strana i još me nazivate rugobom... boga mi, ovo ćete debelo da mi platite!

Snažan vihor poče da se vrti oko devojke dižući je u visine. Beli vitezovi uvek spremni da beže na prvi znak opasnosti ubrzano se izgubiše u šumi. Nebo se zamračilo, oluja krenu da povija drveće čupajući ga iz korena. Jolandin bes je postajao sve jači. Vatrene lopte su letele na sve strane paleći i žareći pred sobom. Crni vitezovi su uzalud odapinjali strele na devojku. Pod nalletom snažnog vetra, zapaljene strele su se vraćale ponovo na njih. U njih su stavljali lopte, prelivali ih tečnošću i zapaljene bacali na Jolandu. Čulo se vrištanje dok su se besomučno sudarali vrteći se u vetrovitom vrtlogu.

Vi ste podanici ozloglašnog carstva Virus... uništavate i ubijate sve pred sobom... sad ćete osetiti dašak mog virusa! – kao eho, odzvanjao je devojčin glas.

Planinu poče da obavija zeleni dim i ono malo crnih ratnika što je ostalo, padahu kao pokošeni čim bi ga udahnuli. Kad se dim razišao, Jolanda se spusti na zemlju. Crveni vitez je pokušavao neopaženo da se izvuče. U prvi mah je pomislila da ga ubije, ali se predomisli.

– Znaš, rešila sam da te poštedim. Prenećeš svom gospodaru pozdrave od mene. Reći ćeš mu s kim si se sukobio, i da nas ima na hiljade ovakvih kao što sam ja. Došlo je vreme za našu invaziju! Sad se gubi dok se nisam predomislila!

Crveni vitez krenu da beži, spotičući se, padajući... prestravljeno se osvrćući i gledajući da li ga devojka prati. Jolanda se okrenu prema šumi iz koje su kao mravi nadirali beli vitezovi. Zastali su, kao da su nešto čekali. Vojnici se zatalasaše i

ispred njih se pojavi njihov vladar. Podigao je ruku i zavlada tišina. Devojka to iskoristi da im prenese poruku.

Što se vas tiče, ubuduće pazite kako ovu vešticu nazivate, - reče pokazujući na sebe, - da vam se to ne obije o glavu! - saopšti i nestade.

Sledećeg trenutka nađe se na mestu gde je trebalo da sačeka Kasandru, ali ne na zemlji već na drvetu.

Majko mila, izgleda da nisam najbolje uvežbala sletanje kad je teleportacija u pitanju!

U tom trenutku, poput utvare, iskrsnu Kasandra.

Šta radiš gore na drvetu?

Sunčam se, sunce li ti jarko! - reče ironično Jolanda.

Napravila si neku glupost, zar ne?!

Ne bih bila ja, da ne upadam konstantno u nevolje! - reče silazeći sa drveta. Ispriča drugarici sve događaje.

Po svemu sudeći - konstatova Kasandra, - čim su se ovoliko približili granici, sigurno se spremaju za završnu bitku, kako bi okupirali i poslednju slobodnu regiju. Verovatno će Korona predvoditi ovu završnicu, veliko finale u njegovoj viziji vladara sveta.

Da li u gradu znaju za opasnost koja im pretila? - upita Jolanda drugaricu.

Još kako! Vojska je spremna i očekuje neprijatelja. No, bojim se da će ovo biti borba između Davida i Golijata, Izraelaca i Filistejaca.

Kasandra, govori jasnije... ko su ti sad taj David i Golijat... i, ti... Fiffilistejci... ništa ne razumem?!

Nebitno, važno je da znaš da je njihova borba izuzetno neravnopravna i da beli vitezovi nemaju nikakve šanse da prežive.

Onda im moramo pomoći...ali, kako nas dve da krenemo na čitavu imperiju, to je čak i za moj avanturistički duh previše.

Ne brini, smislila sam plan. Pre svega, moramo popričati sa vladarom belih vitezova.

Uh, to će biti malo teže. Nakon današnjeg dana, mislim da nemaju baš najbolje mišljenje o meni - zamuckujući, tužno reče Jolanda, svesna da je opet zabrljala.

Znaš, ovo je prvi put da se ne slažem s tobom kad su tvoje brljotine u pitanju. Možda nam današnji događaji budu preporuka u pregovorima sa vladarom. U svakom slučaju, barem znaju na šta smo sve spremne.

Dobro. Šta onda čekamo?! Što ne idemo?! Od nas zavise životi mnogih nevinih ljudi!

Devojke krenuše da isprobavaju svoje novostečene moći. Lebdele su iznad šume, tu i tamo ponirući i kačeći stopalima vrhove stabala, ali što su brže letele, sve su bolje i bolje ovladavale svojim moćima. U prvom sumraku, sleteše na balkon i neopaženo se uvukoše u dvor, tražeći careve odaje. Zapaziše komešanje ispred velikih pozlaćenih vrata, odakle su ljudi ulazili i izlazili.

Iza moraju biti odaje njegovog veličanstva... samo kako da uđemo? – glasno je razmišljala Kasandra.

Možda bih ja mogla da im privučem pažnju, već me poznaju - stidljivo reče Jolanda.

Da znaš da ti to nije loša ideja, kreni! Ja ću se ušunjati u vladareve odaje kada njihova pažnja bude usmerena na tebe.

Juhu! Društvo! Nešto ste mi poznati! Ko zadnji, magarac... - reče i nestade iza gusto nabranih draperija.

Vojnici potrčaše za Jolandom. Kasandra iskoristi priliku i tiho se ušunja u vladareve odaje. Kralj je sedeo pored kame-nog kamina, ušuškan u debelo medveđe krzno i nežno milovao glavu šestogodišnjeg dečaka. Ne očekujući ovakvu sliku, Kasandra za momenat zastade iznenađena... no, brzo se pribravši, nakašlja se ne bi li privukla njihovu pažnju. Dečak iskoči iz očevoeg krila uplašeno se skrivajući iza naslonjača. Vladar dostojanstveno ustade, ne pokazujući iznenađenje zbog neočekivane posete.

Očekivao sam vas, gde Vam je drugarica? – upita.

Trenutno se igra skrivalice sa Vašim vojnicima...

Kralj pozvoni i na vratima se pojavi sluga. Reče mu nešto tiho, ovaj klimnu glavom i ubrzano se udalji.

Sad će je dovesti. Sedite. Moramo ozbiljno da razgovaramo.

Kasandra bez pogovora sede. U tom trenutku na vratima se pojavi Jolanda u pratnji vojnika. Kralj neprimetno odmahnu glavom i oni se udaljiše iz prostorije. Dve devojke su s nestrpljenjem očekivale početak razgovora. Vladar sede u naslonjač nasuprot njih i započe priču:

- Bilo je to pre deset godina. S neba je pao usijani kamen, niko nije znao šta je to niti odakle je stigao, ali promene su počele da se dešavaju. Do tada složan narod je počeo da se gloži, da se svađa oko najmanjih sitnica. Kao da je neko posejao seme razdora, seme zla. Nakon nekog vremena, kamen je nestao. Nismo imali posebnu želju da ga tražimo ali, neko drugo zlo bilo je na pomolu. Iz istočnog carstva su počele da nam stižu glasine o crnom vladaru po imenu Korona. Oko sebe je okupio sve društvene otpadnike. Slušali su ga kao hipnotisani. Doušnici su mi javili da sa sobom nosi čelični sanduk iz koga se nazire svetlost. Pretpostavili su da se radi o vatrenom kamenu koji je pao s neba, a kome se izgubio svaki trag. Mislim da je Korona ovladao moćima tog kamena, jer od tada iza njega ostaju samo zgarišta, pustoš i bolest. Zavladao je mračnim carstvom po imenu Virus. Silni vladari, moćne vojske - sve je to padalo pred njim. Došlo je i naše vreme, biće onako kako su bogovi odredili! – kralj začuta, teško uzdahnivši.

Vaše veličanstvo, možda možemo da Vam pomognemo... ili da bar pokušamo - reče Kasandra, s tugom pogledavši kovrdžavu glavicu dečaka koji se i dalje skrivao iza naslonjača.

Čuo sam za vaše čudesne moći, ali njihova vojska je mnogobrojna i kamen im daje neverovatnu snagu. Zlo će, izgleda uništiti moj narod i moju zemlju – tužno reče kralj.

Oprostite... znate, ja sam ona koja stalno upada u nevolje... Kasandra je ona pametnija, ali... mislim da sam upravo dobila

ideju. Malopre, dok sam se skrivala od Vaših vojnika, slučajno sam pritisnula ornament na Vašem porodičnom portretu i otvorila tajni prolaz. Naravno, morala sam da ga ispitam. Za nekih pola sata, našla sam se van gradskih zidina, na izlazu iz pećine koju skriva vodopad.

Neverovatno, mislio sam da je to samo legenda. Pronašla si tajni prolaz - za trenutak se oduševi vladar, ali to ne potraja dugo.

Šta mi to sad znači... možda se moja porodica spasi... ali ja ne mogu napustiti narod koji me je verno služio sve ove godine!

Možda i ne morate da ih napustite... šta mislite... - sve troje se približiše, nastaviše tiho da razgovaraju, plašeći se da ih neko ne čuje, kao da i zidovi imaju uši.

Nije prošlo ni pola sata od početka susreta, kad se iz daljine začuše bojne trube. Pogledaše se i nastaviše ubrzano dogovore, prateći vladara koji je crtao nešto na papiru. Jolanda ustade i uze papir. Na zvuk zvona, ponovo se pojavi sluga. Kralj mu nešto reče i on se izgubi iza zatvorenih vrata. Ne prođe mnogo vremena, u prostoriju uđe beli vitez sumnjičavo posmatrajući Jolandu. Ona se pravila nevešta, kao da je sasvim normalno to što se nalazi u kraljevim odajama. Vladar mu naredi da bespogovorno sluša i prati Jolandu. Po njegovom izrazu lica se videlo da mu ništa nije jasno, ali je krenuo za njom. Ubrzo se iz hodnika začu zveket oklopa i oružja, kao da se čitava četa tamo okupila. Trajalo je nekoliko trenutaka, a onda je opet zavladala tišina. Kralj se okrete prema Kasandri.

Sad smo mi na redu. Naredio sam vojnicima da zauzmu položaje na bedemima grada. Žene kuvaju vrelo ulje, kao što si rekla... ostaje nam samo da čekamo i uzdamo se u pomoć bogova...

Dečaka sklonite na sigurno, možda bi mogao sa dadiljom da se skloni u tajni prolaz - reče Kasandra.

Kralj izađe sa dečakom, uzevši ga u naručje, grčevito ga stegnuvši... kao da su poslednji put zajedno. Dečak jauknu. To kao da osvesti oca, pozva dadilju i preda joj sina, dajući joj

kratka upustva. Potom se vrati u dvoranu. Stade pored prozora iščekujući dolazak mračnog Korone. U dvorištu su užurbane pripreme... svi su radili svesni važnosti obaveza.

Ponovo se začuše bojne trube, ovog puta mnog bliže.

Za pola sata će biti ovde - prokomentarisao, kao za sebe, kralj.

To je to! Vreme je za veliko finale! – Kasandra se trudila da joj glas ne zadrhti.

Kasandra, još uvek nije kasno da se predomisliš... ovo nije tvoja bitka...

Ne bih otišla ni da mi naredite! – hrabro izgovori devojka.

Hvala ti.

Krenuše zajedno prema izlazu.

Začu se vrisak. Kasandra je kroz uski otvor zidina uspela samo da vidi ženu kako pada na zemlju držeći se za stomak. Pogodila ju je zalutala strela. Njena smrt je ojačala želju naroda da se ne predaju mračnom Koroni i njegovom moćnom carstu – Virusu. Devojka ubrza korake i gotovo trčeći izađe na gornje bedeme grada. Pogled joj pade na beskonačnu mračnu masu koja se talasala u pravcu dvorca. Za trenutak je posumnjala u ispravnost odluke, a onda joj pade na pamet dečakova kovrdžava glavica - Ovome mora doći kraj, na ovaj ili onaj način! Pitam se dokle li je stigla Jolanda...

U međuvremenu, na izlasku iz pećine, skriveni iza vodopada u tišini su čekali beli vitezovi na čelu sa Jolandom. Niko nije smeo ni da šušne.

Mračni Virus je stigao. Pred zidinama su postavili dva katalpulta. Ubrzano su pripremali merdevine... neki su se spremali da odapnu zapaljene strele. Devojka se uplaši da bi strele mogle da padnu u vrelo ulje. Posla jednog vojnika da upozori ostale, da prekriju posude. Ubrzo počеше da pristižu vojnici noseći između sebe ogromne ćupove. Čekali su Kasandrinu naredbu da izliju vrele tečnost niz zidine, a ona je čekala nešto drugo. S uzbuđenjem je pratila dešavanja na ulasku u šumu, ali tamo se

ništa nije događalo. Crni vitezovi su punili prvi katapult i, vatreno đule prelete preko zidina dvorca. Vojnici ugasiše vatru koja je pretila da zahvati obližnje kuće. Iskoristivši smetenost belih vitezova, Koronini ratnici počеше da dižu merdevine s namerom da uđu u grad preko zidina. U tom trenutku u daljini zasvetle vatrena lopta - to je bio znak koji je Kasandra iščekivala.

Sipajte vrelo ulje. Odapnite vatrene strele...

Izgovorivši ove reči, vinu se u vazduh a iz ruku počеше da se vaju munje paleći sve u redovima crnih vojnika... Oni odmah okrenuše katapult i usmeriše ga prema devojci. Videći usijanu kuglu kako leti pravo prema njoj, Kasandra baci munju na nju, s nadom da će je pogoditi. Munja uspori vatrenu kuglu, promenivši joj pravac kretanja i pade na crne vitezove. No, malo ruku, a malena i snaga... Koronina vojska je pretila da nadvlada. Crni vojnici su već počeli da se penju na zidine dvorca, kad se iznenada začu strašna eksplozija. Kasandra potresena jakim udarnim talasom, nije uspela da se održi u vazduhu i pade koliko je teška na zidine. Dvorac se zatrese, merdevine se od potresa otkaciše i crni vojnici se vrišteći sručiše na zemlju.

Ovo kao da ohrabri bele vitezove. Opet preuzeše ćupove sa vrelim uljem i prosuše ih preko bedema. Začuše se urlici zapaljenih vojnika. Kasandra se s mukom pridiže da pogleda šta se dešava izvan zidina. U redovima crnih vitezova je nastao kaos, jurili su okolo dezorijentisani kao da su izgubili oslonac...

Uraaa! Jolanda je uspela! To, carice! Znala sam da imaš to u sebi!

Na bedemu se pojavi kralj: – Ona strašna eksplozija je bila...

Da... Jolanda je uspela da ukrade sanduk sa vatrenim kamenom i da ga baci u vulkan... Korona je izgubio hipnotičku moć... vojnici su mu dezorijentisani, kao da se bude iz sna. Gledajte! Beže!!!

Kralj u zanosu zagrlji devojkicu, a onda se zbunjeno izmače izvinjavajući se.

Oprostite... nisam mislio...

U redu je i ja sam presrećna, jedva čekam da zaglim Jolandu...

U dvoru zavlada euforično veselje... ne zna se ko je koga grlio... a ko koga ljubio... čak ni ranjenici nisu osećali težinu svojih rana. Sa svih strana su odjekivali glasovi: **Pobedili smo Koronuuu!!! Pobedili smo Koronuuu!!!**

Na kapiji grada se pojaviše beli vitezovi na čelu sa Jolandom... Narod ih dočeka plaćem i smehom, ljubeći i grleći njihova oprljena lica od posledice eksplozije. Kasandra potrča u zagrljaj svojoj drugarici. Zaplakaše od sreće. Skloniše se u jedan kutak uzbuđeno prepričavajući proživljene događaje. Sa terase dvorca začuše se trube koje su najavljivale kraljev dolazak.

Dragi moji, danas je veliki dan, uspeli smo da pobedimo Koronu slogom, organizovanošću i ljubavlju. Neka ovaj dan budućim pokolenjima ostane da se o njemu pričaju priče i pevaju pesme o ljubavi i humanosti, koja je iznad svakog zla.

Devojke se tiho udaljiše kao što su i došle. Zađoše u Senovitu šumu i izađoše ponovo na proplanak gde su prvi put ispale iz vrtloga. Prišavši tom mestu prepade ih iznenadno otvaranje prolaza... pogledaše se i zajedno koliko su ih noge nosile pojuriše ka vrtlogu... HOOOP!!! Još jedno „mekano“ ateriranje ispred ulaza u pećinu u podnožju planine Kapetalus.

Uh, brate, kakvo zaustavljanje! – gundala je Jolanda trljajući pozadinu.

Šta ti je to oko vrata?! – upita je drugarica.

A, šta je to tebi?! – zaintrigirano dotaknu ogrlicu na Kasandrinom vratu.

Čoveče, ovo mora da nam je ulaznica za neku novu avanturu! – veselo uzviknu Jolanda dok su se približavale hotelu.

E, slušaj, dosta mi je više tvojih gluposti. O ovom čudu ću razmišljati nakon tuširanja i obilne porcije krompirića sa piletičnom, do tada, zdravo! – Kasandra zalupi vrata pred Jolandom.

Ova samo slegnu ramenima i veselo odskakuta u svoju sobu.

Sofija Kaluđerović

2. razred, JU Gimnazija „Slobodan Škerović“, Podgorica

BEZ EMOCIJA

Hladno je. I pored toplog, pucketavog ognjišta je hladno. Kada ništa ne osjećaš unutra, spoljna čula jačaju.

- Donio sam hranu.

Kaj se vratio. Spustio se pored mene i zagledao u dugački plamen koji je obasjavao sobičak u prizemlju stare, napuštene fabrike. Sjedjeli smo tako ćuteći i čekali da se ostali pojave. Slušala sam otkucaje svoga srca, ravne i izjednačene. Ravnodušne.

- Gdje je Casip?

- Tu sam - čulo se iza leđa.

Casip i Adan su stigli. Adan mi je odmah pritrčala i zagrlila me oko vrata. Kao i uvijek, bila je srećna i puna života. Kako bi ja voljela da mogu biti srećna... Možda sam i ja bila takva sa šest godina.

- Nikakvih dešavanja?

- Ne.

A šta novo može da se desi? Sve što se moglo desiti i šta mi, ljudi, nijesmo očekivali već se desilo. Ne smijemo da osjećamo. Da volimo i mrzimo. Da se radujemo i tugujemo. Sada za takve stvari plaćamo životom.

- Je li neko nestao danas? - upitala sam.

Nakon kratkog ćutanja, Casip je odgovorio: - Da. Neka žena. Osjetila je tugu.

Žena je sad vrlo malo na svijetu jer lakše osjećaju nego muškarci. Pogledom sam obilazila sobu praznih, kao i uvijek, misli. Kad razmišljamo, povećavamo rizik da nešto osjetimo. A mi nemamo pravo na emocije.

- Idem da spavam - začuo se Casip.

Nekad davno je pisao. Prije svega ovoga. Prije virusa. Sad to više ne radi jer teško je napisati nešto bez emocija.

- I ja - dodao je Kaj.

On je najhrabriji i najsigurniji od nas četvoro. Mada mu nije suvelika konkurencija djeteta, djevojka i tihi, zamišljeni momka. Pogledala sam na Adan koja je već neko vrijeme spavala bezbrižnim snom nevinog djeteta. Kako ona to radi? Svi ostali nestanu s lica Zemlje čim osjete neku emociju, a ona živi puna sreće i radoznalosti. Kako? S tim mislima sam zaspala.

Kad sam se probudila, još nije svanulo ali kroz ružičasti sumrak sam odlično vidjela sve oko sebe. Kaj je sjedio pored ugašenog ognjišta koje se još dimilo:

- Danas je tačno šest godina od kad se virus pojavio. - Kroz tamu sam razgledala njegovo umorno, ravnodušno lice. - Šest godina od kad ništa ne osjećamo. Šest godina od kad živimo pod nevidljivim pritiskom.

- Kad će se ovo završiti? - pitala sam.

Davno sam htjela da postavim to pitanje ali sam se plašila da ću nešto da osjetim ako ga izgovorim. Svi smo htjeli novi početak i drugačiji život.

- Bolje reći 'oće li se ovo završiti - umiješao se Casip, koji se u tom trenutku probudio.

- Treba da odemo kod doktora Ejinega danas. Plašim se da ne poludi u stalnoj samoći - rekao je Kaj, ustajući sa svog mjesta.

Ejineg je stari, usamljeni naučnik, koji je Kajju daleki stric ili tako nešto. Sad je opasno živjeti sam. Zato nas četvoro živimo zajedno. Tako nam je lakše da se nosimo sa ovakvim životom. Kad je neko sam, brže se preda očaju i strahu, a ovdje preživljavaju samo oni koji ne osjećaju. Istina, u početku je bilo teško potiskivati emocije u sebi ali smo navikli. Čak ni u snu ne osjećamo. Prazni smo. To je jedini način. Možda nešto i osjećamo duboko u srcu ali ne dozvoljavamo sebi da smo svjesni toga. Odvojeni smo od svojih emocija. To radimo jer znamo šta će

se desiti ako nešto osjetimo. Virus uništava takve ljude i hrani se njihovim emocijama. A danas mu je rođendan.

Ubrzo smo stigli kod doktora Ejinega. Sjedio je u laboratoriji za velikim staklenim stolom i radio s epruvetama. Kad smo ušli, okrenuo se ka nama i kao i uvijek započeo priču bez kraja:

- Znete li da se i virus neće plaši? Empatija. To je ono što ga uništava. Ako čovjek ima dovoljno veliko srce da žali drugog više nego sebe u ovakvim okolnostima, virus mu ništa ne može. Empatija je drugačija. Virus je prosto ne shvata kao emociju...

- Kako si ti? - prekinuo ga je Kaj - Imaš li dovoljno hrane?

- Ma kakve veze ima hrana s ovim...

Uvijek. Kaj ne vjeruje da postoji izlaz. On se navikao da ovako živi i ne želi da pokuša nešto da promijeni. Ejineg, s druge strane, stalno traži način da spase svijet od virusa. Uvijek ima nove teorije, a Kaj mu nikad ne vjeruje. Čudilo me kako uspijevaju da razgovaraju o takvim temama bez emocija. Prošli put, Ejineg je smatrao da se rješenje krije u Adan. Ona je jedino poznato živo biće koje može da živi i osjeća. Mislio je kako je energija u njoj dovoljna da vrati cijelom svijetu emocije. Ali kako jedno dijete može da spasi svijet?

- Ja ti kažem da je stvar u empatiji. Ljudi zapravo smiju da osjećaju, ali ne gordost, ljubav ili sreću, već sažaljenje prema drugom čovjeku i njegovoj nesreći. Virus ne može...

- A ja ti kažem da sam došao da vidim tebe, a ne da slušam tvoje lude teorije o tome kako možemo da se spasimo od virusa nakon šest godina. Ne postoji način.

- Otkud znaš. Jesi li ga ti stvorio?

Pričali su mirnim, tihim glasovima, bez intonacija kao da pričaju o nekoj svakodnevnoj stvari. Potrebna je velika unutrašnja smirenost i uravnoteženost da bi se tako nešto postiglo. Ja ne dozvoljavam sebi da razgovaram o virusu. Imam preveliku želju da nešto promijenim i ponovo dobijem šansu da osjećam, tako da kad bih krenula da pričam na tu temu, vjerovatno

bih osjetila mješavinu gorčine, tuge i bijesa ka nevidljivoj opasnosti koja je u vazduhu svuda oko nas.

- Ajj!!- odjednom smo čuli uzvik očaja. Brzo sam se okrenula i vidjela da Adan nije tu. Samo diši. Mirno.

- Adan.

Odgovor nije uslijedio. Istrčala sam iz prostorije i nastavila ka stepeništu koje je vodilo ka izlazu iz naučnog centra u kome je Ejineg živio. Tako je malo ljudi ostalo, da više nema zakona. Nikoga nije briga. Svako preživljava kako zna i umije. Bilo ko može da živi u dvorcu. Ali zašto ako ne smije da osjeća ispunjenost zbog toga? Znala sam da ne treba da trčim. Ritam srca se ubrzava. Ali nije mi bilo do toga:

- Adan.

Vidjela sam je. Ležala je obgrljenih koljena podrhtavajući. Kaj i Casip su me prestigli i spustili se do nje. Sjetila sam se kako smo je našli prije četiri godine. Isto tako je ležala na hladnom podu u nekoj staroj kući. Bila je sama. Roditelji su joj vjerovatno nestali. Možda od tuge, možda od sreće, a možda i od prevelike ljubavi prema svom djetetu koju nijesu mogli da sakriju.

- Moramo je odneti u bolnicu - prošaputao je Casip.

- U bolnici niko ne radi. Sjećaš se. Takva su vremena. Svako brine o sebi - odgovorio je Kaj.

- Ali moramo je negdje odneti! Kod nekoga! - šaputao je Casip, uhvativši se za glavu.

Kako? Osjećao je. Bio je izgubljen i zabrinut, ali je bio živ. Kako?

- Prekini - ošinuo ga je pogledom Kaj.

Ni on izgleda nije mogao da shvati šta se dešava.

- Empatija - trgao nas je glas Ejinega.

Kaj i ja smo se pogledali. Klimnuo je glavom i krenuli smo ka izlazu. Polako smo koračali ulicama ne znajući gdje da idemo. Svijet se polako rušio pred našim očima i gubio boje. Kaj je u rukama nosio posljednji dašak svježine koji se sad topio u vazduhu. Bila je hladna kao led.

- Kako se to desilo? Kako je pala? - odjednom sam osjetila kako mi se glas lomi.

Nešto toplo i vlažno je bilo na mojim obrazima. Suze. Digla sam pogled. Kaj je išao ćuteći. Vidjela sam suzu koja se polako vukla niz njegovo lice. Tiho smo plakali.

- Nijesam vjerovao u to ali... Ali... Ako je empatija moguća, onda treba da pokušamo. Zbog čovječanstva. Zbog Adan.

Bila nam je kao ćerka. Rasla je uz nas i učila od nas. Bila je naša nada. Ušli smo u radio stanicu. Nijesam znala zašto tamo idemo, ali sam znala da Kaj ima neku ideju. Radio je bio baš popularan jer ljudi nijesu smjeli da se bave sportom ili nečim što bi moglo da u njima izazove emocije. Zato su većinu vremena slušali neutralnu muziku na jedinoj radio stanici na cijeloj planeti. Stalno je emitovala smirujuću muziku i zvuke prirode koji su se ponavljali iz dana u dan. Ljudima nije smetalo. Samo im je trebalo nešto da nadjača bolnu tišinu i obriše misli.

- Mnogi ljudi znaju za Adan - govorio je Kaj prilazeći mikrofону koji se nalazio u sredini prostorije - Kada su saznali da ona može da osjeća, mnogi su u tome vidjeli spas. Vijest se širila i vjerovatno su svi ćuli makar legendu o njoj. Kada nestane jedan ćovjek, to je samo još jedna ųrtva svojih emocija, ali kad nestane ona, ljudi će osjetiti nešto. Moraju. Ona je bila možda posljednja koja je osjećala.

Nijesam ništa vidjela od suza koje su mi zatamnile pogled. Da nije bilo virusa, možda bi mogli da je spasu. Pala je sa visokih stepenica. Doktori bi joj pomogli.

Kaj je prije pojave virusa bio voditelj na radiju. Hah, kako to sada nemoguće zvući. Tako je hladnokrvan i miran da ne mogu da ga zamislim kako ųeli svim slušaocima "Dobro jutro". Pogledao me:

- Sad ću da saopštım cijelom svijetu za Adan. - Klimnuo je glavom prije nego što je pritisnuo prekidać na mikrofону i rekao: - Svi ljudi koji ovo slušate, danas se desilo nešto vrlo

tužno - zastao je i bacio pogled na Adan - Vjerovatno ste čuli za Adan. Adan je djevojčica koja je mogla da osjeća. Koja je imala emocije i živjela. Radovala se životu i iskreno ga voljela svim svojim malim bićem... Bila je jedina kojoj virus ništa nije mogao. Virus koji svaki dan odnosi živote. Ali... Ali je i ona živo biće i za nju postoje opasnosti. Trenutno se bori za život, ali gotovo da nema šansi. Bila je tako nježna i spremna da svoje srce podari cijelom svijetu i svakome pomogne... Ona... Ona...

Skliznuo je na pod i zatvorio lice rukama. Više ništa nije mogao da kaže. Prišla sam i zagrlila ga. Casip je tiho plakao.

U to vrijeme se u svijetu dešavalo čudo. Ljudi koji su čuli za Adan su je žalili i oplakivali. Ona je bila svjetlo na kraju mračnog tunela. Bez nje, ljudi su bili izgubljeni. Zaboravili su na virus i prepustili se osjećanjima. Svijet je polako počeo da dobija boje. Virus je nestao. Istopio se u atmosferi, pobjegao kroz ozonske rupe, pokorio se nepobjedljivoj sili empatije. Ljudi će kasnije to da primijete, ali u tom trenutku su dijelili tugu za malom djevojčicom velikog srca. Samo smo nas troje znali da je kraj. Kraj virusu i početak novom životu.

Marko Vulević

4. razred, JU Gimnazija „Panto Mališić“, Andrijevica

PROKSIMANCI ILI NE?

Zemlja, jedna od osam planeta u Sunčevom sistemu. Njeni stanovnici smatraju da su jedina živa vrsta na višem intelektualnom nivou u Svemiru. Međutim, da li su? Hajde da se malo prisjetimo prave prošlosti planete Zemlje o kojoj u školi sigurno ne učite.

Dok Zemljani bezbrižno žive i provode dane ne razmišljajući Proksimancima, oni smišljaju osvetu već vjekovima. Sigurno se pitate ko su sada ti stanovnici planete Proksime i da li takva planeta uopšte postoji? Postoji, ali se o tome ne priča.

Proksimanci su prije tri hiljade godina živjeli zajedno sa Zemljanima i tada je vladao opšti sklad na planeti Zemlji. Međutim, vremena su počela da se mijenjaju. Proksimanci vremenom zbog genetičkih predispozicija postaju superiorniji nad pripadnicima tadašnje vrste pračovjeka. Dokaz za to možete pronaći u onim piramidama izgrađenim u Egiptu ili u naglom razvoju matematike, astronomije i umjetnosti u jednom tako ranom periodu, ranom za vašu vrstu.

Imam li ja dokaz za sve ovo što tvrdim? Nemam, ali zar vam nije dovoljan dokaz priče o Atlantidi, Anunakijima, grčkim bogovima i vanzemalcima koje se izbjegavaju u naučnim krugovima?

Nakon određenog perioda, Proksimanci i tadašnji praljudi su počeli ostavljati zdravo potomstvo. Potomstvo koje pripada vrsti Homo sapiensa. Homo sapiensi su naslijedili izgled tadašnjeg pračovjeka, ali intelekt Proksimanaca. Idealna kombinacija hibrida, neko bi rekao. Pračovjek intelektualno nespreman za promjene koje su bile neminovne iščezao je s planete Zemlje kao da ih nije ni bilo, a netrepljivost između Proksimanaca i Homo sapiensa je postala sve veća.

Homo sapiensi su toliko mrzjeli Proksimance da su, čak, tje-rali djecu da imaju potomstvo između sebe. Znae šta je interesantna činjenica? Ta da su Proksimanci, zapravo, postojali sve do perioda Nikole Tesle, kada su odjednom naglo iščezli. Nikola Tesla, pored toga što je izumio višefazni sastav naizmjenične električne energije, izumio je i mašinu za putovanje kroz vrijeme.

Pomoću te mašine su se Homo sapiensi na podmukli način vratili u prošlost i sve Proksimance poslali na planetu Proksimu. Zašto ih nijesu ubili? Zbog toga što svaki Homo sapiens ima svog identičnog Proksimanca i, zapravo, 99% su identični, te ih možemo smatrati našim blizancima. Ako bi ubili sve tadašnje Proksimance, to bi značilo da žele da ubiju sebe. Planeta Proksima nalazi se u jednoj od međugalaksija, odnosno, na prelazu između naše Galaksije i Galaksije Aurora. Međutim, svi vi posjećujete Proksimu često. Kako? Zar je to moguće? Jedva ste uspjeli otići do Mjeseca u drugoj polovini prošlog vijeka, kako to da vam neko sad govori da često putujete na Proksimu?

Veoma jednostavno. Objasniću to kroz vaš koncept snova. Šta su snovi? Ne znate tačno da definišite? Znao sam, ti samoprozvani Zemljani i to kriju od vas. Snovi predstavljaju crvotočinu do Proksime. Međutim, ne putujete vi fizički tamo, već samo vaša duša otputuje, te vam se zbog toga snovi čine realistični. Bilo kako bilo, Proksimanci su smislili odličnu osvetu za svoje neprijatelje, za te parazite – Homo sapiense.

Osvetu je osmislio naučnik Abigor. Morske nemani okeana Rokeke pretvorili su u sićušne čestice koje će se, umjesto bakterijama iz tog okeana, hraniti ljudskim zdravljem, te tako i istrijebiti parazitsku rasu Homo sapiensa. Te čestice su nazvali KORONA (ime je dobila po Abigorovoj bivšoj ženi, koja se zbog njegovog eksperimenta pretvorila u troglavu ribicu). Korona. Virus. Čekajte, sad vam sve postaje jasnije, zar ne?

Međutim, Abigor nije predvidio da će Homo sapiensi izumjeti kvalitetnu vakcinu protiv ovih čestica. Ove informacije je saznao preko tajnih agenata – golubova. Golubovi su jedina

vrsta na Zemlji koja se ponaša krajnje robotizovano i čudno je da Homo sapiensi još odavno nijesu shvatili da su golubovi, ništa drugo, do robotizovani tajni agenti doktora Abigora.

Kako bi saznao kakva je ta vakcina i da li može napraviti još opakije čestice, odlučio je da uz pomoć svog Marinel teleporta jednu od tih vakcina dopremi na planetu Proksimu. Marinel, tako se zvala prva simpatija koja ga je odbila kada je rekao da bi želio da je ošiša na ćelavo, jer je s dugom kosom gledaju i drugi Proksimanci. Nazvala ga je ludakom. Zemljani bi ga nazvali totalnim ludakom, mada...

Uspio je teleportovati Fajzerovu vakcinu, međutim, NASA je na komsličkom radaru primjetila do tada nepoznatu frekvenciju. Odlučili su pitati sveznajućeg šta je to. U slučaju da ne znate ko je taj sveznajući čovjek, to je Kenedi. Jedan od pretihodnih predsjednika SAD-a, je doista živ, ne pričam zasigurno gluposti, samo je i to tajna, kao i sve drugo što kriju od vas. Kenedi čim je čuo odakle taj signal potiče je znao šta je u pitanju, te je rekao da moraju otići pod hitno do Tesline vremenske mašine. Dao im je zadatak da neko od najspretnijih tajnih agenata ode na planetu Proksimu i uništi je riješavajući zagoneku koju će mu postaviti svevrhovni tvorac Auror. Nijesu znali koga da pošalju, te nakon dugih razmatranja odlučiše da pošalju najboljeg agenta koji je u davnoj prošlosti pronašao eliksir besmrtnosti. Riječ je o kraljici Elizabeti II – ženi čija mudrost nadmašuje broj godina. Elizabeta II je odmah transportovana iz Ujedinjenog Kraljevstva u laboratoriju gdje su bili Kenedi i drugi naučnici. Ako nijeste znali, Elizabeta II je odgovorna i za ubistvo Adolfa Hitlera, kao i Franca Ferdinanda. Elizabeta, iako ne u dobroj formi, odlučila je da prihvati ovaj i te kako zahtjevan zadatak, jer jednoj Kraljici ne priliči da bježi od problema. Isto tako, dosadilo joj je da po cijeli dan ispija čajeve u Engleskoj. Ne krivim je, kome ne bi?

Poslali su je u laboratoriju gdje se nalazi Teslina mašina za putovanje kroz vrijeme i rekli da se ne smije zadržati duže od

sat vremena u tom međukosmosu, inače će biti teleportovana na planetu Proksimu i tamo biti ubijena od strane svirepih nemani. Nakon uključivanja mašine, Elizabeta se nađe u šarenolikom međukosmosu i Auror, tvorac svih kosmosa, je upita zašto je tu? Odgovori da je došla da spasi svoju planetu od zloglasnog naučnika Abigora s planete Proksime i da želi da ta planeta bude uništena. Auror joj reče da planeta ne može biti uništena, jer bi to narušilo balans u Kosmosu koji se postizao milijardama godinama, ali da može Abigora pretvoriti u sićušan astereoid bezopasan po sva nebeska tijela, ako tačno odgovori zagonetku koju niko do tada nije riješio.

„Pošto vi vjerujete da je Bog stvorio planetu Zemlju. Kako se zove Bog? Reci mi njegovo ime.“

Elizabeta je imala još samo pola sata da odgovori na ovu zagonetku i vrati se u Englesku. Počela je s nabranjem: Muhammed, Džon, Sebastian, Hristijan, Žarko, Mihael, Viktor...

Auror je odmahivao glavom na sve odgovore. Prošlo je još 27 minuta, a Elizabet nije znala odgovor. Planirala je da se preda, međutim, tad se sjeti da to nije odlika jedne kraljice i da rješavanje zagonetke ne može biti teže od atentata na Franca Ferdinanda. Poče da razmišlja o svakoj riječi zagonetke i nakon velikog broja ponavljanja shvati da se Bog, zapravo, zove Kako. Čim reče to ime istog trena se javi ogroman bljesak i Elizabeta se u posljednjem minutu transportova nazad u laboratoriju. Kenedi i naučnici je zagriše kada su shvatili da je misija protekla uspješno. U međuvremenu na radarskom monitoru se pojavi novi asteroid. Nazvaše ga Abigor. I sada, Abigor luta kroz kosmose, ali sasvim bezopasan kako po život Homo sapiensa, tako i stanovnike drugih planeta.

Situacija na Zemlji još uvijek nije savršena zbog pokušaja osvete tog izopačenog naučnika, ali dok imamo Kenedija, Kraljicu Elizabet II i predane naučnike na našim stranama nadajmo se boljoj budućnosti.

Vojin Nedović

1. razred, JU Gimnazija „Miloje Dobrašinović“, Bijelo Polje

HVALA

- I kako bi trebalo da teče tok infekcije? – sumnjičavo upita Redžinald.

- Vrlo jednostavno! Prati me – uskliknu majušni čovjek iz stolice.

Jedva vidljiv u stolici, čovječuljak polako promeškolji sićušne noge pokušavajući da dohvati pod. Na masivnom hrastovom stolu bili su razbacani raznorazni papiri, svaki sa različitom pričom sadržanom na njemu. Sićušne mrlje različite hrane išarale su obode dokumenata, praveći istinski mozaik čovječuljkove ruke. Bijeli mantil stezao mu se oko širokog debeljuškastog struka, pružajući se poput vjenčanice po podu. Crne upale oči veselo su skakutale po namrgođenom licu čovjeka koji je poput stijene stajao naspram njega. Na njegovom licu razvlačio se tanak osmijeh koji je poprimao oblik srpa. Razbarušena kosa štrčala je na sve strane.

Čovječuljak se brzo dotetura do metalnih vrata podižući se na prste kako bi ih dohvatio. Namrgođeni čovjek duboko uzdahnu. Na licu su mu se ukazivale debele linije bora, koje su se preklapale jedna preko druge. Iza naočara skrivao je uokviren, rezervisan pogled, nepovjerljiv prema svemu što se dešava oko njega. Bio je umoran. Zaista umoran. Sva ta trka oko virusa iscrpjela je iz njega i rezerve snage koje je imao da uloži.

U bakarnim očima oslikavala se slika njegove ćerke Lare kako se igra njegovim mantilom. Uvijek je mislio na nju kada mu je teško. Kući bi dolazio u mukama i jakim bolovima koji bi se protezali niz kičmu. Ali njen osmijeh... To je bilo nešto posebno. Ti ljupki obrašćići koji iza slojeva bijelog mantila ne traže naučnika, već oca. Nekoga ko bi je podigao u naručje i

vinuo visoko, koliko god je mogao. A ona bi se poput šala obmotala oko vrata, grleći ga i ljubeći u obraz.

Bila je zaista dar od Boga. Koliko molitvi, molbi i prolivenih suza je kako bi se jedne večeri neočekivano pojavila u njegov život, zavijena u maleno bolničko ćebe. Dar od Boga dat da u svakom čovjeku posadi sjeme, neke vrste radoznalosti i sreće koje bi iznova i iznova raslo i širilo svoje korijenje. A zatim bi ispupoljilo u jedan divan cvijet, nježnih latica građenih od dječije sreće, koju je nesebično dijelila sa svima.

Redžinald je od tada postao pobožan čovjek. Zato je i bio toliko sumnjičav u vezi sa situacijom oko virusa. Na licu su mu se opet ukazale bore namrženog lica. Na licu čovjeka koji je odjeven u odijelo Boga svih ljudi, vješto uigran u svojoj ulozi svemoćnog kreatora. Ali to je bio predalek korak. Pomogao je u stvaranju nečega što ne prkosi samo životu i smrti, već od njih pravi dvorske lude ponizne volji nekolicine ljudi. On se okrenu na peti, produženim korakom idući ka vratima koje je čovječuljak pokušavao da otvori. Sa lakoćom je otvorio vrata, propuštajući zadovoljnog čovječuljka da izleti u prostran hodnik. Laboratorija nije bila građena za njega. Jednostavno nije. Bio je poprilično visoke i razvijene građe. Valjda je zato neprestano udarao glavom o vrata ili brojnu laboratorijsku opremu. Prostrani hodnik bio je osvijetljen zaslepljujućom rasvjetom, zbog koje su se njegove bakarne oči uvijek grčile i pekle kako bi se privikle. Hodnik je bio prazan sa nizom vrata od kancelarija njihovih kolega naučnika.

- Dobro večer, Ejveri – pozdravi čovječuljak koji je praktično jurcao na drugi kraj hodnika.

Redžinald zbunjeno izdignu pogled, još uvijek zamućen zbog silnih svjetala. Možda mu se i pričinjalo, ali pomalo mu se vrtjelo u glavi. Na kraju je to ipak pripisao svjetlima. Ispred njega se odjednom stvori visoka žena, sa izrazitim crvenim karminom na usnama. Nosila je četvrtaste naočare, a kao noć crna kosa bila je spakovana u urednu punđu.

- Jesi li dobro, Redžinalde? – upita zabrinuto.

On lagano odmahnu glavom, polako se prilagođavajući na svjetlost hodnika.

- Dobro sam. Hvala na brizi.

Ona ga još jednom zabrinuto odmjeri, prije nego što nastavi dalje niz hodnik. Lupanje njenih štikli djelovalo je tako daleko i zvučno. Kao da je kilometrima udaljena, a opet na nekoliko metara od njega. Pogubljen od zvukova koji su mu odzvanjali u glavi, sa ogromnim naporima je čkiljio u čovječuljka i njegov mantil koji se vukao po podu. Brzo je zamicao. Neobično brzo za njegovu visinu. Morao je da ga stigne. Ali bio je tako umoran. Kao da su se njegove oči pretvorile u dvije ogromne lopte, sa kopcima teškim poput olovnih vrata. Osjećao je kako mu trepavice polako dotiču kožu ispod očiju, trajno zatvarajući njegova dva prozora u svijet.

- Tata je ubica!

Kada je je to čuo, on se naglo trže teturajući se u mjestu. Uznemireno je gledao oko sebe, pokušavajući da shvati porijeklo zvuka. Ništa. Jedino je na kraju hodnika vidio čovječuljka koji nestrpljivo čeka da dođe do njega. Nastavio je nestabilnim korakom. Glas koji je upravo čuo odzvanjao mu je u glavi, svaki put sve tiše, do šapata koji je jecao. Taj glas zvučao mu je poznato. Zaista poznato. Da nije možda... Ma ne. Previše je umoran i samo mu se priviđaju stvari. Da završi ovo sa Erlom i odlazi kući. Pravo u krevet. Da se svojski naspava i pripremi za novi dan i svakodnevicu koja ga je čekala. Iznova i iznova. Od same pomisli na to pulsirala mu je glava. Kada je došao do čovječuljka, ovaj spretno dohvati bravu na vratima skrivene prostorije.

- Upadaj!

Prostorija je bila mračna i pomalo hladna. Jazbina same smrti. Hladna dovoljno da zavuče hladnoću u kosti, ali ne toliko da od njih cvokoće vilica. Sasvim dovoljno da pokaže svoju pravu namjeru. Redžinald oprezno uđe u sobu, gledajući raznorazne

instrumente i ogledna stakla koja su bila jedino osvijetljena u sobi. Iza njega uđe i čovječuljak, ustremivši se pravo na komandnu tablu. On do sebe privuče stolicu i sjede. Pritisnuo je par dugmića na tabli, prikazujući hologram virusa skoro četvrtastog oblika sa šiljcima sa svih strana.

- Redžinalde, upoznaj se sa svojim radom! – ponosno izjavi čovječuljak.

Redžinald se polako približi do komandne table, gledajući u čudu boje i šare na virusu. Iako je bio njegov kreator, nikada ga zapravo nije vidio. Čim je objavio rezultate svog rada, patent mu je odmah oduzet. A vjerovao je da je pronašao konačni lijek koji bi bio dovoljno jak da u potpunosti ubije tuberkulozu. Tek kasnije su mu rekli za šta koriste njegov patent i da je uvršten u njihov program. Čovječuljak se zadovoljno okrenu ka njemu.

- Prevazišao si sebe, Redžinalde. Ovo je zaista genijalno. Moglo da riješi sve probleme kroz koje prolazi čovječanstvo...

- Kakve probleme?! – vrisnu Redžinald.

Čovječuljak ga osmotri ispod oka, gledajući ga začuđeno.

- Redžinalde, ova planeta umire. Odapinje zadnje uzdahe. Mi smo virus, a njen imuni sistem se bori protiv nas. Ali mi smo prgav virus. Otporni na sve što planeta baci na nas. A bogami i jedni na druge...

- Pređi više na stvar – drsko ga prekinu Redžinald.

- Ono što hoću da kažem je da moramo naći način. Moramo biti virus koji koristi domaćina, a da ga ne ubije. Da budemo poput mrava. Ima nas mnogo Redžinalde, a matica je napadnuta. Moramo dati život za nju kako bi i druge generacije uživale u našim zaostavštinama.

Čovječuljak učuta, zagledajući pobolje virus. Preko lica su mu prelazili crvenkasti snopovi svjetlosti, dajući mu izgled đavola. Redžinald ponovo pogleda svoju kreaciju. Bila je tako nakazna. Praktično pravougaona. Virus je izgledao kao poklon koji svako dijete dobije za rođendan, nadajući se ljepoti

svilenkaste folije i nečega još ljepšeg ispod. A tamo virus.. Virus za koji ni sam kreator ne zna kako djeluje. Odjednom, niti oko virusa počеше poprimati oblik lica koje je bolesno gledalo u Redžinalda. Plave lokne, obavijale su se oko ivica lica.

- Tata je ubica!

Čim to reče, niti se razbježaše na sve strane, vraćajući se ponovo u prvobitni oblik. Redžinaldove noge zadrhtaše, a lice mu okupa hladan znoj. Oko srca je osjećao hladnoću, koja se svakim trenutkom širila dalje po tijelu. Bio je blijed poput svjetlosti u hodniku. Glava mu je pulisrala nepravilnim ritmom kojim mu je poigravalo prepadnuto srce u grudima.

Lara.

Njen lik izgrađen od niti virusa preslikavao mu se u glavi. Vidio ga je svuda oko sebe. Više na njemu nije bilo onog osmiheja koji iz njega izvlači svaku muku njegovog rada. Sada se tu učaurio jedan jecaj djeteta, jedva sposobnog i da zna za tu riječ. Bilo joj je svega četiri godine. Iz dubine duše osjetio je bol, kao da ga napušta. Kao da se dio njegove duše cijepa i nestaje u magli vazduha koji je izdisao. Svakim izdahom gubio je dio Larinog lika. Morao je da je pozove. Da vidi kako je. Da izbacisulude misli iz glave.

- Redžinalde, postoji li neki problem?

Redžinald pogleda čovječuljka sa prezirom.

- Zašto, Erle? Zašto svi ti ljudi? Zašto ja?

Erl se samo blago nasmija, zavaljen u stolicu.

- Tako mi je naređeno. Moramo spasiti planetu Redžinalde, siguran sam da razumiješ. Moramo spasiti ljudski rod. Bojim se po skupoj cijeni, ali uspjećemo.

- Mi ga ne spasavamo, Erle! Mi ga ubijamo. Ko će da preživi, reci mi? Ko? Oni sa najviše novca i uticaja? Moćni? – urlao je.

Erl blago spusti pogled ka podu, preplićući debele prste. Izgledao je kao da razmišlja. Zatim ponovo izdiže pogled i ozbiljnim glasom nastavi:

- Oni koji će naš rod učiniti jačim i boljim. Osigurati njegovo dalje postojanje.

- Vi ste već imuni na to. Zar ne?

- Naravno. Ne želimo da rizikujemo da se slučajno zarazimo. Redžinalde, da razjasnimo nešto. Ti si heroj novih ljudi. Jačih i boljih za planetu. Znaš li koliko ćemo bolesti iskorijeniti ovim našim malim poduhvatom.

- Malim? Erle, to su milijarde ljudi. Na planeti ima deset milijardi ljudi. Ne možete ih sve inficirati.

Erl ga intrigantno pogleda.

- Mi? Nemoj distancirati sebe od ovoga. Ruke su ti umrljane isto koliko i meni ili bilo kome drugom ko je učestvovao u ovome. Uostalom, ti si kreator. Ti si heroj novog doba.

- Heroj? Erle, ja nijesam heroj već nakaza! Glumim Boga. Smrt i život tim ljudima. Ja sam zlo. Zlo koje je stvorilo konačni lijek za tuberkulozu. Vi me pet godina zavljučite vašim, tobože, istraživanjem. Sve ove godine krijete ovo od mene.

- Poslušaj me. Uzmi vakcinu i zaštititi se. – prekinu ga Erl nezainteresovan za njegovu ispovijest.

- Ja i ne znam kako se virus širi, niti kako se od njega štiti - brećnu se Redžinald.

- Vrlo jednostavno. Kada se prva osoba inficira, ona razmišlja od čega boluje. Ide doktoru i raznim stručnjacima. Ali ni oni ne znaju. Tada osoba razmišlja. Šta ako je ovo zarazno? Šta ako sam inficirao druge ljude mojom nepoznatom bolešću. I tako se virus širi. Kači se za misli i brige osobe koja misli o nekome. Veoma interesantan način transmisije. Zar ne?

Redžinald je nijemo slušao monstruožnost kojom se virus širi. Prave od čovjeka kamen, kojem je zabranjeno da voli. Da brine. I sve to zarad opšteg dobra. Da slučajno ne inficira druge. Da živi kao prazna, sebična ljuska, bez imalo empatije za druge. Moderan svijet, zaista.

- Erle, ljudi će vremenom shvatiti. Dobri ljudi, naučnici, shvatiće kako se virus širi. Narod će to shvatiti. A posle vam se crno piše...

- Naravno. Na to i računamo. Svakako će se pojaviti ljudi koji će pričati te „teorije zavjere“. Ali mi ćemo reći da su ljudi. Niko im neće vjerovati. Slušaće samo nas. Na kraju krajeva, mi smo naučnici. Ko bolje zna od nas - Erl se zlokobno nasmiješi, preklapajući svoj osmijeh sa bojama koje su blještale iz holograma virusa.

Redžinald se duboko zamisli, gledajući Erla ispod kocakstih okvira.

- Neću dozvoliti to. Objelodaniću vas.

Erl se promeškolji i izvuče pištolj iz mantila. Uperio ga je pravo u Redžinaldovo čelo. Svjetlosti holograma polako su zamirale, omogućavajući tami oko njih da stiska njihove svjetlosti života. Ogromna jeza osjećala se u sobi. Zadah smrti kolutao se Redžinaldovim vratom. Osjećao je da dolazi naplata za ono što je uradio.

- Redžinalde, hvala ti. Zaista. Bez tebe ovo ne bi bilo moguće. Žao mi je što mora ovako da se završi. Ali to je za opšte dobro. Ne brini. Neću nikome reći da si se pobunio. Još uvijek ćeš biti junak novog doba.

Redžinald je napregnuto gledao u cijev pištolja, čekajući da iz njega bljesne smrt. Da u jednom bljesku i prasku ode sa ovog svijeta. Bio je spreman da se preda. Skrati sebi muke. Mislio je na Laru kako se igra sa njegovim mantilom. Tako je srećna. Toliko života u kući. Toliko toga što je moglo da se uradi...

Neće skončati. Ne još. Barem dok se svojski ne pozdravi sa Larom. Da još jednom čuje onaj isti kikot koji ga svakog jutra probudi iz kreveta. Baci se ka Erlu, ustremivši se pravo na pištolj. Erl prepadnuto opali dva hica, ranjavajući Redžinalda u stomak. Ipak se borio kao divlji lav za svoje ciljeve. Za jedan kikot i osmijeh svoje ćerke. Borio se kao otac. Uspio je da savlada Erla, opalivši dva hica u njega. Čovječuljak se zetetura i pade na pod. Mrtav je.

Redžinald se uz velike napore pridiže gledajući kako se krv iz stomaka sliva po pantalonama. Mantil mu je čitav crven.

Doteturio se do komandne table tražeći telefon za hitne slučajeve. Uvijek je postojao jedan takav u laboratoriji. Vid mu se maglio, a srce lupalo kao u mladića u poletu snage. Kada ga je na kraju pronašao, slijepo je ukucao broj svoje žene. Zatim ga je prislonio uz uvo, moleći se da je uspio da ukuca pravi broj. Znao je da mu se neće pružiti drugi put.

- Halo, ko je to? – začu se glas sa druge strane.

- Ana, to sam ja, Redžinald. Daj mi Laru.

- Redžinalde?! Evo sad ću. Otkud ti pobogu zoveš sa ovog telefona?

- Nemam vremena da objašnjavam, Ana! Daj mi Laru – lju-tito naredi.

Sa druge strane začu glas voljene žene kako doziva njihovu kći. Poslije par trenutaka ona zabrinuto upita:

- Je li sve u redu?

- Da, jeste. Samo želim da čujem Laru. Uskoro polazim.

Znao je šta misli pod time polazim, ali je isto tako znao da će njegova žena pomisliti da dolazi kući. Nije stigla da mu odgovori kada se sa druge strane začu anđeoski glasić kako ga pozdravlja:

- Tata! – veselo uskliknu.

- Zdravo, dušo. Kako si?

Nije ga bilo briga što se sve oko njega muti i polako odlazi u crninu. Niti što je polako gubio svijest i umirao. Ipak je pričao sa ćerkom. To mu je najvažnije. Iz petnih žila borio se da zvuči normalno, ne želeći da im da naznaku šta će se desiti.

- Super, tata. Malo me grebe grlo i kašljem. Mama kaže da sam se prehladila.

- Jesi, dušo. Hoće li pomoći da tata dođe kući sa poklonom? – čak se i promeškoltio kada je to rekao.

Na trenutak, zaista je i pomislio da će doći kući. Da je sve u redu. Da je ovo sve samo ružan san. Ali nije bio. Tome je svjedočila smrt koja ga je čekala u uglu sobe da joj se u potpunosti preda. Ali ne još. Još uvijek priča sa ćerkom.

- Hvala ti, tatice. Ali meni je važno samo da ti dođeš. Nedo-staješ mi. Hoću da se igramo.

- Čajanke kao što uvijek radimo?

- Možemo i to. Ili nešto što ti želiš. Samo dođi što prije – molila je svojim glasićem Lara sa druge strane.

On zastade na trenutak, boreći se sa dahom i dušom koji su ga užurbano napuštali.

- Hoću, ne brini. Doći ću. Ali dok ne dođem, znaj da te tata mnogo voli. I da te mama isto mnogo voli. Tata te voli najviše na svijetu. Važi? Reci i mami da je mnogo volim. I zahvali joj se. I hvala tebi što si najbolja ćerka na svijetu. Hoćeš li reći to mami?

Ona mu nije odgovorila, već je samo prenijela Ani ono što je Redžinald rekao preko telefona. Već je osjećao kako ga smrt dodiruje. Samo je pitanje, da li će ići u raj ili pakao? On je u njih vjerovao, ali nije bio ni za jedno ni za drugo. Ni dobar, ni loš čovjek. Možda postoji nešto treće? Ko će ga znati. Još uvijek je pričao sa ćerkom. Ima vremena da sazna.

- Rekla sam joj, tatice. – prenu ga iz razmišljanja Larin glas.

- Hvala ti. Ja sad moram da idem. Volim te, srećo. Znaj to uvijek. Ćao.

- Ćao, tatice. Čekam te. – ljupko mu odgovori Lara.

U pozadini je čuo suprugu kako usplahireno traži telefon od Lare. Izgleda da je shvatila. Spustio je slušalicu i još jednom duboko udahnuo. Zatim je pritisnuo veliko crveno dugme na stolu. Ugrađeno da se čitava laboratorija uništi. U slučaju da nešto pođe po zlu.

Izvještaj doktora Erla A. Džekstona (pet godina ranije)

Embrion i virus uspješno spojeni. Pronađen je genetički podložan subjekat. Ana Kaprio i njen suprug Redžinald Kaprio. U toku je postavljanje embriona u utrobu žene. Subjektovom suprugu je ponuđen posao kod nas pod okriljem velikog pronalaska, radi boljeg praćenja razvoja embriona. Prvi efekti virusa očekuju se četiri godine poslije rođenja embriona. Embrion je označen kao nulti pacijent. Potrebno dalje praćenje toka operacije „Hvala“.

Potpisuje, doktor E. Džekston

Andrijana Obradović

3. razred, JU SMŠ „17. Septembar”, Žabljak

CRNILO PLAVIH OČIJU

Talasi koji udaraju o stijene i sirene broda koji se približava luci jedini su zvuci koji remete mir i tišinu Violeta, malog grada na obalama Crnog mora. Sa palube taj gradić izgleda kao malo ostrvo okruženo kamenim obalama sa jedne, a šumovitim brdima sa druge strane. U samom pristaništu nalaze se barke za ribolov, a jedini brod koji zalazi u te krajeve upravo je pristigao.

Ljudi iz kafanice začudili su se kad je sa broda sišao putnik, jer taj brod skoro dvije godine prevozi samo hranu, robu i lijekove. Ovaj grad duže vrijeme izbjegavaju i ljudi i bogovi, a i oni što u njemu žive da mogu rado bi pobjegli.

Taj, po njima, nesrećni putnik, iskrcao se na obale Violeta u novom crnom odijelu, šeširom koji krije plavu kosu i kaputom prebačenim preko ruke. Sa sobom je nosio poveći kofer koji je naslućivao da će se ovdje zadržati.

- Dobro večer - reče putnik ušavši u kafanu i skidanjem šešira pozdravi prisutne.

- Dobro večer - začu se pomalo tiho i nesigurno iz tamnih ćoškova male prostorije.

- Izvolite - reče kelner pokazujući na prazan sto.

- Ne, neću sjediti, hvala. Tražim bolnicu “Karanlik”, možete li mi pokazati gdje je?

Na sam pomen bolnice prisutni su zadržali, a u kafanici je zavladao muk i strah. Mladi putnik se začudio reakciji, iako je mnogo puta doživio da se ljudi boje bolnice.

Pozvaše ga da im se pridruži što nije mogao da odbije. Naručio piće i otpočeo priču.

- Kako se ti zoveš, momče? - upita ga jedan stari čovjek, sjede brade.

- Matija.
- A što reče da si došo 'vamo?
- Došao sam u bolnicu, mislim doktor sam. Pa sam ovamo poslat.
- Eh, moj sinko, jesi li se malo raspitao o toj bolnici?
- Čuo sam za virus, kao i to da bolnica nema dovoljno doktora.
- Eee, da se to crnilo (karanlik-crnilo) može riješiti novim doktorom. Ali dobro... Ajde ja ću te odvesti.

Matija ispi piće, pozdravi se sa mještanima i krenu za starcem.

Čovjek je bio ljubazan da ga povede na konju, i srećom te je tako bilo, jer ispostavilo se da se bolnica nalazi na najvišem brdu iznad gradića u sred mračne borove šume. Sam put je bio loš i pun odrona, ali kad su dospjeli do platoa ispred bolnice ukazao im se predivan pogled na grad u kojme su se već palila svijetla, odžaci su počeli da dime, a porodice su se okupljale za večernjom trpezom. Linija horizonta bila je ograničena plavim zvjezdanim nebom sa jedne i Crnim morem, prekrivenim maglom, sa druge strane. Bolnica je bila sušta suprotnost od imena. Bila je bijelo okrečena, dvorištem punim mladih breza i pjeskovitih staza. Ograđena visokim kamenim zidinama sa čeličnom kapijom izgledala je kao dvorac iznad grada. Ispred je stajao mali čovjek, povijen u ramenima sa bijelim mantilom do koljena.

- Dobro veče Oto, dovodim vam pomoć. - reče starac kad sjahaše.

Pozdraviše se i seljak se vrati, a Oto dočeka novog doktora. Poveo ga je kroz veliko dvorište i rekao da sačeka na trijemu. Matija poslušao razgledajući okolinu, mada u totalnoj tami nije se mnogo vidjelo.

Velika bolnica, zidovi, dvorište vlažno od skorašnje kiše i brezice sa kojih je kapala rosa. Vjetar koji je slabašno duvao odgovarao je Matiji nakon dugog putovanja brodom. Taman kada je zatvorio oči kao bi uživao u blagom povjetarcu začu korake. Starac Oto se vratio, ali sa djevojkom. Kada je ugleda Matija u momentu stade kao zaleđen. Bila je visoka, mlada, duge plave

kose, ali ono što je njemu privuklo pažnju bile su oči. Oči safirno plave boje iz kojih je isijavala spokojnost i mir.

- Ajla, naša glavna doktorica. - reče starac, pokazujući na djevojku.

- Drago mi je. - uzvratila ona sa osmjehom koji je u Matiji izazvao osjećaj tegobe.

- Matija, i meni je drago.

- Izvolite, provešću Vas kroz bolnicu, ako želite?

- Da, da, da, može. - reče Matija pomalo smeteno.

Nađoše se u dugom, hladnom hodniku koji je posjetiocima izazivao jezu.

- Mještani su mi rekli da vas je pogodila epidemija, ali nijesu mi rekli kakva?

- Izvolite, prva soba.

Provirivši kroz prva bijela vrata Matija shvati o kakvom crnilu je govorio onaj starac. Na dvadeset kreveta, koliko ih je bilo u toj prostoriji, ležala su djeca ne starija od 15 godina. Blijede privide mršavih tijela prikopčanih na infuzije i aparate gledala su u plafon.

Kroz tijelo mu je prolazio strah i muka i samo je želio da ode. Ni ostale prostorije nijesu bile drugačije. U svakoj su samo djeca. Od nekih bi se začuo slabašan plač, neka su mrmljala nepovezane riječi, ali većina je samo ležala nesvjesna dešavanja oko sebe. U posljednjoj prostoriji nije izdržao ni sekund već je odmah izašao i protrčao kroz čitav hodnik, sa željom samo da izađe iz ove tame.

- Izgleda da se do sada nijeste susretali sa sličnim situacijama? - upitala Ajla, koja je došla za njim. - Izvolite unutra, počastiću vas kafom i odgovoriti na vaše pitanje o virusu.

Teška srca je ponovo ušao u tu bolnicu, ali ispostavilo se da je kantina zapravo prijatno mjesto sa terasicom do koje je dopirao miris slane vode sa Crnog mora.

- Iii? - reče Matija, prekinuvši neprijatnu tišinu između dva stranca.

- Mavi hastalik, plava bolest, pojavila se prije 18 mjeseci, prvi zaraženi bio je dječak od sedam godina.

- Simptomi? Posljedice?

- Posljedica nema, zaraženu osobu čeka samo smrt. Lijek još nijesmo otkrili, a ni razlog nastanka. Inficirana osoba, to jest zaražena djeca, jer najstariji bolesnik u ovih 18 mjeseci bila je djevojčica od 16 godina, prvih nekoliko dana osjeća malaksalost i umor, pojačano znojenje i potrebu za vodom. Poslije toga nastupa sljepilo. Usljed bolova tijelo počinje da se grči i pada u nesvjesno stanje. Pretpostavljamo da virus napada nervni sistem i da se od njega kroz čitav organizam širi velikom brzinom. Pacijent ostaje bez daha, prožima ga velika bol u grudima i povećavaju mu se otkucaji srca. Imaju osjećaj da prolaze kroz vatreni oganj. Majka jednog dječaka nam je rekla je da joj je sin prvo vidio odblesak plave svjetlosti i da su mu oči pomodrjele, tj poplavljele. Onda ništa, samo tama, samo bol.

Doktorica je ovo pričala monotonim glasom koji je Matiji skraćivao dah. Poželio je da ode, da protrči kroz borovu šumu, nazad do Crnog mora i da se izgubi. Da zaboravi sve što je vidio. Da zaboravi i djecu i njene plave oči, sve. Ali nije se pomjerio sa mjesta.

- Crnilo plavih očiju, kažete.

- Kada tako izgovorite liči na jednu divnu, ljubavnu priču, zar ne?

- Meni više liči na jednu tužnu, ljubavnu priču.

- Izvolite za mnom. Pokazaću vam Vašu sobu.

Soba se nalazila sa istočne strane odmah iznad kantine i pogledom na more. Bila je malena, ali ipak topla i za razliku od ostatka bolnice sasvim prijatna.

Poslije napornog puta i užasa sa kojim se susreo Matija je zaspao nemirnim snom. Čitavu noć pred očima mu je bila plava svjetlost i blijeda djeca. Budio se više puta skroz mokat i bez daha. Pred zoru odustao je od pokušaja za snom i sišao u kantu na kafu. Iznenadio se kad je vidio Ajlu sa dvojicom kolega kako doručkuju.

- Oh, ustali ste. Izvolite. Da, vi se nijeste upoznali. Viktor i David, naša dva doktora. Ovo je Matija, naš kardiolog.

- Drago nam je - rekoše u glas. Pretpostavio je da su blizanci jer su bili vizuelno identični.

- Takođe.

- Izvolite, pridružite nam se - reče Ajla pokazavši na praznu stolicu.

Poslije doručka zajedno su otišli u vizitu, gdje je doktorka Ajla zamolila da svakom pacijentu pregleda srce, možda se tu nešto krije, ali vizitu im je prekinula tužna vijest. Još jedan pacijent, devojčica od 9 godina je preminula. Činilo se da Ajli jako teško padaju ove vijesti jer se srušila na pod držeći se za srce i bila je na ivici nestanka daha. Taman kada je Matija potrčao po čašu vode ona je došla sebi.

- Ne brinite, dešava se.

- Dešava se? Znači desilo vam se već nekoliko puta i vi se nijeste pregledali? Znači da biste mogli biti ozbiljno bolesni?

- Stvarno sam u redu. Možemo da nastavimo.

- Nastavićemo, naravno, ali poslije ove djece i vaše srce ću da pregledam i to bez prigovora. - dodade kada je Ajla zaustila da izgovori.

Išli su kroz bolnicu kako bi svakom djetetu poslušali srčani ritam.

- Rekli ste da se pri pojavi bolesti rad srca ubrzava?

- Tako je. Ali čim bi virus ušao u čitav organizam i kada bi izgubili sposobnost vida, otkucaji srca bi se stabilizovali.

- Hmm.. to bismo mogli pripisati odblesku plave svjetlosti, jer prema nekim naučnim istraživanjima plava boja smiruje i opušta. Da li bih mogao da im analiziram krv?

- Radili smo sve analize, ali ako već hoćete izvolite.

Matija polako ubode iglu u venu, najstarijeg dječaka u prostoriji, ali čim je krenuo da vadi krv odskoči. Umjesto crvene tečnosti u špricu se nazirala plava masa.

- Šta je ovo?

- Njihova krv. Nekoliko sati poslije zaraze krv poprima sve plavlu boju i sve više i više se gubi prvobitni DNK. Pacijent,

koji je do sada izdržao najduže pod virusom, imao je 100% drugačiju DNK od one sa kojom je došao ovdje.

- Hmm... poput leptira. - reče nastavljajući.
- Da, baš poput leptira. Samo naše gusjenice nemaju drugi život.
- Imaće, imaće... Da li bih mogao da pogledam vaše dosadašnje bilješke?
- Naravno, izvolite.
- A ne, ne, ne, večeras. Sad idemo da vidimo problem sa vašim srcem. Bez prigovora!

Matija je Ajlu detaljno ispitaio o napadima, pratećim efektima i vremenskim intervalima. Jedino je znala da su napadni nastupali kada sazna da je izgubila još jedno dijete. I simptomi baš tome odgovaraju. Velika bol u srcu, prekid kiseonika i osjećaj neprijatnosti.

- U redu. Za to biste stvarno trebali da pijete lijekove za smirenje.
- A da pređemo na ti?
- Prepisaću ti lijek. A sad ako mogu da dobijem bilješke.
- Može kasnije, idemo da večeramo, David i Viktor nas vjerovatno čekaju.

Poslije jela Ajla je donijela sve bilješke i ostala da pravi društvo Matiji dok ih proučava. Njemu se to nije svidjelo jer kada bi osjetio njen pogled na sebi unervozio bi se i povratio bi mu se onaj osjećaj neprijatnosti od prvog dana.

Iz ovih bilješki nije saznao ništa što mu već nijesu rekli. Do sada je kroz bolnicu prošlo 143 pacijenta, od kojih je 56 preminulo, ostali su još tu. Isprobali su sve moguće lijekove za koje su mislili da će im pomoći, ali nijesu se pokazali kao korisni. Sad im jedino daju morfijum kako bi pomogli u slučaju da imaju bolove.

- Zar roditelji ne dolaze da vide djecu? - reče Matija poslije mukotrpne tišine.

- Ne dolaze. Kada im se dijete razboli, za njih tada postaje mrtvo. I do prave smrti već su ga prežalili. Poneka majka dođe, samo da čuje ima li šta novo, ali vremenom, kako se odgovor

nije mijenjao, sve ih je manje. Jer znaš, bolje bolan kraj, nego bol bez kraja.

- Ko onda... ko onda sahranjuje djecu?

- Oto, visoko gore u šumi, nijesmo još utvrdili da li se bolest širi prilikom raspadanja tijela, pa smo odlučili da.... da groblje bude što dalje od grada.

- Ko je Oto u stvari? Šta je on?

- Doktor u penziji. Živio je dugo u Njemačkoj, ali vratio se u domovinu kada je penzionisan, možda baš mjesec dana prije pojave epidemije. Kada se prvo dijete zarazilo, došao je ovdje da nam pomogne.

- Zar nije bilo više doktora od vas troje?

- Bilo je, ali su otišli, svi osim nas troje. Da li od straha ili užasa, ne znam. Ali eto, ostali smo mi.

- Zašto ti nijesi pobjegla?

- Zato što kada okrenete glavu ili zatvorite oči, problemi ne nestaju. Ostaju duboko u nama i jednog dana bi pukli. Ja sam za ovaj poziv položila zakletvu i namjeravam da ostanem uz istu. Za razliku od tih ljudi ja imam savjest.

I tada ju je Matija prvi put t enoći pogleda pravo u oči. Pune sjaja. I tada ju je prvi put vidio, ne kao doktorku, već kao Ajlu.

Mjeseci su odmicali veoma sporo. Već iste nedjelje po dolasku, Matija je počeo pomno da prati stanje svakog pacijenta i na najmanje promjene bi reagovao. Utvrdio je da jednom mjesечно na nekoliko minuta pacijenti dolaze u svjesno stanje. I to otkriće bilo je previše važno, ali trenutno nimalo korisno. Kada bi se djeca osvjestila tih nekoliko minuta bi plakali, vrištali i dozivali roditelje, tako da ne bi uspjeli ništa od njih da saznaju. Sve su probali da djecu osvjeste, da popričaju, ali nijesu uspjeli.

Matija je počeo da se nervira, da ludi, imao je osjećaj da gubi tlo pod nogama jer su djeca bila sve bolesnija, a on nije znao šta da radi. Na kraju je izabrao najstarijeg pacijenta (po njegovom mišljenju najzreliji i najlakše će doprijeti do njega) i svaki dan bi pričao sa njim, čitao mu i ispitivao ga, da proba da ga pridobije, da ga navikne na svoj glas.

Počeo je da prati i kada dopadaju u svjesno stanje da bi na kraju utvrdio da se to dešava nekoliko minuta između promjene mladog mjeseca i sljedeće mijene. To je već mijenjalo sve stvari jer mu je pomagalo oko organizacije pridobijanja dječaka.

Za tih nekoliko mjeseci istraživanja u bolnici izgubili su još petoro djece. Starac Oto bi ih sve bez riječi okupao, obukao i odveo gore (u šumu ili na nebo, ne znamo).

Sve vrijeme uz Matiju su bili David i Viktor, blizanci za koje se ispostavilo da su jako dobri prijatelji i komično društvo. Bila je tu i Ajla. Sa njom bi na terasi kafeterije sjedio do izlaska Sunca posmatrajući more i pričajući o cvijeću, ljetu, pogledu na platonsku ljubav i Napoleonova osvajanja. Uživao bi u njenom društvu. Meki, nježni glas ga je opuštao. Dovoljno mu je bilo samo da je gleda i oluja u njemu bi se smirila.

Jedino što ga je uznemiravalo kod te djevojke bili su napadi. Tablete za smirenje joj ni malo nijesu pomogle i počeo je da sumnja da ti napadi imaju nekakve veze sa bolešću. Da li je ona uspjela da se poveže sa njima nekako, da li zapravo bolest pravi konekciju? Nije uspio da sazna, ali je odlučio da i to ispita.

Zatekao se kraj Lukinog kreveta, dječaka kojeg je izabrao za eksperiment. Čitajući mu knjigu čekao je tih nekoliko dragocjenih minuta. Kako su se približavali ključnom trenutku, dječak mu je sve jače stezao ruku, da bi u jednom momentu ispustio ogroman krik i otvorio širom oči plavih zjenica. Tijelo je počelo da mu se grči i Matija je jedva uspio da ga obuzda.

- Šta se desilo? - vikao je svom snagom ga držeći. - Šta vidiš, reci mi?

- Djevojku plave kose... ppplll... očiju... - reče dječak kroz zube, ispusti još jedan krik i ponovo utonu u pređašnje stanje.

Matija je poslije toga dugo stajao i posmatrao umrtvljeno tijelo dječaka. Ponavljao je dugo u sebi: "djevojka plavih očiju i kose", kao da je čekao da mu neko potvrdi to što je čuo. Izašao je i dugo stajao na kiši, sve dok starac Oto nije došao i rekao mu da je Luka preminuo. U jednom momentu se nešto slomilo u njemu. Samo je sjeo i počeo da jeca. Ubrzo je osjetio nježan dodir po ramenu i neprijatnost u stomaku. Ajla.

- Jesi li dobro? - upita ga ona.

- Aha, ti?

- Izgleda da su tvoje tablete počele da djeluju, nijesam imala napad. - reče misleći da će ga time utješiti, a zapravo još više ga je zbunila.

Po glavi mu se vrzmalo hiljadu pitanja, zašto su sad odjednom prestali napadi, da li su možda prešli na njega, da li je možda on povezan. Nije znao kako to da riješi, šta da uradi. Jedino u tom momentu što je želio je da on sahrani Luku. I u toj namjeri otišao je da traži Oto. Našao ga je u mrtvačnici. Dječak je bio spreman za vječni put.

- Hoću ja... ja hoću da ga sahranim.

- Ne može. - reče Oto pomalo uznemiren.

- Gospod...

- Ne može. Ne miješaj se.

Matija se šokirao ovim ispadom i nije mogao da smisli razuman razlog zbog čega ovaj starac ne dozvoljava da se približi tijelu. Uveče, sjedeći na terasi pratio je izlaz iz bolnice i čekao Otoa. Tek negdje poslije 23h mračna silueta sa kolicima se pojavila. Matija ju je na prstima pratio uz šumu, dalje uz brdo. Šuma je i iz bolnice izgledala strašno, a ovako kad je u nju ušao šunjajući se postala je još jezivija. Srce mu je kucalo

jače sa svakim šumom koji bi vjetar proizveo provlačeći se kroz suvo lišće.

Oto spusti preminulog dječaka na hladnu zemlju i u tom momentu oko tijela se stvorio krug plavog plamena koji je osvijetlio čitavu šumu u djeliću sekunde. Iz tog plamena polako su izlepršali leptiri svilenih krila i u spiralama kružili oko tijela i podizali ga. Počele su da se pojavljuju niti koje su beživotno tijelo zarobile u svilenkastu čauru. Plamen je jače gorio i na Matijino zaprepaščenje, osvijetlio ostalo drveće sa kojeg su visile čaure. Desetine. Nije znao šta da radi. Okrenuo se i potrčao nizbrdo. Srce u grudima mu je toliko lupalo kao da će da iskoči. Noge su same gazile po vlažnom terenu ne znajući ni gdje idu. Kako je došao u bolnicu ni sam nije shvatio, ali legao je zakamenjen. Čitavu noć imao je osjećaj da ga guše, zatvaraju, da bi se u jednom momentu uz vrisak probudio. U njegovu sobu dotrčala je Ajla dodajući mu čašu vode.

- Jesi li dobro?
- Daa, da, noćna mora... - reče Matija na ivici daha.
- U redu je, prošlo je - nježno je izgovorila, milujući ga po kosi.
- Zašto si ti budna? Ja sam te probudio?
- Ne, nee, zapravo... imala sam još jedan napad, prije nekoliko sati pa još nijesam zaspala.
- Prije nekoliko... Kad tačno?
- Šta znam, možda malo prije ponoći, zašto?

Matija se osjećao kao da ga je voz pregazio. Nije znao zašto, ali iz sobe je istrčao kao lud sa željom samo da nađe Otoa da mu sve objasni.

- Ko si ti? Šta je ovo? - reče Matija upadajući u Otovu sobu i pribijajući ga uz zid.
- Ne znam o čemu pričate.
- Vidio sam sve gore, sve ćeš mi reći!
- Idi spavaj dijete.
- Slušaj me, starče - reče Matija još jače ga pribijajući uz zid
- sve ćeš da mi kažeš, sve!

- Ti ćeš mene da slušaš, ostavi se onoga što te ne zanima i radi svoj posao - reče Oto vidno ljut.

- Ovo je moj posao! Govori!

- Ne želiš da znaš!

- Pričaj!

- Moraš da je ubiješ!

- Šta?

- Da bi ovo zlo zaustavio moraš da ubiješ Ajlu.

Matijin stisak popusti i oslobodi starca.

- Kakve gluposti pričaš, kakve veze ima Ajla?

- Zar ti nije bilo čudno što dobija napade malo poslije smrti djece? Dobija napade kada ih zatvore u plavi krug. Ona je kapija!

- Kakva kapija?

- Kapija između života i smrti. I jedini način da se krug otvori jeste da se kapija zatvori.

Matija ga je netremice gledao. Nije razumio riječi koje starac bulazni.

- Ne razumiješ? Oni da bi prošli dalje, moraju da prođu kroz njeno srce u vidu plavih leptira. Naravno, ona te leptire samo osjeća kao ogromnu bol u srcu i od te boli gubi dah. Kada prođu kroz kapiju za njih se otvara mjesto u plavom krugu.

Matiji su kockice polako počele da se slažu. Djevojka plavih očiju koju djeca vide bila je niko drugi do ona. Ona koja je u njegovim očima bila nevina i čista, srca punog dobrote. Njegova Ajla bila je crnilo koje se nadvilo nad Violetom.

- Ajla nikad ne bi ubijala djecu.

- I ne bi. Ne bi namjerno. Slušaj me, momče, ovo nije prvi put da se virus pojavi. Vladao je mnogo godina na drugačijim mjestima. *Mavi hastalik*, naučno ime. Šta misliš odakle ja sve ovo znam? Čitav život sam proveo istražujući ga. I svaki put je kapija morala da se zatvori.

- Zašto ona? Zašto je ona kapija?

- Ne znam. Vjerovatno je uspjela nekako da je ponovo otvori, koliko se sjećam prošli put se virus pojavio u Rusiji prije 50

godina. Mogu da nagađam da je tadašnja kapija uspjela nekako Ajli da prebaci teret.

- Zašto ja? Ako je sve ovo istina što pričaš, zašto ja?

- Voliš tu djevojku! Zato ti!

- Šta?

- Da bi se kapija zatvorila potrebna je da se upotrijebi velika sila i moć. Dugo godina ljudi su mislili na fizičku silu. Na razne načine bi pokušavali da ubiju prethodne kapije, ali one bi se svaki put vratile. Zapravo, uopšte nije bilo riječi u fizičkoj snazi. Nije bilo potrebno upotrijebiti najoštrije mačeve i najbojevitije puške. Dovoljno je bilo samo voljeti. Jer ta velika sila bila je ljubav. Ona koja omogućava život na svijetu. Ona koja pomaže sreći i blagostanju. Ali i ona koja najviše povrjeđuje. Ona koja iza sebe ostavlja ruševine, ali i najljepše uspomene. Zato baš ti.

Matija je imao osjećaj kao da je na njega pao teret težak hiljadu tona. Kao da su se na njega srušile sve sile svijeta i ne daju mu da diše. On nije mogao to uraditi.

- Mora da postoji neki naci.

- Nema...

- Mora biti!!!

- NEMA!

- Ne mogu to uraditi, ne mogu njoj, ne mog..

- Uradićeš! - začu se glas sa vrata.

Ajla. Stajala je sakrivena u mraku i slušala svaku riječ.

- Neću, neću, neću, neću... - reče Matija, sjedajući na pod.

Ajla je prišla, stavila njegovu glavu na svoje grudi i čvrsto ga zagrlila. On je tiho plakao u njenom naručju, lomeći se u tolikoj boli da nije ni primijetio kada je Oto otišao.

- Uradićeš to, Matija. Uraditi! - reče Ajla poslije nekog vremena. - Ako je potrebno da se moj život žrtvuje za svu tu djecu uradićeš to sa sveg srca.

- Ne mogu, Ajla, ne mogu. - reče Matija jecajući.

- I ti si doktor, kao i ja. Položili smo zakletvu. Isto kao što sam ja ostala, kao što si ti došao ovamo u ovaj virus, tako ćeš

i ovo izvršiti. Sjutra je Mlad mjesec, moje ime znači obasjana mjesecinom. Neka bude sjutra.

- Ne može!

- Može, sjutra je isto dobar dan za umrijeti kao i bilo koji drugi dan. Neka bude sjutra. - reče Ajla, bez imalo straha, bez imalo oklijevanja ili kolebanja.

- Neka bude sjutra - reče Matija a jedan dio njega je umro.

Posljednje več, razmišljao je Matija na terasi svoje sobe.

Sjutra će djeca da se vrate svojim kućama, majkama koje su ih davno zaboravile i porodice će biti kompletne. U razmišljanju ga je prekinulo kucanje na vratima. Ajla. Ili to nije bila Ajla. Djevojka u predivnoj crnoj haljini gledala ga je sa vrata nevinim plavim očima i pri svakom treptaju jedan dio njega je odumirao.

- Ajla?

- Neka bude noćas.

- Šta?

- Imamo čitav jedan dan. Jedan dan ljubavi vrijedan je vječnosti smrti.

Polako je prošla pored njega ostavljajući zanosan miris vanile. Miris koji omamljuje. Prišla je gramofonu, stavila ploču sa laganom muzikom. Nježno ga obgrlila rukama oko vrata i polako su počeli da se njišu. U kosi joj je ostavljao male poljupce.

- Znaš - rekla je šapatom na njegovo uvo - najveće ljubavi su bile ili zabranjene ili nemoguće. Jer kada bi to prestale biti, prestale bi biti i ljubavi. Možda jednog dana mi postanemo Romeo i Julija. Oni su umrli za sebe i postali vječni. Šta misliš da će se desiti nama ako umremo za druge?

- Najljepše ljubavne priče su one koje nijesu mogle da ožive. Najljepši poljupci su oni neostvareni.

Zajedno su ispratili Mjesec i dočekali izlazak Sunca. U svečanoj odjeći su polako odšetali kroz mračne i hladne hodnike bolnice.

- Zamisli, ja ću riješiti i spriječiti ovo? Pa postoji li nešto ljepše na ovom svijetu od spašavanja tuđeg života? - rekla je u jednom dahu, sa osmjehom na licu.

Matija se nije mogao nagledati lijepe djevojke koja sa osmjehom, plešući, ide u smrt.

Polako su došli do obala Crnog mora. Buntovnog i plavog. Mjesec je bacao odsjaj pod uvijek jednakim i nemirnim crnomorskim talasima. U noći bez svjedoka to crnilo plave boje potopilo je još jednu nevinu dušu. Matija je dugo klečao i tiho jecao na obali.

Polako, pješke, vratio se uz brdo do čelične kapije. Nije osjećao umor, nije imalo šta da ga boli. Iako je znao da je ova bolnica užasna i crna, tek sada je shvatio riječi starca iz kafane. Karanlik nije bilo njeno ime, nego njen osjećaj. Osjećaj kada izgubiš nekog svog. Osjećaj kada ti iz grudi iščupaju srce i bace ga daleko. Umro je, a živ je.

Stajao je na kapiji dugo, sve dok Oto trčeći nije dosao do njega.

- Nijesi je ubio!

- Jesam...

- Nijesi! - reče starac poprilično bijesno - Zašto onda ništa ne osjećam?

Matija ove riječi nije čuo.

- Jesu se djeca probudila?

- Koga briga za djecu, dje si je sakrio?

- Šta?

- Nijesi ubio Ajlu, da si je ubio osjetio bih to!

- Ne razumijem? Šta si ti trebao da osjetiš?

- Gdje je ta djevojka? - reče Oto, uzimajući Matiju za okovratnik.

- NA DNU CRNOG MORA! Nijesam mogao da je ubijem, pa sam je bacio u more!

- Ne, ne, ne, ne, šta si to uradio! Uništio si me!

- Tebe? Jesi ti lud? Šta je bilo sa djecom?
- Ma kakva djeca, djeca su nebitna, umrijeću, nju nijesi ubio, ali mene jesi, mene!
- Zašto tebe? O čemu pričaš?
- Ja sam je stvorio! Ja! Ja sam napravio kapiju!
- Šta si uradio?
- Ajla je predstavljala samo mala vrata do mene. Ona je samo čuvala sve te živote za mene! Ta djeca su trebala da se žrtvuju za mene! Ali ti si sve upropastio! Kukavice!
- Ti...ti...ti si ovo ...ti si donio ovu zarazu?
- Donio? Ja sam je napravio! JA!
- Jesi ti lud? Zašto bi tako nešto uradio?
- Šta misliš zašto? Zašto? Da bih mogao da živim vječno. Priče o reinkaraciji, novom životu, drugom svijetu, sve je laž. Postoji samo ovaj! I ja sam stvorio način da ostanem tu, zauvijek, samo sam trebao da ubijem jednu ljubav i to je to, nekoliko djece i sve bi bilo gotovo..

- Ti..ti.. kada si rekao da ovo nije prvi put.... ti si uzrok bio svaki put...

- Bravo, doktore, svaka čast!!!

Matija je gubio tlo pod nogama. Dah mu je zastajao u grlu. Nije znao kako i kad je izvukao nož iz korica kojim je trebalo da presudi Ajli. Čovjek pred njim je kriv za smrt više od šezdesetoro djece u Violetu, a ko zna koliko ih je ubio u prošlosti. Ko zna koliko je bilo Ajli i Matija i koliko će ih biti.

Prišao mu je i svom snagom zabio nož kroz grudi. Starac nije znao ni šta ga je snašlo dok su se njegove oči samo širom otvorile i u djeliću sekunde zatvorile. Odbljesak plave svjetlosti preplavio je cijeli Violet. U crnilu noći to je bilo jedino što je donijelo svjetlost. Ali ovaj put ne u djeliću sekunde i ne samo Violetu. Ova svjetlost se raširila za svakog Luku, Ajlu, Matiju, za svako dijete ubijeno u prethodnih nekoliko vjekova. Ovom svjetlošću se i vasiona radovala.

Stotinama godina kasnije o plavoj bolesti, krugu, karanliku, pričalo se samo kroz pjesme. Pjesme nastale kroz mitove i legende starih naroda. Pjesmi o dvoje zaljubljenih čija su tijela nađena na obali Crnog mora. Smatrani su žrtvama Boga i zbog toga je virus nestao, a leptirova djeca su se vratila majkama u zagrljaj.

A Ajla i Matija su nadživjeli Romea i Juliju. Postali su divna, tužna, ljubavna priča sa početka.

Milica Vojinović

3. razred, JU SMŠ „17. Septembar”, Žabljak

KORACI DO SMRTI

Mnoge priče počinju sa - bio jednom. Ali, da li je to ispravan početak? Da li je samo postojanje ključan i neoboriv dokaz da je neko živio? Ili da bismo rekli da smo „bili” moramo da prođemo kroz niz bolnih i neobjašnjivih prepreka? Kad se život jednostavno i neočekivano zagorča, kad od prvobitno mirnog, naime, dosadnog života nastane nepredviđena situacija i desi se totalni kolaps?

Staša se trgla iz sna. Opet je sanjala da neopisivo pati, tijelo joj se treslo, prolazili žmarci. Nije mogla da se sjeti sna, ali bol je bila stvarna. Shvatila je da je znojava. Grlo joj je bilo suvo – da li je vrištala? Prošlo joj je kroz glavu da sve postaje „patern” – konstantno ponavljanje. Od čega strepi? Zašto se agonija ponavlja? Šta progoni njenu svijest? Nije mogla da nađe odgovor na ova pitanja, koliko god puta i iz koliko god različitih perspektiva bi ih sebi postavila. Uzdahnula je, krenula u školu, trudeći se da umiri emocije i ponovo počne da „vlada” svojim užasnutim izrazom lica.

Naizgled obična, ali vrlo jedinstvena osoba. Komunikativna je i ekstrovertna, ali i kad situacija zahtjeva rezervisana. Pokušava da se uklopi u okolinu, ali njen unutrašnji sjaj jednostavno sija i ne dozvoljava joj da bude obična.

Još uvijek zbunjena, Staša je sama lutala hodnikom. Još ima vremena do školskog zvona, a ako bude otišla u WC neće nikog sresti, nije u stanju da razgovara trenutno.

Sljedeće čega se sjećala je da je ležala na hladnim pločicama školskog WC-a. Ustala je, pogledala se u ogledalo i bila užasavajuće blijeda. Spustila je pogled i vidjela lavabo pun krvi, da li je njena? Osjetila je mučninu:

- Šta se dešava sa mnom?

U bolnici su joj ranije dijagnostikovali da nešto utiče na nje-
ne nervne ćelije, stvara nepostojeći problem. Ali nesvjestica?
Krv? Nešto je dublje u pitanju. Pogledala je na sat i shvatila da
je vrijeme da krene na čas. Svaka kost u tijelu je boljela, ali ako
se ne bi pojavila izazvalo bi suvišna i beskorisna pitanja - je li
sve u redu, na koja bi se lažno smiješila i govorila da jeste. U
hodniku je bila gužva.

- Kakav je sad skandal iskrasao? - razmišljala je Staša.

Ne voli drame, zaobilazi ih, ali je to jedini put ka njenoj
učionici. Još uvijek je osjećala mučninu, glava joj je pulsirala.
Probila se kroz gužvu i vidjela uzrok „zastoja”. Momak je sjedio
na podu. Bio je blijed kao i Staša. Držao se za glavu, identičan
simptom. Lokva krvi.

Šta se dešava?

Drugarica joj je prišla i rekla da je iznenada počeo da povra-
ća krv, zatim izgubio ravnotežu i onesvjestio se. Nijesu smjeli
da ga pomjere da ne pogoršaju situaciju. Staši je obrazloženje
još više pomutilo razum. Desila im se identična stvar, u isto
vrijeme. Da li i on ima košmare? Zašto postoji povezanost u
vremenu ili je slučajnost. Ko je on uopšte?

Saznala je da se zove Andrej. Maturant je, kao i Staša, ali novi
učenik u toj školi. Morala je da razgovara sa njim, ali nije znala
kako, nemaju zajedničkih prijatelja a čudno je zaustaviti potpunog
stranca u hodniku i reći: „Ćao, ne poznajemo se, ali imaš li i ti koš-
mare koji izazivaju agoniju, od, ne znam, prošlog septembra?”

Vraćala se kući zbunjena nego kad je pošla u školu. Trebalo
joj je vremena da razbistri misli, ohladi glavu. Roditelji, iz najbo-
ljih namjera, to joj je bilo jasno, ali ipak neshvatljivo, postavljali
bi nepodnošljiva pitanja i bezbroj puta ponovili kako može sve
da im kaže, da će oni razumjeti i pomoći, što bi samo potpaljiva-
lo vatru. Oni misle da Staša zna razlog, da je neko maltretira, ali
krije, a činjenica da joj roditelji ne vjeruju je izluđivala. Sjela je

na klupu u parku. Morala je da osmisli sljedeće korake, boljela je činjenica da je sama u tome. Nije postojala šansa da je bilo ko razumije na ispravan način, pa čak ni roditelji, ni prijatelji. Andrej je jedini koji možda proživljava isto, on bi je shvatio, jer samo bolesni znaju kakva je patnja i koliko je strašno i surovo. Da li on proživljava isto ili je puka koincidencija? Da li je neophodno da potpunom strancu otvori dušu, ispriča sve činjenice i misli? Šta ako je slučajnost, a on nepouzdan i njena mala tajna se proširi i ustanove da je luda? Ali nije postojala druga opcija, morala je sve da mu ispriča.

Na putu do kuće ga je srela. Prelomila je u sebi da je idealna prilika jer su sami.

- Ćao, Andrej.

- Ovaj, ćao... Danas sam upoznao puno ljudi, a i imao mali kolaps, pa nisam siguran kako sam zaboravio ime tako lijepoj djevojci.

Pocrvenjela je. Zašto joj to govori. Da li pravi budalu od nje?

- Nijesmo se upoznali. Staša, drago mi je. Znam ti ime jer se tvoj kolaps prepričavao po školi. Postoje neke privatne stvari koje me muče, a mislim da i ti prolaziš kroz istu noćnu moru, objasniću ako mi iskreno odgovoriš na pitanje. Mmožeš li mi reći da li ti se ono dogodilo prvi put i imaš li možda košmare?

Prenaglila je. Zvučalo je previše napadno, ali nema povratka. Shvatila je da ima prelijepe, bistre, braon oči i savršen osmijeh koji je brzo splasnuo. Pitala se šta joj je, zašto je uopšte obratila pažnju na to. Da li se naljutio jer ovoliko prodire u njegovu intimu?

- Da, imam košmare i desilo mi se prvi put, sad objasni.

Šokirao je ovako iskren odgovor, iako mu se potajno nadala. Ispričala mu je od početka do kraja, svaku brigu, pomisao, činjenicu. Pažljivo je slušao. Osjećao se isto. Da li je suđeno da im se putevi ukrste i da zajedno prožive sav kaos?

Andrej i Staša počeli su da provode previše vremena zajedno, toliko da su postali zavisni od komunikacije i međusobnog viđanja. Pokušavali su da dođu do saznanja, srži problema. Desio

se napredak, umjesto kompletnog bunila počeli su da se sjećaju riječi. Svake večeri, pojavila bi se nova, a oni su ih zapisivali, dok nijesu dobili objašnjenje:

- Prošli ste fazu 1. Širim se u vašim organizmima nepojmljivo brzo. Ime mi je Virus, mutirana verzija đavola. Imate šansu da se oslobodite, tri koraka koja morate da pređete, koji će vas, ako pogriješite, dovesti do smrti, ali vrijeme ističe. Što sam duže u vašim organizmima, sve više uništavam vaš nervni sistem, ubijam mozak. Sudbina je u vašim rukama. Prvi korak je da savladate najveći i najdublji strah. Drugi da dostignete granice, probijete ograničenja i treći da nađete razlog vašeg postojanja. Moje djelovanje biće konačno za 13 nedjelja, kad dobijem punu moć koju crpim iz vaših mozgova. Jednom kad ovladam njom umirete, a ja prelazim na sljedeće žrtve. Naravno, ako uspijete da oboje ispunite zadatke nestajem, a vi ćete nastaviti da normalno živite. Uslov je da od danas o ovome apsolutno ništa ne govorite drugima.

Dakle, on boravi u njima. Polako ih izjeda, a da oni toga nijesu ni svjesni. Uskoro, Virus im je na isti način naznačio da će agonije prestati do konačnog ishoda.

Staša i Andrej su bili konstantno zbunjeni i nenaspavani. Prvi korak – već naizgled beznadežna situacija, a vrijeme otkucava. Najveći i najdublji strah, bile su riječi koje su konstantno odzvanjale. Nijesu mogli da pojme sebe, od čega najviše strepe? Prva asocijacija bili su insekti, visina, ali sve je to površno, stvari koje mogu da se izbjegnu. Od čega se ne može pobjeći, strah koji će nam se jednom obistinirati i otključati vrata devetog kruga pakla.

Prošlo je 12 nedelja i 5 dana, ali oni nijesu mogli da zađu u tajnu svoje duše. Pokušavali su sa strahom od skućenog prostora, preko banalnih stvari, kao što je reći nekome da mu se ne sviđaju njihove cipele, ali ništa nije uspjevalo. Kao da su se plašili da spoznaju sebe, svoje granice, iako im je život zavisio od toga.

Pored užasavajućih stvari koje su ih progonile, bile su prisutne i neke vrijedne življenja i pamćenja. Dani su prolazili, a oni su se voljeli sve više. Malo ljudi je spoznalo onu istinsku, epsku i neponovljivu ljubav, a Staša i Andrej su konstantno ispunjavali misli, izmamljivali osmjeh, oči su im sijale od sreće. Znao onaj osjećaj kad sretnete nekog koga volite cijelim bićem, zbog koga dišete, oni žmarci, toplina i leptirići. Taj osjećaj ubraja se u najljepši na svijetu, a malo ljudi imaju sreće da ga osjete. Nekad teška sudbina poveže ljude toliko jakim nitima da ne postoji zlo koje će ih pokidati.

U toku razgovora sa Andrejem, o običnom školskom danu, Staša je došla do najdubljeg dijela svog mozga, shvatila da ta neobična i čudotvorna stvar, ljubav, struji cijelim tijelom, da je jednostavno preplavljena emocijama dok razgovaraju, toliko snažno da želi da momenti traju vječno. Spoznala je sebe, svoj novokomponovani najdublji i najstrašniji strah – izgubiti njega, Andreja, jedinu utjehu u ovom burnom periodu. Nehotice, za vrijeme prve priče, u pokušaju traženja spasa otvorila mu je srce i pronašla saveznika. Loša stvar, taj grozni virus, stvorila je divnu konekciju, u njegovim sjajnim očima, za koje bi neko rekao da su sasvim obične, a za nju pune svjetlosti, pronašla je sebe.

Da li bi bila mentalno jaka da pokuša da prođe sve sama? Možda i bi. Ali upravo u tome se ogledala sva čar zaljubljenosti, što je za kratko vrijeme postao njen svijet. Branio bi je pred svima, razgovarao sa njom, momenti bi bili ispunjeni smijehom i šalama, ako je neophodno i ozbiljnim pričama, ukratko – ona čar koja nastaje kad se srodne duše sretnu.

Kad je pojmila svoj strah obratila se Andreju. Reagovao je baš onako kako je zamislila, poznavali su dušu jedno drugog bolje nego bilo ko. Nije se šokirao, nije počeo da je zadirkuje, a ni da „prosipa” uzaludne riječi.

Prišao je, zagrlio i rekao da želi da malo prošetaju ne razgovarajući o opasnom i nepojmljivom Virusu, da to bude samo

njihovo veče, gdje razgovaraju o sebi, problemima, životnim pričama, najljepšim iskustvima. Kao da joj je čitao misli, tačno je znao kako treba da postupi. Večer je bila topla i mirna, Mjesec ju je osvjetljavao onom specifičnom, bisernom bojom. Da nije njega, nebo bi predstavljalo obično ništavilo, a zvijezde, male tačkice, potpuno nebitne.

Baš takav je bio Andrej u Stašinim očima, njen Mjesec, koji joj je u crnilu i bezdanu obasjao put i tjerao je naprijed. Taj njen Mjesec, bio je „zvijezda vodilja”. Šetali su pored jezera. Povremeno, bi uputili jedno drugom poglede pune sjaja, a osmijeh bi sam od sebe zablistao.

Staši su počele da se roje razne misli, bila je sve vrijeme svjesna, ali je tek sad sebi priznala - zaljubljena je.

Da nije bilo Virusa, možda se nikad ne bi upoznali. U problemu su, ali se bore zajedno. Zajednička bolest je stvorila sponu, koju su oni prihvatili. Voli ga svim srcem, dušom i bićem. Ali je u momentu nastupio mozak i postavio pitanje koje je Staša izbjegavala, da li je obostrano? Drugi put u istoj večeri, Andrej kao da joj je pročitao misli. Uhvatio ju je za ruku. Staša ju je prihvatila, nastavili su da hodaju u tom položaju kao da je to sasvim prirodno, čak očekivano. Krenula je da kaže nešto, da razbije nastalu, ali ne neprijatnu tišinu, ali Andrej je prvi počeo:

- Staša, ova noćna mora nas je spojila. Putevi, nehotice, su nam se ukrstili. Našao sam žensku verziju sebe. Usudiću se da kažem i životnu ljubav. Da sam nekoj drugoj rekao ovako napadno vjerovatno bi me odgurnula od sebe, ali ti si posebna i neponovljiva. Želim da znaš da te volim. A onda se desio nezaboravan momenat. Usne su se spojile, svijet je stao na par sekundi. Ništa nije postojalo osim jednog Andreja i jedne Staše, zarobljeni u momentu. Staša je podigla glavu i rekla:

- I ja tebe.

A onda je uslijedio zagrljaj, ali ne običan već onaj u kome osjetiš da pripadaš nekom. Da je tvoja duša našla izgublenu

polovinu, a da su ponovo ujedinjene nepobjedljive protiv svega. To su one istinske i neugasive ljubavi, koje su zajedno protiv svega, pa čak i bolesti, najgoreg neprijatelja, a takve ljubavi su rijetke.

Sinoćnja šetnja bila je najljepša stvar u Stašinom životu, kad god bi se sjetila detalja pocrvenjela bi, a osmjech bi se mahinalno pojavio, ali bi brzo splasnulo jer nije imala predstavu kako da prođe prvi korak, bila je sigurna da će Andrej ostati vječno u njenom životu. Osjećala je da će nešto brzo poći po zlu.

Njene slutnje nijesu dugo trajale. Andrej je došao smrtno ozbiljan i rekao da je Virus genetska mutacija i da razara njihove organizme iz dana u dan i da ako ne požure umiru. Rekao je da je nastao u laboratoriji prije 80 godina i da oni nijesu prve žrtve. Napada psihički stabilne osobe sa ciljem da im potpuno pomuti um. Staša je bila srećna jer je prošao prvi korak, ali znatizjelja je presudila, pitala je šta je njegov strah.

- Toliko mi je lijepo sa tobom Staša, da se bojim da ćeš me zbog ovoga odgurnuti od sebe, ali ne bih mogao da živim sa činjenicom da ti nijesam ispričao. Strah me je prošlosti. Bojim se stvari koje sam uradio prošloj djevojci (na pomen bivše Staši su obrazi počeli da se žare, srce je počelo ubrzano da kuca, on je njen prvi momak) mućio sam je i nipodoštavao zbog uticaja alkohola i droga. Ali ti se kunem, sve je to iza mene...

- U redu, shvatam. Ali molim te, daj mi vremena da razmislim, nijesam za razgovor.

U tom momentu, Staša je upala u neku vrstu transa, obratio joj se Virus i ispričao iste stvari kao Andreju. Upravo se njen strah obistinilo, izgubila je Andreja. Boljela je činjenica da joj nikad nije rekao tako bitnu činjenicu o sebi. Alkohol? Droga? Mućenje djevojke? Da li je on osoba koju želi u životu? Ako joj mozak kaže da nije, zašto je oči peku, zašto joj se duša cijepa? Znala je da ne može da pređe preko toga, ona je otvorila srce i

ispričala sve o sebi, a on nije našao za shodno da podijeli tako nešto sa njom, ključni detalj svoje prošlosti. Da li je sve obična laž? Da li je sve vrijeme samo zavlaci i iskorišćava da mu pomaže? Kako to do sad nije vidjela? Opet je pala u trans i čula u glavi riječi Virusa:

- Čestitam, i ti si prošla drugu fazu, ali tvoja psiha slabi, baš kao i Andrejeva. Polako padate pod moj uticaj, a cilj mi je da uništim put ljudima kojima je suđeno da budu zajedno. Preostao je još jedan korak, ključni dio.

Staša je ostala u šoku. „i ti si prošla”, kako misli „i”, zar Andrej nije prošao samo prvu fazu? Ni to joj nije rekao? „Ljudima kojima je suđeno”, bubnjalo joj je u glavi. Kako im može biti suđeno ako je laže? Šta ako je gore stvari prećutao? Ne može da ide preko svojih principa koliko god da ga voli. Veze se grade na povjerenju. Konačno je shvatila kako je prošla drugi korak, odnosno dostigla granice, probila ograničenja. U momentu kad je nepokolebljivo otišla od Andreja, iako joj je taj čin razarao dušu, postavila je svoje stavove i dala sebi šansu da razmisli, a ne slijepo oprostila, jer ljubav nije slijep oprost i vjerovanje da će se stvari same od sebe popraviti.

Ljubav je svakodnevno pokazivanje osjećanja i razumjevanje, uz racionalno razmišljanje. Slijepa ljubavi, samo vođene srcem, koliko god grubo zvučalo dovode do ponora, a najveća greška je što njih nazivamo „nemogućim” i „najvećim”. A zapravo, Staša je pokazala da je u „najvećoj” ljubavi najbitnije da su srce i mozak saveznici. Znala je da voli Andreja, to je srce skandiralo iz sveg glasa, a mozak je pažljivo razmotrio situaciju i shvatio da mu je jednostavno trebalo više vremena da podijeli svoj strah, pa su zajednički odlučili da je Andrej onaj pravi, jer iako joj se srce slomilo u djeliću sekunde, ljubav je opstala.

Treći put, Staša se „vratila” u Virusov monolog:

- Prošla si test. Andreju je preostalo još tri sata do isteka 13 nedjelja. Tvom dragom je ostala zadnja faza. Stvar koju nijesam

rekao, životi su vam povezani, a spojili su se u ovom momentu, kada je vaše srce postalo jedno. Ako on ne ispuni cilj oboje umirete. Bićete samo još jedna, neuspjela, tinejdžerska ljubav, koju oboje shvatate ozbiljno, a zapravo ste samo djeca. U momentu kada si prešla korake, uništila si moje nasljedno djelovanje, prva si koja je prošla sve. Moj uticaj prestaje, ali ste vi još uvijek smrtno oštećeni. Od Andreja zavisi da li umirem sam ili sa vama.

Ne, nijesu samo djeca. Nije blesava i prolazna tinejdžerska ljubav. Oni su osjetili stvari koje nije niko. Kad u djeliću sekunde voliš, slomiš se i opet voliš. Andrej joj je pritrčao:

- Staša, ono što sam ti rekao nije istina. Izvini, to je bila granica - moje ograničenje, da lažem osobu koja mi je sve. Da, strah me je prošlosti, ali jer sam se razočarao u porodicu, moj otac je maltretirao moju majku i tad smo se odselili. Bojim se njega, a da bih probio strah morao sam da se poslije toliko godina nađem sa njim. Htio sam ovo ranije da ti ispričam, ali nijesam želio da te opterećujem, imaš i previše svojih problema... Virus mi je upravo rekao...

- Znam, prošla sam test.

Osjetila je toplinu oko srca. Ipak nije potpuno drugačija osoba, on jeste njen Andrej. Znala je da je laž bila nezaobilazna, nije se ljutila. Virus je u pravu za jednu stvar, suđeno im je.

- Andrej, vrijeme ističe, moraš da nađeš razlog postojanja.

Tri sata je isteklo. Ali Andrej i Staša su još uvijek bili jedno pored drugog. Njihova srca su, kao što je Virus rekao, povezana. Ostali su u najljepšoj noći u svojim životima, u noći prvog poljupca.

Vasilisa Rašović

1. razred, JU „Gimnazija Kotor”, Kotor

HERBARIJUM

Statua žene koja mirno stoji ispred banke, ne zna ništa ni o sebi, ni o puzavici koja je njome obrasla, dok ja nepomično stojim, a sjećanja naviru. Sjećanja na vrijeme nikad naslućenih promjena.

U jednom malom gradu, u kome su svi svakoga znali, početkom nedjelje u novinama je bilo aktuelno rješenje o rušenju staklenika koji se nalazio na periferiji grada. Baš ta periferija nalazila se u dijelu gdje je tokom cijele godine padao snijeg, pa je staklenik, stoga, bio pravo čudo. Sačinjavalo ga je mnoštvo flambojantnih cvjetova opojnih mirisa koji su uprkos niskim vanjskim temperaturama, postojali u svom najljepšem obliku. Na mjestu tog magičnog staklenika, kroz nekoliko dana nakon rušenja, trebalo bi započeti gradnju nuklearne elektrane, koja bi gradu i ljudima u njemu, donijela bogatstvo za kojim su svi tako žudili.

Flora F., jedna obična mlada žena koja je velikim dijelom bila posvećena stakleniku, bila je potrešena što će on biti porušen. Iz dana u dan su njen čemer i nostalgija koja tek dolazi, postajali sve izraženiji. Tako, ona odluči da se biciklom jednog podneva nakon posla odveze do gradske periferije, potajno se nadajući da će uspomene oživjeti ono što je nekada bilo tu. Nekoliko dana docnije, tako i bi. Uzela je svoju najdeblju jaknu, sjela na bicikl i počela svoju četrdesetpetominutnu vožnju. Na putu do tamo radovala se kao da nije znala da ono što traži, tamo neće biti, niti zapravo, igdje drugdje. Kada je pristigla, jedino što se u njenim očima oslikavalo bile su velike mašine i stubovi temeljci. Umorna od puta i sopstvenog razočarenja zbog toga što je u nemogućnosti da išta promijeni, vratila se

kući svom mužu. Čim je stigla, još više je obuze umor i ona utonu u perjani san.

U snu joj se pojavi strašan prizor. U snu, mjestu gdje se ljudska duša oslobađa od svijesti, snila je onu ružnu ljudsku sudbinu. Snila je kako se svijet ruši, i da joj je, između ostalog, noge oduzeo jedan veliki kamen koji se strmoglavio sa litice iznad novoizgrađene elektrane. Ona se naglo probudi: „Ta, toliko sam isfrustrirana, da sam sad onu bezvrijednu elektranu počela da sanjam!“ Međutim, kada krenu da ustane, oštar bol prereza joj noge. U velikom strahu i još većem bolu, pogledala je ka dolje. Lice joj je postalo plavo. Zatekao ju je prizor kakav nije mogla da očekuje. Vidjela je nešto, što prije nikad nije. Boljelo je ono što nije znala da može da boli. Na njenim nogama rastao je korov koji se uspinjao sve do koljena. Užasan krik proširio se gradom, probudio male znatiželjne ljude i natjerao ih da se nacrtaju pred Florinim vratima. Taman je zora svanula kada je Florin muž krenuo na posao, a nekoliko Florininih prijateljica je ostalo sa njom. Objašnjenja su pokušavali naći u magiji, urocima. Bol se nije povećavao, ali je korov već zahvatio veliki dio njenih donjih ekstremiteta. Nakon pola sata, Flora je dobila poziv iz muževljeve kancelarije, da pitaju zbog čega gospodin F. nije mogao doći na posao. Ona im saopštava kako vjerovatno kasni, jer je jutros kasnije krenuo zbog njenog lošeg stanja, i potom prekide vezu. Par momenata poslije, neko je zakucacao na vratima, a Florina prijateljica je otvorila.

„Auto... On... Ne znam kako... On je...“

Na vratima je bio prijatelj Florinog muža, tridesetogodišnji pušač koji, od brzog hoda, nije mogao doći do daha.

„Šta je bilo?!“ Upita Flora.

„Izvinite što ovako upadam... Ali auto gospodina F. ... Našao sam ga i... I gospodin F. ...“

Uveliko prestrašena i spremna na ono najgore, rukom preko usta, suzama u očima i korovom koji zahvata njen pojas, moli

da joj se objasni šta se desilo. Nakon nekoliko sekundi, koji kao da su trajali vječnost, gospodin Li je saopštio morbidne vijesti. U autu kojim se gospodin F. vozi do kanclearije, pronađena je samo biljka eukaliptusa koja je moćnim zelenim rukama probila kroz auto.

Njenog muža su proglasili nestalim.

Scenarij koji se desio sa Florinim mužem, počeo se dešavati i sa drugima. Ljudi su nestajali, a na njihovom mjestu bi se pojavljivala neka biljka koja, vjerovali ili ne, na neki čudan način, podsjeća baš na tu osobu koja je iščezla.

Svi su imali svoje teorije o tome, a opšte prihvaćena bila je ta kako gradom hara serijski ubica koji na mjestima zločina, kao pravu odliku psihopatskih tendencija, ostavlja svoje obilježje, što je ovom ubici bilo bilje. Novine su bile prekrivene maštovitim naslovima. Ljudi su brujili o tome uplašeni da otvore kućna vrata i izađu na ulicu. Mada, koliko god se pazili, svakog dana bilo je sve više i više žrtava, sve više i više cvijeća.

Flora se više nije mogla pomjerati jer je korov u potpunosti preovladao a kasnije se i pretvorio u samo jednu granu puzavice zajedno sa njom. Te, tako, jednog jutra, iščeze i Flora. Njena „smrt“ ili novi početak, bio je ono što je bilo potrebno da se situacija sa biljkama i nestalim osobama iskristališe. Svi su imali početak kakav je imala Flora.

Naime, ljudi su skrivali svoje korove i mislili da će to najednom proći, nastavljali sa svojim životima, radili uobičajene stvari, nikome se nisu žalili, jer su se plašili da će biti u kućnom pritvoru kao Flora, i tako su jedno drugo sabotirali, jedno drugom bolest prenosili. Vremenom, niko se od toga nije izliječio. Svijet je polako postajao veliki vrt. Ljudi su počeli da se mole za spas, tražili od pametnijih da spoznaju lijek za ovu opaku pandemiju biljaka i pokušali da se sklone od cvjetnog vira koji zahvata sve pred sobom.

Jedino što su mogli da vide je proces kroz koji čovjek prolazi od svog humanoidnog oblika do biljke. Sve počinje od jako bolnog korova. Kroz par dana ili čak par sati (varira od osobe do osobe), korov se proširi po cijelom tijelu, a onda se pretvara u biljku kojoj zaražena osoba najviše nalikuje. Da ste se našli u tom vremenu i da ste bili, na primjer, neka rđava osoba, vjerovatno bi od vas postao neki cvijet od kojeg svakoga glava zaboli. Ili, ako ste bili, karakterno i harizmom lijepi, od vas bi nastalo mnoštvo ljubičica ili lala ili nekog drugog cvijeća na čiju se pojavu ljudi raznježe. Tako je nekako išlo.

Sve je trajalo do momenta do kada svi nijesu došli do metamorfoze, do momenta kada svijet postade bašta u kojoj jedino što je biljkama (ljudima) trebalo, je bilo ono najosnovnije, Sunce i voda. Nikome nije više smetala ni ona jedna elektrana na periferiji nekog grada koji nije ni zabilježen na mapi, niti je u njoj više imao ko da radi. Polako je sve što je napravljeno ljudskom rukom iščezlo, ili je bilo zaklonjeno biljem. Iz Univerzuma posmatrano, svijet je bio jedna plavo-zelena lopta, a sa nje gledano, prostranstvo mira, harmonija nastala iz negdašnjeg haosa.

Šta se sa mnom desilo, možda se pitate. Ja sam bio jedan od onih koji su se spasili i prije nego što je iko drugi znao šta se dešava. Šta sam sad? Jedan osijedjeli starac, kojeg uznemiravaju sjećanja na nekadašnje muke, kojeg biljka puzavica na statui neke neznane žene, sjeća na nekoga kog je davno volio.

Željana Cmiljanić

1. razred, JU „Srednja elektro-ekonomska škola”, Bijelo Polje

KRISTALNIM ORUŽJEM DO SLOBODE ČOVJEČANSTVA

Provesti dan u sjedećem položaju za Melinu i Danila je bilo nešto uobičajeno, sjedjeli su tako već danima u svojoj kancelariji i radili na Anti-Vanzemaljskom oružju. Već mjesecima početkom 2029.-te godine u jeku je globalna pandemija najnovijeg virusa koji se zove ‘Virus 21’ i svi ljudi na palneti su u jakoj izolaciji. Vanzemaljci su sišli na zemlju s ciljem istrebljivanja ljudske rase i preuzimanjem planete Zemlje (sa palnovima da od južnog djela planete naprave najveću stanicu za svemirske brodove). Raditi u ‘odsjeku za Anti-Vanzemaljsko oružje’ uopšte nije lako, Melina je tražila rešenje u različitim hemijskim tečnostima i materijalima, iako je Danilo to smatrao traćenjem ionako dragocjenog vremena i pokušavao pronaći svrhu svemu tome.

Melina je posmatrala supstance koje je upravo mješala u jednoj epruveti sa još jednom ljigavom i sluzavom supstancom plavkasto-bež boje sa velikom pažnjom. Prosipajući tečnu smiješu različitih supstanci na plavkasto-bež sluz, grizla je nervozno usnu u iščekivanju. Narednih deset sekundi nije se dešavalo apsolutno ništa, a onda čudnovata sluz poče iščezavati u vazduh ne ostavljajući nikakav trag za sobom i kristalno čistu epruvetu. Melina poskoči sa kratkim uzvikom uzbuđenja i dohvati papir sa stola poskočivši do stola svog brata.

NAŠLA SAM! Uzmi ovaj papir i kopiraj mi dva puta, požuri! – vikala je što je tiše mogla sa velikom dozom sreće i uzbuđenja u glasu.

Sigurna si da ovo nije još jedno veliko gubljenje vremena? – upita Danilo posmatrajući je ispod nakostriješenih obrva kao da očekuje promjenu na njenom licu.

Sigurna sam. Ovo je pravi pogodak. Prvi primjerak koji iskopiraš pošalji ‘odsjeku za dezinfekcijska sredstva’. – reče pa se udalji za svoj radni sto i iz fioke izvadi staklene metke, a zatim prosu mali sadržaj smješe iz susjedne epruvete u metak pa ga pažljivo zatvori. – Idem do podzemne tamnice da testiram ovo, vidimo se kasnije. – reče i nestade kroz prolaz u hodnik.

Koračala je kroz hodnik ka podzemlju užurbanim korakom noseći providno-bjelkasti kristalni pištolj u ruci, sišla je u neki tamni prolaz jedva osvijetljen promuklim slabašnim sijalicama i otvori jedna od vrata sa njene desne strane. I uđe u tamni prostor gledajući užasno plavo-bež ljigavo tijelo, srednje veličine sa bademastim horizontalnim očima u kojima nije bilo ničega osim beonjača. Stvorenje je imalo velike i ljigave ruke kojima se držalo za rešetke boksa a sa kojih se cijedio plavkasti sluz. Velika duguljasta glava je bila mu je blago povijena trudeći se da ne dotakne vrh boksa. Stvorenje zavrišta ispuštajući nepodnošljive piskave krike nalik nečemu između bebećeg plača i psihopatskog smijanja i drmusajući tijelom boks pokuša da se oslobodi, kada Melina podiže pištolj i povuče obarač. Uz glasno ‘bam’ i tresak pištolja izletje stakleni metak pun lubičasto-roze boje Melina je posmatrala kako se metak zabija u tijelo Vanzemaljca kao usporeni snimak i kako se Vanzemaljac previja očekujući bol, ali se umiri kada Melina spusti pištolj i nakon desetak sekundi tijelo Vanzemaljca ispari u vazduhu ne ostavljajući apsolutno ništa za sobom.

Impresivno. Zaista impresivno. – povika jedan grub glas koji je natjera da se okrene.

Šefe? – upita blago iznenađena.

Da, da. Tvoj brat me je obavjestio da si ponovo eksperimentisala pa sam došao da provjerim. Pokazao mi je i recept

i spisak i poprilično sam iznenađen da ti je ovo uspijelo i zato ćemo odmah početi sa izradom staklenih metaka i anti-virusne tečnosti i izbaciti ovaj proizvod što je prije moguće. – reče i nestade sa vidika koračajući kroz slabašno osvijetljeni hodik.

Melina se okrenu očekujući kao da će se Vanzemaljca svakog trena vratiti ali nakon par minuta odustade i izađe zaključavši za sobom vrata tamnice i zaputi se nazad u kancelariju. Dok je sjedala za svoj sto, dočeka je pismo, uze ga a Danilo se uzvrpolji.

Čestitam. – reče čak ni ne podižući pogled ka njoj.

Hvala. – odgovori mu ona i krenu otvarati pismo.

Pažljivo je čitala red po red isponova i isponova u nevjerici. Spakova sve stvari nazad u fioke stola i pogleda u Danila.

Dobila sam pismo...unaprjeđenje, idem sa tobom u ponedjeljak da na otvorenom isprobamo moj izum.

Znam. – reče pogledavši je pravo u oči. - ...i nimalo nisam srećan zbog toga. Majka nam je već umrla zbog ovog ‘Virusa 21’. Poslednje što želim jeste da se i tebi nešto slično desi. – pokupi sve stvari sa stola i nasloži ih, pa ljutito izađe iz kancelarije.

Melina se gubila u mislima razmišljajući o simptomima virusa. Jedna od posledica ‘Virusa 21’ bila je promjena kože u plavu boju i to se nikako nije moglo izmjeniti. Druga posledica koja je pak bila nešto gora jeste izrastanje trećeg oka na čelu. Treća posledica je bila nešto kao lakša od svih, iskašljavanje gadne vanzemaljske sluzi svakog dana. A četvrta i ona najgora pojava je naravno bila smrt. Budući da je tog dana bio petak, Melina je imala samo dva dana da se pripremi za sve izazove koji je čekaju napolju na otvorenom, pa je stoga odlučila da će otići da vježba u velikoj sali za ‘vojnike’ koji su ostali živi, a koji su se bavili vanzemalcima od početka globalne pandemije. Nakon pet sati provedenih vježbajući. Melina je sreća šefa u hodniku, bio je to stariji, prosijed i zdepast čovjek, nižeg rasta i užasno plavkastih očiju koja je poprilično podsjećala na sluz Vanzemaljca. Pokušala ga je zaobići ali izgleda da to njemu nije bilo u planu.

Melina! – odjeknuo je njegov grubi krik kroz hodnik, a to Melina ne bi mogla da ignoriše.

Da? – ljubazno se osmjehnula dok je prilazio iako joj nije bilo nimalo drago zbog toga.

Samo sam ti želio čestitati za novi izum. Prošli je bio dobra zamisao ali je krenuo poprilično naopako, tako da vjerovatno razumiješ moju ljutnju od prije? – pogledao ju je hladno i namješio se. – Imaš brilijantne ideje. Svaka čast, stvarno. – okrenu se i nestade kroz vrata sale.

Melina je razmišljala o svom starom izumu i misiji koja je krenula naopako. Njen prošli izum je bio portal za putovanje kroz vrijeme koji je savršeno dobro radio ali je naopako krenula misija za koju je bila zadužena Melinina konkurencija na poslu. Pokušali su zaustaviti napad Vanzemaljaca vrativši se dva dana prije njihovog dolaska ali tok događaja nije se razvijao po Melininoj zamisli. Ubrzo se vratila u svoju sobu i lutala po svojim mislima do kasno nakon čega je utonula u dubok san.

Osvanulo je i tmurno i kišovito jutro ponedjeljka. Melina se probudila mnogo ranije nego obično i našla se sa bratom pa su se zajedno uputili ka sali će dobiti objašnjenja i upustva šta je njihov zadatak i na kojem frontu rade. Napokon se završilo nabranje će ko radi i svi su se uputili ka svojim frontovima šunjajući se podzemnim tunelima do svojih frontova.

Zašto baš nas zapade Zapadni front? – žalio se Danilo dok su se predvajali u njihov tunel dok su otali otišli drugim tunelima.

Ne žali se. Da li si ponio dovoljno municije? – upita ga i okrenu se ka njemu.

Jesam, ne brini. Slušaj...želim da ostaneš u tunelu. Ne mogu da dozvolim da umreš. – Danilo je gledao u svoju sestru molećljivo ali Melina odmahnu glavom. – Obećaj mi.

Ne. Ne mogu. Idem da se borim. – Melina krenu kroz tunel ali je Danilo povuče nazad.

Ne ideš gore. Umrijet ćeš. – gledao ju je ispod obrva ali ona se okrenu i nastavi.

Pa šta? Ako treba, umrijet ću, ali idem gore. – Melina izdahnu prikupljajući snagu i iskoči iz tunela na površinu, a za njom i Danilo.

Izlaženje na površinu za Melinu je bilo kao uzdisanje novog života. Odjednom pored nje prošara kroz jutarnji sumrak lezerska plavušasta svjetlost. Obuzimavši je bijes zbog sjećanja da je i njenu majku presjekao isti taj plavi laser Melina pomisli da sve što je plave boje nešto najodvratnije, krenuvši od boje kože vanzemaljaca i očiju njenog šefa pa sve do lasera koji su sjekli na sve strane. Melina je trčala i provačila se kroz lasere samo čekajući kada će moći da iskoristi svoj izum. U stopu ju je pratio Danilo, provlačeći se kroz lasere kroz sumrak su se pojavljivale plavkasto bolešljive figure ljigavih Vanzemaljaca. Bez oklijevanja Melina je pucala u svaku figuru po jednom kada naiđe na veliki laserski zid. Ona se polako okrenu ka Danilu i pogleda ga sa oklijevanjem. U trenutku se iza Danila pojavi nešto ogromniji i krupniji Vanzemaljac, u trenutku se Melina trže i povuče brata dalje i povuče obarač kada priđe Vanzemaljcu, metak se uvuče u ljigavo plavo tijelo Vanzemaljca i on je uhvati za ruku i povuče kroz laser na šta se njeno tijelo prepolovilo, a Vanzemaljac iščeze kroz vazduh u smrt.

Danilo pade na koljena pored Melininog tijela ispustivši suzu. Svjestan da ne može da uradi ništa, samo se povuče i vrati u tunel razmišljajući da li je osoba stvarno toliko jaka ako se vodi bijesom.

Marija Vuković

4. razred, JU „Stručna medicinska škola”, Podgorica

NEOBIČAN SUSRET

Popodne je. Topli povjetarac pomjera grane zrele trešnje. Na stolu u prostranom dvorištu bijele, dvospratne kuće, drveni poslužavnik. Iz porcelanskih šoljica ukrašenih cvjetnim motivima, izbija mirisna para vrelog čaja. Nebo boje meda ukrašava vidik. Vlasnica ovog malog raja pažljivo me posmatra sa nježnim osmijehom na licu. Bila je srećna što nas je konačno upoznala. Ona i moja majka već neko vrijeme razgovaraju. Međutim, pažnju mi je zaista privukla kada je rekla da će nam pričati o njemu.

Bio je dan kao i svaki drugi. Ali, ne i za mladu i nesigurnu osobu koja dolazi u nepoznato i novo okruženje. Olga je u ovaj veliki grad došla da sebe, ali i svoju porodicu, učini ponosnom. Uputila se ka malom stanu koji su joj iznajmili. Tu će provoditi većinu svojih studentskih dana. Nalazio se u staroj, sivo okrećenoj zgradi opkoljen sličnim zgradama, nekoliko ulica dalje od autobuske stanice sa koje je došla. Hodnici su žuti, a mogla je da vidi i blijede tragove vlage. Ograda stepeništa bila je rđava na pojedinim mjestima. Najzad je pronašla mjesto koje će biti njen novi dom. Na drvenim vratima nalazila se pločica sa brojem stana i sitno zvonce na zidu pored. Dvadeset jedan je bio broj na pločici. Poklapao se sa brojem na privjesku ključa koji je dobila od gazdarice prije nego što je počela da se penje. Umorna od napornog i dugog dana ostavila je stvari po strani i odlučila da se odmori.

Kasnije, ugledala je zalazak sunca i odlučila da se približi i posmatra sa prozora. Sunčevi zraci milovali su njeno lice. Natopili su joj oči zlatnim sjajem. Još malo bi uživala u tom pogledu da je nije prepao duboki glas:

„Samo pazi da ne padneš kroz taj prozor“, podrugljivo je rekao mladić iz susjednog stana.

Olga se uplašila i ljutito odgovorila: „Gledaj svoja posla“ i zatvorila prozor.

Posljednje što joj je trebalo bio je neki džangrizavi komšija koji će joj praviti probleme. Međutim, kada je mislila da gore ne može biti, čula je zajedno sa ostatkom grada udarnu novost. Nekoliko ljudi je preminulo zbog nepoznatog virusa u tom mjestu. Pošto su posljedice bile veome opasne, a brzina širenja virusa nepredvidiva, građanima je predloženo da ostanu u kućama. Kako bi situaciju mogli da drže pod kontrolom nastava u školi morala je biti prekinuta.

Olga je bila rastužena činjenicom da još neće moći da započne novo životno poglavlje, ali nije mogla da se buni. Razgovarala je sa roditeljima, a oni su joj govorili da ne brine i da se dobro čuva.

Ovo je prvi put da će odvojeno od njih spavati. I to sama. Ali, dok je pokušavala da zaspi kao da je čula neke zvukove. Bila je malo uplašena. Nije znala da li je bolje da pokuša da otrkrije odakle dolaze, ili da ignoriše i pokuša da utone u san. Konačno je svanulo, a ona skoro da nije oka sklopila. Zvukovi su ujutru nestali pa je odlučila da nadoknadi manjak sna. Kasnije je krenula da malo prošetata. Znala je da to nije tako pametno, ali nije mogla da spriječi svoju radoznalost.

Drugi kraj grada kao da nije bio isti grad. Zgrade su svježije okrečene, uredne. Čak je ugledala park, velike tržne centre, ljude u skupocjenoj odjeći. Vidjela je i neobičnu laboratoriju.

Kada se vratila vrata stana već su bila otvorena. Kao da je neko provalio unutra. Morala je da bude oprezna, ali nije nikog poznavala ko bi mogao da joj pomogne. Rijetko ko ima vremena da se bavi tuđim problemima i to je znala. Zato je bila primorana da polako uđe. Unutra nije bilo nikoga, ali su stvari razbacane. Nešto novca ukradeno. Osjećala se nesigurno i nije

znala šta da radi. Vratila je stvari na mjesto i odlučila da obavijesti gazdaricu koja je upozorila da bude opreznija i da, ako želi, može da plati da promijeni bravu.

Tako je još jednu noć provela budna u strahu da se nešto ne dogodi. A neprijatni zvukovi ponovo su se vratili. Bila je očajna, ali je znala da bi porodica brinula da im bilo šta kaže. Ipak, sutra ujutru dobila je novu bravu, ali i ključ. Osjetila je malo olakšanje.

Novosti o virusu su se u međuvremenu pogoršale. Ljudima je dozvoljen izlazak samo u veoma neophodnim situacijama. Razmišljala je da li je bolje da se samo vrati kući i izbjegne sav taj haos. Došla bi sljedeće godine na studije koje su sada svako otkazane. Ali, pošto se nalazila u tom gradu nije mogla da ga napusti još neko vrijeme.

Olga je bila iscrpljena i sjela je na pod ispred svog stana. Nije mogla da suzdrži suze. Njen neobično ljubazni komšija odlučio je da izađe iz stana i pomogne joj. Takođe da joj nešto prizna: „Hej, molim te izvini. Ja sam učinio da izgleda kao da se nešto dogodilo u tvom stanu“, rekao je mladić, „Ja sam pravio te čudne zvukove u nadi da ćeš otići. Nijesam imao namjeru da te toliko prestrašim. Novac koji ti nedostaje je kod mene, uzmi ga.“

Olga je bila tako zbunjena i nije htjela da uzme novac na trag. Samo je željela da zna zašto je toliko smetala.

„Nijesi problem ti Olga. Čuo sam ti ime, kad je tvoja gazdarica dolazila. Ja sam Dušan“, rekao je, „Pošto ćemo izgleda imati mnogo vremena da se upoznamo, ispričaću ti jednom sve. U znak izvinjenja večeras te očekujem na večeri.“

Dušan je ušao u svoj stan, a Olga je odlučila da pokuša da se smiri i konačno se stvarno odmori. Kasnije je izašla ispred zgrade, da uzme malo svježeg vazduha. Dok je tako stajala, u zgradu je ušao jedan mladić. Bio je visok u crnoj elegantnoj odjeći. Prvi put je vidjela da dolazi ovamo. On ju je takođe pogledao i samo nastavio svojim putem.

Pokucala je na vrata Dušanovog stana.

„Mislio sam da nećeš doći, ali dobro je. Uđi i smjesti se“, kazao je.

„Pa, mislila sam da ne dolazim. Ko zna, šta ako me otruješ, ili pokušaš nešto još gore“, rekla je Olga.

Dušan se nasmijao i nije mogao da joj zamjeri što je tako mislila.

„Već sam ti rekao. Problem je moja nostalgija. U tom stanu je živjela jedna meni bitna osoba. Unutra sam uspio da uđem, jer mi je ostavila rezervni ključ, ali ispričaću ti to neki drugi put“, rekao je. „Nije trebalo da tako reagujem, kajem se i nadam da ćeš mi oprostiti.“

Olga je vidjela da mu je zaista žao i odlučila je da mu oprost i bolje ga upozna. Ostatak večeri su proveli pričajući o trenutnoj situaciji. Dušan je takođe bio u lošoj poziciji, jer su mu sada kao slikaru ograničeni prihodi. Zahvalila se na gostoprimstvu i rekla da želi da i on dođe jednom i bude njen gost. Kad je izlazila ponovo je ugledala onog mladića sa ulaza.

„Ponovo se srećemo gospođice“, rekao je sa osmjehom na licu.

Olga se nasmiješila i malčice zacrvenjela.

„Izgleda da je tako“, rekla je.

„Laku noć“, rekao je i otišao.

Zahvalila se, ali mislila je da nije ni čuo. Negdje duboko u sebi željela je da ga opet sretne.

Kiša je od tog dana padala gotovo bez prestanka. Virus je sve više ljudi prigrlio. Stvari su postajale sve gore. Olga više nije mogla porodicu ni da pozove ni da im pošalje pismo. Pisma svakako odavno ne može da dobija od kad niko ne može da dođe niti da napusti ovaj grad. A bilo kakva telefonska konekcija nije više mogla da bude uspostavljena. Ono što je bilo najgore je manjak odgovora na sve ovo. Grad kao da je postao odsiječen od ostatka svijeta i zatrovan ovom nevidljivom nemani. Ljudi su bili prestrašeni. Kao da uobičajena nepredvidivost budućnosti nije bila dovoljno strašna. Još niko ko je ovim virusom bio zaražen nije se izliječio, što je ulivalo dodatni strah.

Jedino što se pokazalo kao dobra odbrana jeste izbjegavanje izlaska napolje. Takođe i specijalne kapsule koje su naravno bile prilično skupe. Ali i njihovo dejstvo bilo je kratkotrajno. Olga je željela da ih kupi i tako sebe bolje zaštiti. Izašla je iz stana i na putu do izlaza opet srela onog zgodnog mladića.

„Ti mora da me uhodiš“, našalio se.

„Kako da znam da ti mene ne pratiš?“, nasmijala se Olga i dodala: „Da li možda znaš gdje mogu da nađem specijalne kapsule protiv virusa?“

„Ovo je tvoj srećan dan“, rekao je, „Uzmi jednu sada, a pođi sa mnom da uzmem još koju.“

Uputili su se ka drugoj strani grada. Olga je saznala da se zove Andrija. Doktor je, ima sopstvenu laboratoriju i tu proizvodi razne lijekove. Ponekad dolazi u zgradu da prespava i odmori se od mukotrpnog rada.

Stigli su. Laboratorija je bila izuzetno čista i uredna. Uzeo je malu kutiju sa kapsulama i poklonio je Olgi. Ona je insistirala da budu naplaćene, ali Andrija nije dozvolio. Na putu do zgrade pričali su o virusu. Kako sve izgleda kao da nikada neće nestati, da nikakav dovoljno dobar lijek neće moći da zaustavi sve ovo.

„Uzmi. Kartica će ti pomoći da lakše dođeš do moje male laboratorije. Ako ti budu ponovo zatrebale, a ne budu kod mene“, ljubazno je rekao Andrija.

Na kartici je pored adrese i imena laboratorije stajao neobičan simbol koji je zainteresovao Olgu. Zahvalila se i odlučila da se vrati u stan. Pošto je znala da je i on stanovnik zgrade često bi ga posjećivala. Andrija nije znao da li je to njena nevina dobrotu ili naivnost, ali jako mu se dopadala. Smatrao je da treba da bude zaštićena od ovog virusa i potencijalnog zla koje može da joj nanese. Samo nikad joj to nije rekao. Olga je napuštala zgradu. Mogla je da bude svjedok svakodnevnog užasa i loših vijesti. Sve je to počelo da utiče na njeno raspoloženje. Stan joj

je postao i zamak i zatvor. Jedino sigurno mjesto koje opet nije moglo da garantuje njenu potpunu sigurnost.

Dosađujući se, pronašla je u jednom ćošku stana stari gramofon. Ponekad bi iskoristila ploče koje su se tu nalazile i igrala uz ritam muzike. To je bio jedan od rijetkih načina da pokuša da zaboravi na virus i sve što je donio. Da se, ujedno i oraspoloži. Primijetivši kako dugo nije bila njegov gost, Dušan je odlučio da je posjeti. Ispričala mu je kako se osjeća loše. Njene zalihe novca, takođe su bile sve manje. Roditelji su sigurno i poslali, ali ništa od toga sada nije moglo ovdje da stigne. Dušan se ponudio da podijeli ono što ima sa njom, ali ona je odbila. Odlučio je da joj ispriča ono što je jednom odložio da završi.

„Nisi bila prva osoba koju sam pokušao da istjeram. Zapravo, ostali bi, otišli posle prve noći. Bili bi ljuti i pomalo uplašeni“, pričao je Dušan. „Ovdje je živjela porodica sa ćerkom. Ali njima se nije dopalo to što smo mi bili tako bliski i zaljubljeni. Čak su mi i prijetili da je se klonim“.

Olga je upitala zbog čega im se on nije dopao. Odgovorio je da misli da je zato, što ne bi mogao da joj priušti luksuzan život. Djevojka tako nešto nikad nije tražila. Njoj se Dušan svidio onakav kakav jeste. Ali roditelji i njihov instinkt često znaju da unište život svoje djece pokušavajući da ih zaštite. Dušan je bio odličan slikar, ali njima se činilo da bi ona kasnije samo patila.

„Odlučili su da se odsele odavde. Od tada sam ogorčen“, rekao je.

Onda je počeo da je opisuje, da priča o njenoj ljepoti, osmijehu. Kako je bila najbolja osoba koju je upoznao. Olga je pomno slušala svaku Dušanovu riječ. Od kako ga je upoznala, uvijek je izgledao nezainteresovano i zamišljeno. Međutim, sada je sa tolikom pažnjom u detaljima i slatkorječivošću pričao o ovoj djevojci. Kao da je mogao da priča bez prestanka.

„Znači zbog uspomene na nju si htio da me se riješiš“, nasmejala se Olga.

Bilo joj je žao što im se sve to dogodilo. Ali je takođe željela da zna zašto Dušan nije ipak pokušao da je pronađe.

„To ništa ne bi bilo kako treba. Pokvarila bi odnose sa svojom porodicom i ko zna šta još. Izgleda da sam i ja kao virus od kojeg neko bježi“, Dušan je rekao pokušavajući da sakrije razočaran izraz lica, „Samo... ima tu još nešto, što mi je rekla. Nešto u šta sumnja, ali nije još sigurna. Sigurno su joj zabranili da me spominje i zove“, priča je Dušan.

Olgu mu je poručila da ne gubi nadu i da ne tuguje. Smatrala je da će ponovo moći da se zaljubi, na šta Dušan nije imao odgovor.

Olga skoro da nije imala šta za jelo, a novca više nije ni bilo. Ni Dušan nije imao nikakve zalihe. Odlučio je da joj kaže svoju ideju.

„Ti želiš da ja kradem?“, uzrujano je rekla Olga.

„Ako imaš bolju ideju da više ne gladujemo, slušam“, kazao je Dušan.

Pošto drugi izbor nije imala morala je da pristane. Pozajmila mu je svoje kapsule i uputili su se ka prodavnici.

„Šta ako nas uhapse?“

„Ne brini, pošto se previše boje virusa neće se približavati. Potrudi se da trčiš što brže“, odgovorio je Dušan.

Ona je još uvijek bila skeptična i nadala se da će sigurno stići u zgradu, makar gladni.

„Znaš ja mislim da je ovaj svijet već odavno zaražen“, odjednom je kazao Dušan, „Svi ti pohlepni ljudi koji lažu, varaju jedni drugi, pokušavaju da unište sve pred sobom, samo sebi da uljepšaju život. I novac koji vlada svima nama i bez koga ne možemo ništa da uradimo“.

Olga se složila. Često se osjećala bespomoćno što ništa nije mogla da popravi. Najzad su stigli do prodavnice. Nekako su uspjeli da ukradu što više stvari i polako su izašli iz prodavnice. Nakon toga su brzo potrčali. Dok su bježali ugledali su stravičan prizor. Čovjek je ležao na podu. Na prvi pogled nijesu znali da li je živ. Njegove ruke su drhtale, a oči skoro kao da su se osušile. Znali su da moraju da bježe što prije, jer je taj čovjek talac virusa.

Bili su šokirani kako je čovjek užasno izgledao. Virus nije bio šala, ni izmišljotina, već opasna napast. Ovo je bio prvi put da tako izbliza vide njegovu moć. Na putu do zgrade su ćutali. Kad su stigli samo su se pogledom pozdravili.

Olga je posmatrala svoju blatnjavu i mokru odjeću. Duboko i razočarano je uzdahnula. Nije nikada razmišljala da je život toliko surov, da će morati da radi stvari koje joj nikad nijesu pale na pamet kako bi preživjela. Došla je ovdje da uspije i usreći svoju porodicu i sebe, a sada ne zna hoće li ih ikada više vidjeti. Sama pomisao da virus može doći do nje i unakaziti je, užasavalo je.

Kasnije je odlučila da prošetala zgradom gdje je ugledala Andriju kako otključava vrata stana. On ju je primijetio i pozvao unutra. Olga je ispričala šta se sve desilo tog dana. Kao da je tražila utjehu ili neku pozitivnu misao koja bi je oraspoložila. Međutim, Andrija je u početku izgledao malo razočarano. I to činjenicom što ona nije njega pitala za pomoć oko hrane i novca, već Dušana. Ali je onda pokušao da je ohrabri i kaže da je tu kad god joj zatreba.

Jednog dana, Olgu je probudilo snažno kucanje. Odlučila je da brzo ustane i otvori vrata. To je bila njena gazdarica. Izgledala je bijesno.

„Slušaj me dobro djevojko. Želim da izmiriš svoja dugovanja, ili ćeš biti izbačena napolje“, nemilosrdno je rekla gazdarica.

„Ali molim Vas, pa nijesam uspjela ni da čujem svoje roditelje već neko vrijeme, niti mogu da pošaljem bilo kakvo pismo. Obećavam da ću platiti čim virus nestane i budem u mogućnosti da čujem porodicu“, govorila je uzrujana Olga.

„Nije me briga. Novcem koji ti duguješ ja mogu da prehranim svoju djecu, a neću da oni trpe zbog tebe. Zato bolje pronađi rješenje jer ćeš u suprotnom završiti na ulici.“

Gazdarica je otišla, a Olga je ostavljena sa zabrinutim izrazom lica da razmišlja šta da radi. U jednom trenutku Dušan je izašao napolje, jer je čuo njihov razgovor.

„Ne brini, u slučaju da ne uspiješ da se snađeš, možeš biti moj gost, dok se situacija ne popravi“, rekao je u nadi da će utješiti Olgu.

Ona se zahvalila i odlučila da uđe u stan i pokuša da nešto smisli. Međutim, svjedok ovog događaja bio je i Andrija. Nešto u njemu nije moglo da dozvoli da se još više zbliže. Blizina, kojom je Dušan bio privilegovao, učinila je da njegovo srce bude ispunjeno gnijevom i zavisti. Odlučio je da potraži gazdaricu i popriča sa njom.

„Andrija, mnogo te poštujem, ali ne mogu da uradim tako nešto. Dovoljno sam čekala da donese novac. Otkud znam, šta ako me laže i čuva ga za neke sitnice i drangulije koje joj se dopadaju?“, srdito je govorila vlasnica.

„Ali Olga nije takva osoba, vjerujte mi“, pokušao je da je ubijedi Andrija.

„Moj odgovor je ne. Ovaj virus i sve što je donio su mi napravili dovoljno problema. Nemoj i ti da me naljutiš sada.“

Vidjevši da neće da odustane, stavio je svoju ruku na njeno rame i smireno kazao: „Izbor je Vaš. Čuvajte se virusa i želim Vam ugodan dan.“

Andrija je užurbano izašao iz zgrade i nasmješio se.

„Šta misliš, da prodam onaj stari gramofon? Koliko novca bi uopšte mogao da mi donese?“, pitala je beznadežna Olga.

„Svi pokušavaju da uštede trenutno. Niko ne žudi da posjeduje tu starudiju“, Dušan je iskreno odgovorio.

„U pravu si. Kako sam samo šašava. Jedino što mi preostaje je da je zamolim da produži rok do kada mogu da platim dug“, pozdravila se sa Dušanom i otišla na spavanje.

Sljedećeg dana je čekala da gazdarica počne da je doziva. Međutim, ništa se nije dešavalo. Neprijatna tišina je još više

uspaničila. Dok je razmišljala na vratima se pojavio Andrija. Donio joj je namirnice. Primjetio je da je zabrinuta.

„Očekujem da me gazdarica izbací odavde svakog trena“, rekla je.

„Oh, ti sigurno nijesi čula. Desilo se nešto strašno. Ona nije više među živima. Sinoć kasno je preminula. Tek jutros je neko primijetio“, kazao je Andrija.

Olga nije mogla da vjeruje šta čuje, a njene oči su bile iskolačene.

„Brzo se vraćam“, rekla je i otrčala niz stepenice.

Andrija je pokušao da je zaustavi, ali je onda odlučio da ode za njom. Kada su stigli do njenog stana, u prizemlju zgrade, vidjeli su ljude vjerovatno iz pogrebne službe koji su došli. Izgledala je blijedo. Umorno, iako više nije disala. Na njenim usnama i nosu bilo je tragova krvi. A na njenom ramenu kao da se pojavio neki čudan znak. Olga nije znala zašto, ali taj simbol je već jednom ugledala. Tada nije mogla da se sjeti.

„Molim vas da se sklonite, ne znamo da li se ovo dogodilo zbog virusa, zato se čuvajte. Samo ćete napraviti veću štetu i sebe dovesti u opasnost“, govorio čovjek iz ovog tima.

Olga se pridržala za Andriju i odlučila da poslušá ovaj savjet. Odjednom, prije nego što su počeli da se penju stepenicama čvrsto ga je zagrlila. Andrija nije mogao da kontroliše lupanje srca.

„Šta ako posumnjaju da sam ja to uradila?“, zabrinuto je upitala.

„Imala je srčane probleme, a i vidjela si da se često uzrujavala. Često sam joj donosio lijekove. Tako da nemoj da se brineš, ionako nijesi ni napuštala stan, a to tvoj prijatelj može da potvrdi“, rekao je Andrija, „Usput, pokloni mu ovo. Kad sljedeći put budete išli u kupovinu ili na svjež vazduh, trebaće mu ove kapsule.“

Olga se zahvalila i ispratila ga. Kasnije je Dušanu odnijela kapsule i objasnila mu da će biti od koristi.

Nekoliko dana kasnije odlučili su da prošetaju. Gusti oblaci su kao zavjese još uvijek prekrivali nebesko prostranstvo. Sve je bilo kako treba, ali odjednom Dušanu je pozlilo. Odmakao se od Olge i osjetio da ne može da diše. Osjećao se kao čovjek kojeg su onog puta vidjeli na podu. Olga je primijetila to i pokušala da pozove pomoć, ali niko se nije odazivao jer su znali šta mu se sprema. Izgubio je kontrolu nad svojim nogama i pao na pod. Olgi je zabranio da mu se približava i pokuša da ga podigne. Počela je da paniči i osjećala se beznačajno.

„Olga, drago mi je što sam te upoznao i što si na kratko vratila moju vjeru u dobre ljude“, govorio je boreći se sa dahom, „Sad ćeš pokušati na sto načina da mi pomogneš, ali sve je uzalud. Jedini način da uradiš nešto dobro za mene je da uradiš sljedeće“, pričao je sve teže, „Idi do mog stana i na polici sa knjigama u petom redu, pronađi devetu knjigu sa lijeve strane. Ceduljica sa ispisanim imenom i brojem će biti tu. Uzmi je i jednog dana ispričaj im šta mi se desilo i reci da ih volim“, govorio je Dušan, „Zbogom Olga i čuvaj se“, rekao je i prestao da diše.

U njoj su se sada izmiješale razne emocije. Kada bi mogla vrisnula bi snažno i uništila sve pred sobom. Njena krv kao da je ključala od gnijeva. U isto vrijeme bila je tako pogođena i skrhana. Ali znala je kuda treba prvo da se zaputi da ispravi ovu nepravdu. Njeni koraci su bili jaki i sigurni. Kretala se brzo i imala opak izgled lica. Najzad je stigla i zamalo polomila vrata Andrijine laboratorije i počela da viče.

„Zašto si to učinio? Kako možeš da ubiješ nekoga? Zar si ti spreman na tako nešto?“, pitala je gledajući zbunjeno i tužno.

Andrija nije želio da poriče, ali nije znao kako će Olga tek prihvatiti ono što će da joj kaže.

„Olga ja sam stvorio ovaj virus. On je moj probni eksperiment kojim želim da zavladam svijetom“, rekao je ne podižući glavu.

Olga nije mogla da vjeruje šta čuje i polako se pomijerila unazad.

„Ja čak i nijesam sa ove planete. Tamo odakle dolazim su mislili da me iskoriste i ismijavaju me, misleći da neću uraditi ništa, da ću samo da trpim. Zato sam odlučio da im dokažem šta sve mogu i koliko treba da me se plaše. Strah za njihove voljene i za gubitak svojih jadnih života će da ih natjera da učine bilo šta za mene. Ali, ionako neće imati mnogo izbora. Eksperiment je uspio i moj virus se proširio. Uskoro će se proširiti po cijeloj planeti i niko neće moći da uradi ništa da to spriječi.“

Andrija je govorio kako želi da se riješi onih užasnih ljudi koji samo smetaju da svijet napreduje. Da će uraditi sve da svijet bude pod kontrolom i popravi ga.

„Olga ti možeš da mi pomogneš. Znam da i sama misliš kako je svijet pun nepravde. Pridruži mi se i pomoz mi“, ponudio joj je. „Na svom putovanju do ove planete vidio sam nekima nezamislive prizore. One od kojih dah zastaje. Beskrajne zvezdane staze i nebeska tijela raznih oblika i boja, ali nikada nijesam bio zahvalniji što postojim nego kada sam tebe upoznao.“

„Andrija ni ti ni ja ne možemo da odlučimo ko će da živi, a ko ne. Tebi je ovo pravda? Ubijanje nevinih ljudi da dokažeš da si moćan. Isti si kao i oni koji su te ismijali“, bijesno je rekla. „Žao mi je, ali ja moram da te spriječim“, Olga je kazala i uhvatila ga za ruku.

„Ne znaš šta radiš, skloni se, ili mi se pridruži!“, viknuo je i odgurnuo je.

Pošto je vidjela da ovo neće moći da izvede sama brzo je otrčala napolje da potraži bilo koga.

Vidjevši koliko je povrijedio Olgu i koliko ga ona sada prezire, kao da je izgubio razlog da živi. Čak ni veliki plan osvajanja pomoću virusa nije bio bitan koliko njeno mišljenje.

Raširio je ruke i kao da je počeo da upija virus. Počeo je da se grči od jakih bolova, a na kraju je vrisnuo. Olga se nije mnogo udaljila od laboratorije i čula je taj zvuk i odlučila da se vrati

unutra. Međutim, kao da je za Andrijom ostala samo prašina. Ponovo je izašla napolje. Izgleda da je neko iz zgrade u blizini ipak pozvao pomoć nakon što se čuo snažan vrisak.

„Gospođice, možete li da pođete sa nama?“, upitao je policajac.

Olga je objasnila šta se desilo pa ih je odvela ih u laboratoriju gdje su mogli da pronađu dokaze. Tako je zbog hrabrosti i istrajnosti postala počasni gost ovog grada i obećala da će sljedeće godine doći da konačno okuša sreću kao student.

Zraci svjetlosti su se polako probijali kroz sive oblake. Sada se uputila ka zgradi da ispuni ono što joj je Dušan rekao i konačno čuje svoje roditelje. Nije mogla da vjeruje šta joj se sve desilo. Shvatila je i da je Andrija taj koji je sigurno ubio gazdaricu zbog nje. Razmišljala je da li je to uopšte njegovo pravo ime. Osjećala se tako umorno i istrošeno. Bila je sigurna da će joj trebati malo vremena da svari sve ovo što se dogodilo.

Dušan joj je mnogo nedostajao. Već krajem tog dana ljudi su počeli da se osjećaju bolje. Virus je izgleda konačno bio izbrisan iz njihovih života. Ali će se posljedice duboko urezati u njihovo pamćenje. Sljedećeg dana je po poslednji put pogledala svoj i Dušanov stan i nije mogla da ne pogleda hodnicima koji su vodili do Andrijinog. Spakovala je stvari i krenula na put da konačno vidi svoje roditelje.

„Nikad nijesam ni sanjala da će mi se dogoditi nešto tako uvrnuto“, pričala je Olga mojoj majci. Nijesam mogao da razumijem baš sve, ali sam siguran da je tata bio njen najbolji prijatelj ikada. Rekla je da joj je drago što ćemo moći da provedemo vrijeme zajedno i da je uvijek pozovemo kada nam nešto zatreba. Majku je učinila srećnom pričajući o njemu tako mnogo. Pozvala nas je da uđemo unutra i smjestimo se i osjećamo kao kod kuće.

Radivoje Durutović

9. razred, JU OŠ „Vuk Karadžić”, Podgorica

(Zlatno zmajevu jaje – prvo mjesto u kategoriji od 7. do 9. razreda)

RUPA SE JEDNOSTAVNO ZATRPAVA

Te hladne, zvjezdane noći, u Los Anđelesu je proslavljen Božić. Gradom su odzvanjale vesele božićne pjesme. Ulice su bile ukrašene i svaka kuća je sijala. Svojom ljepotom posebno se isticala jedna vila, čije je dvorište bilo ukrašeno velikim gipsanim skulpturama u obliku anđela. U dvorištu su bile i velike drvene sanke i dvije skulpture u obliku irvasa. Unutar te kuće mogla se vidjeti jedna savršena slika. U prostranoj dnevnoj sobi, pored velike božićne jelke, okupila se srećna porodica, dvoje djece – dječak i djevojčica, njihovi roditelji, stric, baka i djed. Djed je sjedio na fotelji i nije skidao osmijeh sa lica. Bio je to oniži, debeljuškasti čovjek, sijede kose i svijetloplavih, veselih očiju koje su se jedva vidjele ispod glomaznih crnih naočara. Stric je bio visok čovjek, sa dužom crnom kosom, imao je oči kao njegov otac. Bio je to jedan, na prvi pogled, naočit mladić. Otac je bio srednje visine, imao je kratku crnu kosu, umorne oči i ptičji nos. Majka je bila prelijepa žena, duge smeđe kose, sa krupnim tamnim očima. Dječak je imao oko pet godina i imao je crnu, kovrdžavu kosu. Iz ruke nije ispuštao plišanog medvjeda. Djevojčica je bila tinejdžerka, jako lijepa, sa majčinim crtama lica.

Ovo nam je prvi Božić bez bake, ali ne treba zbog toga da budemo tužni. Znaite, baka voli kada smo svi srećni i siguran sam da je i ona sada srećna dok nas gleda sa neba – reče djed unučićima.

Tako je. Božić je vrijeme da porodica bude zajedno i baka je uvijek uz nas, pa i sada. – dodade otac.

Hoćete li da vam pričam o svojim naučnim istraživanjima?
– zapita djed.

Ne, hvala! Radije bih da pogledamo neki božićni film zajedno. – odgovori djevojčica.

U redu, Meri. Ti odlučuješ. – nasmiješi se djed.

Šta misliš o nekom romantičnom filmu? – dodade stric.

Fuj, striče, Dejev! Naći ćemo nešto komično. – reče Meri.

Zašto, ja bih baš voljela da gledam neki ljubavni film? – zapita majka.

Dejev pogleda u njeno prelijepo lice i široko se osmijehnu. Njegov brat je samo prostrijeli pogledom. U tom trenutku zazvoni telefon.

Halo, Martine, šta je bilo sad?

(Iskolači oči)

Koliko je novca u pitanju? Molim? Ti, nesposobnjakoviću! Takvu priliku smo propustili. Slušaj, iz ovih stopa idi u firmu i čekaj me tamo! Dolazim.

Hitro ustade sa stolice, nervozno uze sako i krenu prema vratima. Njegova žena ga začuđeno pogleda.

Mark, ljubavi, gdje ideš sada?

Odlazim u firmu. Izbio je neki kaos. Čućemo se.

Mark poljubi svoju ženu, a Dejev prezrivo pogleda taj prizor.

Daj, Mark! Zar na Božić ideš da radiš? – zapita otac.

Izvinite, ali zaista je hitno!

(Mark odlazi. Njegova žena prilazi djedu.)

Gospodine Sajmon, idem da povedem Džona na spavanje.

On je ipak mali.

U redu, kćeri, odvedi ga. – uzdahnu Sajmon.

(Žena odlazi sa Džonom. Ustaje i Meri i odlazi na sprat.)

Gdje ti ideš?

Gledaću nešto na telefonu. Ovdje je dosadno.

(Ustaje i Dejev i upućuje se prema vratima.)

E, ti nećeš ići! Treba li da te opet nalazim pijanog na ulici? – ljutito će Sajmon.

Pusti me. Idem da proslavljam sa kolegama iz restorana.

Djed se zagleda u fotografiju svoje pokojne žene i duboko uzdahnu. Cijela ulica utihnu. Vesela pjesma stade, a zatim se ču zvono na ulaznim vratima. Sajmon osjeti neki nemir koji ga obuže i reče da neko otvori vrata. Meri je sišla i ne skidajući pogled s mobilnog telefona. Otvorila je vrata. Ispred je stajala mračna, krupna figura čiji je jezivi glas uplašio djevojčicu.

Dobro več, djevojčice!

Meri nije gledala osobu u oči, ali ju je njen glas uplašio tako da je ispustila telefon na pod. Telefon se razbio.

Dobro več, gospodine! – uplašeno reče i usudi se da pogleda u lice ovog čovjeka. Bio je to čovjek od oko pedeset godina, imao je orlovski nos, zalizanu crnu kosu i tanke brkove.

Zdravo, djevojčice! Nijesi se valjda uplašila? – zapita čovjek i dohvati telefon s poda. - Ova naprava je svakako beskorisna, bila polomljena ili ne. Izvoli, djevojčice!

Meri uplašeno uze telefon iz čovjekove grube šake na kojoj su se isticali dugački crni nokti.

Da li je tvoj djed kod kuće? – upita misteriozna osoba.

Da, izvolite. – odgovori drhtavim glasom.

Djevojčica uvede mračnu osobu u dnevnu sobu i brzo se pope uza stepenice. Djed pogleda u krupnu figuru koja je bila pred njim.

- Dobro več, gospodine! Kako Vam mogu pomoći? – upita starac, koji je bio vidno uplašen.

Ti mene ne prepoznaješ, Sajmone Maligan. Zar je to moguće?

Zaista se ne sjećam da smo se upoznali.

Dakle, ne sjećaš se da si nekada bio učenik mog oca u bogoslovskoj školi u Bostonu?

Ti ... ti si Ričard Dikson! Ne mogu da vjerujem! Vidio sam te na televiziji prije koju noć. Šta ti treba?

Slušaj me, Maligane. Imamo mi mnogo toga da govorimo, ali prvo imamo neke stvari da obavimo. Vidim, dvorište ti je

ukrašeno anđelima, što znači da si i dalje pobožan. Sada je vrijeme da dokažeš tu svoju pobožnost. Imam misiju koju mi je povjerio Bog i moram je ispuniti.

O kakvoj misiji govoriš, Ričarde? Ne razumijem te. – upita zbunjeni Maligan.

Vidim da imaš karijeru molekularnog biologa i da imaš mnogo tog prokletog papira koji se naziva novac. Zato, treba da mi pomogneš u kažnjavanju čovječanstva koje ide u propast. To je moja misija na Zemlji.

Čovječe, jesi li ti normalan? O čemu govoriš?

Želim da stvoriš smrtonosnu bolest koja će usporiti napredak čovječanstva. Smanjicemo svjetsku populaciju i naučiti sve ljude na zemlji da moraju da poštuju prave vrijednosti. Osvetiću se svima koji su me sputavali na putu do uspjeha. Sada sam bogati biznismen i svi su uz mene, ali niko nije bio uz mene kada sam bio jadni fratar bez prebijene pare. Dakle, okupljamo tim naučnika, na čelu sa tobom, i slušamo naredbu koju mi je Bog dao.

Ti si psihopata! Potpuno si poludio! Uostalom, zašto bih ja uopšte išta od toga radio?

Pa, postoji nekoliko razloga. Prvi je to što imam mnogo novca, ali toga već imaš dovoljno. Drugi je to što ti sada imaš porodicu, a bila bi velika nesreća da se njima nešto loše dogodi, iako vjerujem da ste, kao tipične današnje porodice, srećni samo na prvi pogled. Treći, i najbitniji razlog, je to što je sve ovo Božja volja, a onaj koji ne radi po Božjoj volji ne zaslužuje da živi. Onda, pridružuješ li mi se?

Uplašeni starac brzo klimnu glavom par puta.

Tako sam i mislio. Ovo je početak propasti čovječanstva i izvršenja moje misije. Onda, živjeli! Ha, ha, ha!

Sajmon i naučnici radili su šest mjeseci na virusu. Nakon šest mjeseci, u Sajmonovu mračnu laboratoriju došao je jezivi Ričard.

Nadam se da si pri kraju posla, Maligane.

Virus je stvoren, ali imam još malo posla oko testiranja, da bih napravio i lijek.

Ne, lijek nam nije toliko potreban. Pustićemo ovaj virus da se malo poigra sa ljudima pa ćemo, kada uvidim da su oni naučili lekciju, napraviti i lijek. Dakle, odmah možemo pustiti virus na slobodu. Možemo krenuti od Kine, na primjer. Šta misliš, Maligane?

Mislim da ti nijesi normalan, Ričarde!

Možda, ali ipak je sve to Božja volja. Ha,ha,ha!!! – nasmija se Ričard i ode.

Nekoliko dana kasnije, ostvarivanje Ričardovog plana je otpočelo.

Prolazili su mjeseci i cio svijet je upao u veliku zdrastvenu krizu. Ljudi su masovno umirali. Tako je, u jednoj Njujorškoj bolnici, žena zelenih očiju, čekala da čuje vijesti o suprugu koji je u kritičnom stanju. Žena je imala kovrdžavu, smeđu kosu, bila je visoka i elegantno obučena. Izgledalo je kao da plače, ali se ispod njenih suza krio blagi osmijeh. Prišao joj je doktor.

Oh, doktore, kako je moj suprug? Molim Vas, kažite mi, hoće li mu biti bolje? – upita žena sa brigom u glasu.

Gospođo, nažalost, nijesmo mogli ništa da učinimo. Jako mi je žao. – odgovori potišteni doktor.

Ah, ne, nemoguće!!! Kako ću ja da živim bez njega? Molim Vas, recite mi da to nije istina. – zajeca žena.

Nažalost, tako je. Moje iskreno saučešće. – reče doktor poglute glave i ode.

Žena začas obrisa suze i na njenom licu ukaza se široki smiješak.

Konačno ću moći da uživam u bogatstvu sama. Sigurna sam da je stara budala svu svoju imovinu ostavio meni, svojoj lijepoj ženici. – zadovoljno je govorila. Najednom, ugleda advokata njenog muža kako joj prilazi. Začas ponovo utonu u lažni očaj i poče da lije krokodilske suze.

Dobro veče, gospođo, Peri. Čuo sam za smrt Vašeg muža. Moje saučešće. – pristojno će advokat.

Oh, gospodine Vajlding. Ne znam šta ću da radim. On je bio moja najveća ljubav. Nego, Vi ste sigurno ovdje zbog podjele imovine. Sada baš i nije pravo vrijeme za to, ali bi i to trebalo riješiti. Bogatstvo mog muža ipak ne smije dospjeti u pogrešne ruke. Ne smije propasti ono što je on cijelog života gradio. Ah, još uvijek ne vjerujem da ga više nema! – reče žena pretvarajući se da jeca.

Tako je, gospođo. Žao mi je što sve ide ovako brzo, ali Vam moram saopštiti da ništa od imovine nije ostalo Vama.

Molim? Vi se to šalite sa mnom? – viknu zgrožena žena.

Vaš suprug je sve prodao jednom čovjeku iz Bostona.

(U bolnicu teatralno ulazi jezivi Ričard Dikson. Zlobno se smješka i gleda gospođu Peri. Ona je zgrožena njegovom pojavom i izgleda kao da je to neko koga dobro poznaje.)

- Ričarde, to si ti? Ti si sve kupio?

Oh, pa Vi se poznajete. Lijepo, onda mogu da idem. Doviđenja! – reče advokat i lagano se odšeta ka vratima bolnice.

Nijesi me očekivala, Natali? Rekao sam ti da ću se vratiti i da me ne možeš samo tako ostaviti. Udala si se za bogatu budalu, iako smo se voljeli. Nijesi htjela da ostaneš u crkvi sa mnom. Ja sam bio samo običan seoski fratar, ali sada sam moćan čovjek. – bijesno reče Ričard.

Ričarde, ja znam da sam pogriješila, ali, gledaj, sada smo zajedno. Zajedno ćemo putovati po svijetu. Znaš da nikad nje-sam prestala da te volim. A, nijesi ni ti mene, zar ne? – lukavo mu se približi i krenu da ga poljubi.

Ričard je lagano odgurnu od sebe.

Ja sam shvatio da ljubav nije za mene. Ne volim te, nijesi me povrijedila, ali si me ponizila. Mogao sam da te ubijem na najbolnji mogući način. Međutim, odlučio sam da te pustim da ostaneš bez onoga što jedino voliš, a to je novac. Tako da ćeš

ti odraditi moj posao i vjerovatno sama sebi oduzeti život. To bi bilo sve od mene. – reče Ričard smireno i krenu da odlazi.

Neću sebi oduzeti život, šta god ti rekao! Ja sam jaka žena! Živjeću, tebi u inat! Makar živjela na ulici do kraja života! – viknu Natali.

Vidjećemo mi kolika je zapravo ta tvoja snaga. – poče Dikson izopačeno da se smije i ode.

Virus je i dalje harao svijetom a profesora Maligana sve je više grizla savjest. Jedne noći čvrsto je odlučio da prekine ovu pošast. U laboratoriju je otišao sa namjerom da napravi lijek. Radio je na njemu neko vrijeme. Ipak je on stvorio virus i jedino on zna kako da ga uništi. Jedne noći, spremio se da uradi posljednje provjere.

Što je dosta, dosta je!!! Zbog mene je već veliki broj ljudi izgubio život, a izgubiće još više ako ne lansiram ovaj lijek. Da sam se barem prije odvažio da ovo učinim mogao sam spasiti mnoge živote.

(Vrata se odškrinuše. U sobu uđe Dikson.)

Ah, Diksone? Odakle ti ovdje? – uplašeno zapita starac.

Ja sam ti obezbijedio ovu laboratoriju. Ovo je ipak moj prostor. Šta to ti radiš?

Ja... vršim istraživanja za neke naučne radove.

Lijepo je to. Dakle, ne pokušavaš da se odupreš Božjoj volji? – pogleda ga prodorno Dikson približavajući mu se.

Ne, ne, ne. Ričarde, smiri se!

Odaću ti jednu tajnu, Maligane. Kada me je vjerenica ostavila, prestao sam da vjerujem u Boga, u ljude i u praštanje. Imam novog gospodara, a on se zove Đavo. Ja nijesam običan čovjek, sada sam zli duh i ponosan sam na to. Sve je to u potpunosti suprotnosti sa tvojim naučnim teorijama, znam. Samo, ovo je naša mala tajna.

Obećavam da nikome ništa neću reći, Roberte. Molim te, poštedi me, zbog moje porodice!

Tako je, znam da ti nećeš nikome ništa reći. – reče i izvadi nož iz džepa.

Ne, molim te!!! Ne!

Zapamti, postoji samo moja volja! Ha, ha, ha, ha, ha, ha!!! – reče Ričard i zabode sječivo u Maliganov vrat.

Maliganova porodica je saznala da je brutalno ubijen u laboratoriji. Svi su tugovali, ali se najgore osjećao njegov mlađi sin, Alan, u kom je buktjela želja za osvetom. Stariji sin, Dejev, bio je tužan, ali se brzo vratio svojim problemima na poslu. Alan više nije dolazio kući, počeo je da proučava očevu prošlost i njegove naučne radove, ne bi li pronašao ubicu. Jedne noći, sjedeći u lokalnom baru za šankom, listajući dokumenta i ispijajući alkohol, pored njega sjede Ričard. Alan nije ni slutio koliko mu je zapravo blizu čovjek kojeg traži.

Prokletstvo! Ne mogu čak da shvatim zašto bi neko uopšte ubio mog oca. Siguran sam da ima veze s nekim njegovim naučnim dostignućem, ali o čemu se tu radi? Majk, sipaj još! – reče mrzovoljno Alan i dade barmenu čašu.

Ričard se izvještačeno nasmija i priđe Alanu.

Gospodine, ako smijem da primjetim, nešto Vam nije po volji. Mogu li Vam kako pomoći? – lukavo će Ričard.

Meni niko ne može pomoći. Uostalom, šta Vas briga za moje probleme? – ljutito će Alan.

Oh, molim Vas, izvinite što se miješam. Čuo sam za Vašeg oca. Znam da je bio genijalan naučnik. Strašno je to što mu se desilo. Vjerovatno ste zbog toga frustrirani.

Naravno da jesam. Pronaći ću tog prokletnika koji ga je ubio i natjerati ga da plati.

Imate li još nekih problema?

Pa, ovaj, da...Čekajte, zašto Vama uopšte ovo pričam?

Čekajte, istina je da me ne poznajete, ali je očigledno da nekome morate da se ispovijedite. Ja sam danas dobro raspoložen, pa mogu da Vas slušam cijelu noć. Hajde, ispričaj mi šta te muči?

Ja ... zaljubljen sam u ženu svog brata. Zaljubljen sam u nju od prvog dana kada sam je ugledao. Njih dvoje imaju djecu. Ja... ja sam grozna osoba. Moj život je žalostan.

Kažite mi, da li ste pobožni?

Ja... jesam.

I, šta Vam je to donijelo? Ništa, gospodine. Treba da odustanete od vjere.

Dakle, treba da budem ateista.

Ne, nijesam to mislio. Dobro me slušajte. Svjesni ste kakvo je zlo zadesilo svijet. Taj vaš Bog je i poslao ovo zlo. On tebi donosi svo zlo u životu. On je okrutan. Ali, postoji i neko ko je uvijek smatran prijetnjom, ali je zapravo spasitelj. Znaj da ćeš se spasiti ovog zla jedino ako se njemu pokloniš.

Jesi li ti svjestan o čemu govoriš, ludače?

Đavo bi našao rješenje za tvoj problem. Mislim da se iz ove priče mora neko ukloniti. To bi bio tvoj stariji brat.

Molim?

Na primjer, mogli bismo ovaj virus da iskoristimo da od njega ispadne nešto dobro. Šta ako bi se tvoj brat razbolio i umro? Tada se tebi otvaraju novi putevi. – reče Ričard i unese mu se u lice.

To mi je brat, psihopato! – povika ljutito Alan i udari Ričarda pesnicom u lice.

Ah! – viknu Ričard i pade na pod. Oko njega se okupiše ljudi i pomogše mu da ustane.

U redu, vidjećete da sam u pravu, gospodine. Kada ti vidiš to, svima će biti jasno – reče Ričard i teatralno napusti prostoriju.

Kada je ovaj izašao, Alan primijeti na podu jednu vizitku koja je pri padu ispala Diksonu iz džepa.

Ovo je *Pluton tehnology*, firma u kojoj je radio moj otac. Nemoguće! On je ubica. Onakvom dijaboliku nije problem da nekoga ubije. Stići ću ga.

Ričard je hodao mračnom ulicom, zadovoljno se cerekajući. Odjednom, čuo je korake iza sebe. Alan se baci na njega i obori ga na zemlju.

Oh, gospodine Maligan, kakvo iznenađenje. Jesam li Vam bio potreban? – upita Ričard.

Znam da si ti ubio mog oca, gade! Sada ćeš mi platiti za to! – viknu Alan i izvadi pištolj.

Odakle Vam ta informacija, gospodine? – poče da se pretvara Dikson.

Ne odugovlači, priznaj! Ubiću te, gade!!! Ti si to uradio!

Tako je. Jesam! A sada si ti na redu, Alane! – reče Robert i izvadi nož iz džepa. Munjevitom brzinom ubode Alana u rame. Alan pade na zemlju, a pištolj mu ispade iz ruke.

Ah!!! Prokleti psihopato! – viknu Alan držeći se za rame.

Vrijeme je da pred smrt saznaš pravu istinu, Alane Maligan. – zlokobno kaza Ričard i okrenu vrh noža ka Alanovom vratu.

Sve je meni već jasno, monstrume. Ti si psihopata!

Pa, moglo bi se i tako reći, ali ti si očigledno ograničen u razmišljanju pa ti moram sve šire objasniti. Prvo, ja sam ipak kulturni čovjek, pa te neću ubiti prije nego ti se predstavim.

Zaista predivan gest! – reče ironično Alan koji je ležao na zemlji, a nad njim je bila mračna Ričardova figura.

Ja sam Ričard Dikson, biznismen iz Njujorka. Nekada sam bio fratar u siromašnoj crkvi u Bostonu.

Fratar koji se klanja pred đavolom?

Rekoh, nekada. Kao što ti je vjerovatno poznato, današnje ljude interesuje samo novac. Nakon što me je vjerenica ostavila zbog bogatijeg čoveka, prestao sam da vjerujem u Boga. Učlanio

sam se u sektu, počeo da vjerujem u Đavola i tada je u mom životu sve krenulo na bolje. Ja izvršavam njegovu misiju sada i ovaj virus je kazna za sve one koji su me izdali. Mučiću ljudski rod, jer će virus zauvijek trajati. Kada vidim da su na izmaku snaga, ponudiću im spasenje. Svi će kleknuti pred Đavolom, jer će jedino tako dobiti lijek za virus, čiji je recept samo u mojoj glavi. Tvoj otac je bio velikodušan i ostavio ga je. Svako ko ne bude kleknuo, umrijeće!!! Ha, ha, ha!!! – glasno se nasmija Ričard.

Alan je posmatrao Ričarda sa strahom u očima.

Eto, to bi bila kratka autobiografija. Nadam se da ti se svidjela. – reče Ričard i pokloni se.

Sada je moj red da umrem? – zapita Alan.

Tako je! Bilo je ovo veoma lijepo, ali kratko poznanstvo. – ironično kaza Ričard i krenu da mu prereže vrat. No, Alan se spretno diže i uhvati Ričarda za ruku u kojoj je držao nož.

Zažalićeš što si ubio mog oca! – viknu Alan i udari Ričarda nogom u stomak. Ovome ispade nož na zemlju, ali ga on hitro dohvati.

Vidjećemo ko će zažaliti, mali! – reče Ričard i krenu na Alana. U tom času pored njih je prolazio kamion. Alan spretno nogom odgurnu Ričarda koji poletje pravo pred kamion koji je jurio.

Ah!!! – viknu Robert i za tren oka nestade pod točkovima velikog kamiona. Toliki čovjek je samo nestao.

Šta se ovo upravo desilo? – upita Alan i ostade da stoji pored puta.

Nakon nekog vremena, Alan se oporavio od ovog događaja. Svima je govorio kako je Ričard bio psihopata i ništa više od toga, iako ni on sam nije u potpunosti vjerovao u to. Virus je nastavio da hara svijetom dok nije došao do njegovog starijeg brata. Jednog dana, bratova supruga je dojurila do Alana.

Alane, molim te, pođi sa mnom!

Džulija, šta se desilo? Gdje idemo!

Javili su iz bolnice da mu je pozlilo. Molim te, idemo!

Desilo se ono što je rekao sablasni Ričard. Alanov stariji brat je ubrzo umro od virusa. Alanu je u glavi odzvanjao Ričardov duboki, jezivi glas. Nakon ovog nemilog događaja, virus je iznenada nestao. Alan je tješio Džuliju i sve vrijeme bio uz nju.

Ričardove riječi počele su da se ostvaruju. Džulija i Alan su se zbližili i Alanu je konačno bila uzvraćena ljubav. Prestao je da pije i prihvatio je bratovljevu djecu kao svoju. Nastavio je da živi lagodnim životom. Prošlo je trideset godina, a Alan je imao porodicu i topao dom. Jedne noći, sjedio je za sam stolom u toplom domu i pio toplu čokoladu. Na zidu je ikona Bogorodice. Neko je pokucao na vrata. Alan, već star čovjek, odgegao se do vrata i otvorio ih. Na vratima je stajao Ričard, isti kakav je bio prije trideset godina.

Zdravo, dragi moj prijatelju! Vidim, piješ toplu čokoladu. Napravi i meni jednu ili još bolje, neka tvoja žena napravi i donese nam. – reče Ričard sa osmijehom na licu.

Ričarde, šta??? Demonu, ti si mrtav! Nemoguće, ne!!! – zaprepašćeno viknu Alan.

Sve je moguće kada sam ja u pitanju. Mislim da ti je to jasno. Hajde, sjedi da popričamo, prošlo je mnogo godina. Biće nam divno večeras. Ti, tvoja predivna porodica i ja. Ha, ha, ha, ha, ha!!!

Jovana Stanišić

9. razred, JU OŠ „Narodni heroj Savo Ilić”, Kotor

(*Srebrno zmajevu jaje* – drugo mjesto u kategoriji od 7. do 9. razreda)

VIRUS 21

Ispred dvorca u jednoj zemlji, čije ime će ostati nepoznato, čavrljala su i prepirala se dva stražara.

Naša jadna kraljica, kako je samo bolesna - reče jedan.

Zar si je vidio? – upita drugi.

Nisam - odgovori - ali sam čuo doktore šta pričaju u holu.

Prisluškivao si! - prekinu ga drugi.

I da jesam, kao da je bitno. Kažu, kraljica boluje od Virus 21.

Virus 21? – ponovi drugi.

Da, da, opasna, strašna bolest. – reče on – Kažu, jedva diše ne zna se koliko će još moći...

Dok su oni to govorili, dvorcu se približavao hrast u pratnji jagode, zeca, leoparda i vidre. Za njima je trčala trešnja, doživajući ih da je sačekaju.

Moramo da vidimo kraljicu – reče zvanično zadihani hrast.

Kakva ste vi čudna družina - reče stražar - a još hoćete i da vidite kraljicu.

Priča nam stražar rakun! Hajde pusti nas do kraljice! Reponja, ovo je hitno! - viknu zec.

Polako, polako - odvrati stažar - neobaviješteni histerični zeče. Zar ti ne znaš da je kraljica bolesna. Ima virus 21... Hej šta to radiš? - reče stražar kada vidje hrast kako granama pokušava da otvori vrata.

Idemo ovuda - reče hrast - vidite šta sam uspio!

Ta neobična družina utrčala je u dvorac. Kroz hodnike jurili su ih stražari. Na kraju te lude trke upadoše u prostranu dvoranu.

Na prestolu je sjedjela djevojka svjetlo zelene kože, kose smeđe i rasčupane kao vjeveričiji rep, u haljini od suvog cvijeća. Koža joj je bila sva izranjavana, prepuna opekotina, kao lišće poslije kisjele kiše. Sva je izgleda sasušena. Tiho je i mučno disala.

Vaše visočanstvo, oprostite što Vas uznemiravamo – reče svečano hrast – ali došli smo da Vam se žalimo u nadi da ćete nam pomoći.

Žalite na koga? – upita kraljica blago.

Na one spodobe, dvonošce bez krzna, ako već moram reći... Na ljude! - reče zec.

Na ljude - ponovi zamišljeno kraljica. Juče su mi ovdje bili Vjetar i Voda. Ne biste ih prepoznali. Izgledali su kao oblak smoga i mulj. Jadna moja Voda kako je samo plakala, a suze su joj bile crne... Na šta mi se vi žalite, prijatelji moji?

Pogledajte moje lišće, kraljice – reče hrast – zbog tih kletih kisjelih kiša više ni fotosintezu ne mogu da vršim.

Znaju li ti praznoglavci da bez fotosinteze ni njih neće biti. – umiješa se trešnja – Meni su oni polomili sve grane dok sam još bila u cvatu. Zbog njih ove godine ni plodove nijesam dočekala. Pogledajte samo moje suvo korijenje. I zemlju su zatrovali vještačkim đubrivima!

Pogledajte i ovo, kraljice - okrete se hrast pokazujući grana na eksere i daske ubodene u njegovo stablo. Ranjavaju me gvožđem u tijelo...

Ja sam, Visočanstvo - prekinu ga leopard - došao kao predstavnik svih vrsta zvjeri. Od nas sitnijih zvjeri, njihovi automobili prave tepihe po onim odvratnim betonskim trakama. Deru nam kožu, a od nje prave odjeću da prekriju svoju bezdlaku kožu - leopard tada već počeo da reži.

A tobož su nam oni neki zaštitnici. Ubace nas u staklene kutije, kako ih oni zovu, zoo vrtove. Pa onda prilijepe lica uz ta stakla i keze nam se. Zasljepljuju nas blicevima.

Ja sam, voljena kraljice, došla da Vam pokažem svoje bebece. Vidite ih samo - reče jagoda pokazujući na svoje plodove. - Prskaju ih svakakvim hemikalijama, iglama ih bodu. Na kraju više ni na šta ne liče. Mutirali su. Tada uzrujana jagoda prekri listovima svoje rumeno lice.

U ime svih ugroženih morskih i kopnenih zvjerki došla sam ja - reče vidra. - Smučilo nam se, smučilo da uvijek živimo na ivici istrebljenja. Mi smo miroljubiva bića ali, ako se ovo nastavi, doći će do rata. Pingvini, polarni medvjedi, ostaju bez staništa zbog ovih ozonskih rupa. Ajkule, koliko god da im nijesam fan, zbog jednog peraja bivaju otjerani u vodeni grob. Slonove zbog kljova, nosoroge zbog roga, papagaje zbog perja...

Vašeee vivvi...sočansto ja ću Vam reći ono što su ostaaali zaboravili - mucao je zec.

Slušam te, zeko - reča milo kraljica.

Zec duboko udahnu i poče: - Ti homosapijensi od kojih mi je muka kao od buđave repe, obrnuli su nam život naopačke. Nas ne zatvaraju, kao što je rekao leopard, u zoo zatvore, već nas daju onim svojim mladuncima za igru. A ta igra, kraljice, to je mučenje najveće vrste. Vuku nas za uši, za rep i ovako premali. Čupaju nam krzno. Bacaju nas, tuku, hrane a to je, vjerujte mi, sve sem hrane. Priroda nas je stvorila osjetljive, a ljudi najsramniji, ako mene pitate, dio prirode, pretvorio nas je u prestravljenje stvorove. Još nam se i rugaju, kažu plašljiv kao zec. Plašljiv! Vjerujte mi da se manje plašim lisica i vukova, svojih prirodnih neprijatelja, nego tih ljudi.

Joj, smiri se, zeče! - reče mu jagoda - Sav si se zacrvenio.

Vidi ko mi priča; jagoda. Znete li, kraljice, da moja vrsta bukvalno sada umire od straha. Naša slabašna srca ne mogu više da podnesu sav taj stres.

Kraljica je sa pažnjom slušala svakog od svojih podanika. Duboko je uzdisala tokom njihovih govora. Njene oči boje žive vode bile su prepune suza. Ne mogavši više da izdrži, briznu u

plač. Na prozorima u dvorani odjeknu neobični pljusak koji je iznenada počeo, a zatim ubrzo utihnu. Kada je kraljica obrisala suze, oblaci su počeli da se razilaze.

Ja zaista ne mogu više! Ranjavaju me svakoga dana sve jače i bolnije. Rukama razvuče svoju kožu na prsima i otkri im svoja pluća koja su bila dvije grane sa lišćem koje se sušilo i opadalo. Amazoniju, moje srce, čupaju mi iz grudi! - viknu kraljica. Na njenom srcu rasle su mahovine i drveće i proticala je voda. Izgledalo je kao komad te velike prašume.

Osušili su me. Izbetonirali me. Ja trpim i dajem i dalje - tada kraljica ustade i pođe u susjednu dvoranu. A družina za njom.

Kako godine prolaze postaju sve gluplji! - reče zec.

U pravu si, zeko – reče kraljica. – Oni su zaista dokaz da evolucija može da ide i unazad. Koliko puta sam im samo slala upozorenja i opomene! Kugu, tifus, špansku groznicu... Ali ništa! Kako doći do tih malih mozгова ispod lobanje i tri vrste ovojnice? Treba zaviriti da se vidi ima li uopšte neurona u njemu. Da ima, ne bi ovo sigurno činili. Kao vladar, ja moram da štitim svoj narod. - skinuvši krunu, prozirnu kao staklo, sa svoje glave spusti je na stalak u sredini dvorane. - Drastične situacije zahtjevaju drastične mjere. Kraljica tada poče da izgovara čarobne stihove:

*Opasna bolesti, kojoj neće biti lijeka,
dođi da podsjetiš moćnog čovjeka 21. vijeka
na prolaznost svega, pa i života,
i da, koliko god imao novca, nijedna svota
ne može da kupi ni minut izgubljenog vremena.
Natovari na njih teška bremena
očaja, bola, tuge
Tihomavedi ih da ponovo brinu jedni za druge.*

Dok je izgovarala ove riječi, kruna je počela da zeleni i mijenja oblik. Zelena boja postajala je sve tamnija. Na kraju, kruna

se pretvorila u gomilu slijepih miševa sa zelenim očima. Idite, dragi moji, i naučite te ljude kako biva kad vam sude oni kojima ste vi sudili, koje ste istrijebili, mučili, ubili. Miševi odletješe kroz prozor.

Ako ih ovo ne opameti, ne znam šta će – reče zec.

Slažem se, zeko. Nadajmo se da će ih ova tjelesna bolest izlječiti da vide šta su uradili.

Kraljičino prokletstvo ubrzo se ostvarilo. Ljudi su počeli da se razbolijevaju. Ta neman nalazila je njihove slabe tačke, napadala je ne gledajući ko je ko, nije štedjela ni djecu, ni starije. Umjesto bombi, ljudi su sada palili svijeće. Molili se da se to zlo prođe, ne znajući da su ga oni sami izazvali.

Vlasti su vidjele da je sa uplašenim ljudima, kao sa ovcama, najlakše upravljati. Željeli su da i tu muku preokrenu u svoju korist. U početku im je išlo. Zarađivali su na lijekovima i pregledima, a poslije i na životima svojih građana.

Kraljica to nije mogla trpjeti. Naredila je da se i oni razbole. Sumnjalo se da je to bolest napravljena u laboratoriji, da je u pitanju biološki rat. I bio je, ali ne između ljudi, već sa samom prirodom. Na strašni virus 21. vijeka koji je za malo ubio karaljku Naturu, uzvratila im je svojom krunom virusa koja je desetkovala ljudsku populaciju. Te smrti nisu bile uzaludne. Fabrike su ugašene, saobraćaj zaustavljen, a ljudi, najveći zagađivači, zaključani u svojim domovima da zagađuju sopstveno stanište.

Na jednoj farmi pored kokošinjca u sjenci kruške vodio se živ razgovor.

Kako ko ko je ovo dobro – reče jedna kokoška.

Ko ko da da zaista jeste dobro – nadoveza se druga - Sada njih zatvaraju uveče, a puštaju ujutro.

Baš da vide kako koko je u našem perju - dodade treća.

Baš ste se raskokodakale - reče kruška - Šta vam je?

Pričaju o tome kako ljudi žive ovih dana - reče mačka.

Zaslužili su – reče kruška. Pogledajte kako sam se rascvjetala. Da su oni tu, sve bi mi ovo počupali. Ne razumijem ih, zar ne mogu biti strpljivi. Zar nije plod ljepši od cvijeta.

Meni je tako drago što su sada sa brnjicama – reče pas. Pogledaj ih samo! Kad šetam sa njima, ako sretnem koju životinju, samo kažem - ne brini, neće ti ništa.

Hahaha – smijala se kruška – ne ujedaju, samo pričaju. Je li tako, kuco?

Baš ste bezosjećajni! Pa ti ljudi umiru! I to najviše stari - reče mačka.

Što ti je, maco? Otkad si postala tako osjećajna - upita kruška.

To ti je zbog hrane. - odvrati pas - Stari je najviše hrane. Pa se brine, brine, ali za sebe.

Tu doletje leptir na jedan od kruškinih cvjetova.

Kako su dvonošci? – upita.

Teškookoko – povikaše kokoške u glas.

Neka, i treba da vide kako to izgleda kratak život. – reče leptir – Meni život traje samo tri dana, a imam rođake kojima traje po jedan. Baš ih briga! Hvataju nas u providne zatvore u kojima umiremo pokušavajući da pobjegnemo. A onda naše posmrtno ostatke zakače na zid iglama i tome se dive. Užas! Grozna stvorenja!

Kada je leptir odletio, iz trave svoju glavicu podigala je ljubičica.

Je li došlo proljeće? - stidljivo zapita.

To bi valjda ti nama trebalo da kažeš. - reče sarkastično mačka. - Gdje si do sad?

Bilo me je strah da izađem. Bojala sam se da će me ljudi čim procvjetam zgaziti, počupati...

Ljudi nema - reče pas. - Zaključali su se u kuće zbog bolesti....

Ovaj razgovor je još dugo tekao u dvorištu u sjenci kruške.

U kraljičinom dvorcu čekali su da ih prime Vjetar i Voda, njeni glasnici.

– Došli smo, Visočanstvo, da Vam donesemo divne vijesti
– rekoše uglas.

*Bolest je uspjela potpuno sama
ono za šta se ekolozi bore godinama!
Svezala je ruke velikih kompanija i fabrika,
naše namučene planete izmjenila se slika;
sad ljudi brinu samo kako da se liječe,
Amazionija više ne strepi od sječe,
Grenland se, na sreću, topi sporije.
Ozonski omotač je počeo da se regeneriše.
Osjećate li, kraljice, kako se lakše diše?*

Mi smo ovdje da Vam čestitamo i da Vam zahvalimo u ime svog živog svijeta. Zbog onoga što ste uradili, Visočanstvo, od propasti spasena je planeta. I vi izgledate mnogo bolje! Oporavili ste se od Virus 21?

Jesam, hvala vam na brizi i na vijestima - reče kraljica nekako odsutno.

Njene misli bile su kao komadići slomljenog ogledala. Osjećala se kao krivac. Kao krvnik ljudskom rodu. Ali morala je da izabere - oni ili njen narod. Strijepila je da ništa nijesu naučili, da ih je samo zaustavila, ali ne i da im je pokazala gdje griješe. Za tako uzvišen cilj potrebne su žrtve, ali ona ih nije željela. Prije bi sebe žrtvovala nego te ljude. Zнала je ona kakve su to zvjeri bezdušne prema svima. Ali ona nije mogla. Njena duša sada je bila bojno polje na kome se odvijala nevidljiva borba.

Gledala je kroz prozor izlazak sunca. Vidjela je život koji se iznova rađa, a mislila o svim životima koji se gase. Počela je da plače. Te suze bile su dokaz njene veličine. Žalila je svog neprijatelja koji bi joj oporavljen opet zabio nož leđa. Svi koji su tog dana vidjeli kišu, mislili su da to kraljica plače od sreće ne sluteći na oluju tuge koja joj je lomila srce.

Među ljudima stanje je postajalo sve gore. Vakcine, lijekovi, antibiotici, ništa nije pomagalo. Postali su otuđeni, sve su držali na distanciji. Ludjeli su od samoće. Živjeli su u strahu, od straha su i umirali. Kakav je to život? Virus Kraljičine krune je bila osveta planete čovjeku koji ju je tako mučio decenijama unazad. Zločin je počinjen, a sada slijedi kazna.

Bilo je ljudi koji se nijesu mirili sa sudbinom. Jedan njih je vjerovao da tu ima neki viši razlog, da postoji rješenje, da im je tu pred očima, samo da su slijepi za njega. Odlučan, otišao je da traži spas. Plovio je morima, prelazio preko planina kroz šume i prašume. Prošlo je mnogo vremena ali, na kraju, našao je kraljičin dvor. Uz pomoć planinarske opreme, uspio je da se popne do jedog prozora kroz koji je, razbivši ga, uspio da uđe u dvorac. Šunjao se kroz hodnike do centralne dorane. Bila je prazna. Dok je razgledao čudesne žive ukrase po zidovima, iza njega se pojavi kraljica. U tren on osjeti kako su mu ruke vezane i kako ga drže njeni stražari.

Ko si ti? - upita čovjek.

Ko sam ja - ponovi kraljica milozvučnim glasom. - Ja, ja da zaista? Ko sam ja? – dok je to govorila, čovjek je mogao vidjeti samo njenu siluetu kako kruži oko njega.

Reci mi ko si i šta hoćeš? Zašto si me zarobila?

Šta hoću, a šta ti hoćeš? Ti si kao lopov provalio u moj dom. I zar se kod vas ljudi lopovi, kada se uhvate, ne zarobe?

Ja nijesam lopov! Došao sam da saznam kako da se izliječimo. Izliječite? - ponovi kraljica.

Da, da se izliječimo. Vi onda očito nijeste čovjek jer da jeste, znali biste sa kakvom mukom se suočavamo. Sa bolešću...

Virusom krune – prekinu ga kraljica.

Vidim da ste ipak upućeni - odgovori on - upućeni, a možda čak i odgovorni - pažljivo je pratio svaki njen pokret.

Da odgovorna – ponovi ona - a za šta ste vi ljudi odgovorni?

Za šta? – odgovori hladno čovjek. Govorio je hrabro iako su ga držali njeni stražari koji su svakog trena na njenu zapovijest mogli da ga strpaju u tamnicu ili čak ubiju.

Za šta?

Tada kraljica više nije mogla da izdrži. Stade ispred njega tako da joj je mogao vidjeti lice. Bio je prestravljen svijetlo-zelenim licem sa sjajnim plavim očima i kosom kao krznom vjeverice. Tada zamirisa opojno haljina od hortenzija koju je nosila. Ugleda bijele ožiljke svud po njenoj koži na zelenim rukama. Sada mu je bilo jasno da ona uopšte nije ljudskog roda.

– Da, zaistam ko sam ja – reče kraljica - Ja sam ona koju ste hiljadu puta ranili i koja vam je oprostila. Na čijim leđima ste vodili ratove, ubijali nedužne radi vaše sebične želje za vlašću. Čija ste pluća sjekli i palili. Vodene vene zatrpavali i isušivali. Koga ste toliko puta doveli na samu ivicu života, pred ponor smrti u koji ste pokušavali da me bacite. Ona koja vas je, i pored svega ovog, žalila kada ste umirali. Zar se nijesi pitao zašto je palo toliko kiše ovog ljeta. Nijesi, nijesi, bezdušni, samo si na sebe mislio. Došao si ovdje da me optužiš zar ne?

Ja...ja... – promuca čovjek.

Ne odgovaraj! Znam ja, ali ti ne znaš! Ne znaš da je vaša krivica za zlo koje vas je snašlo. To je kazna za sve vaše zločine!

U pravu sste – reče čovjek.

Kraljica stade kao ukopana.

Da, u pravu ste, za zločine se mora platiti. Ali postoji li neki način da se ovo ispravi? Među onima koji umiru ima i djece, a šta su ona kriva? Koji je njihov zločin?

A za šta su ona bila kriva u vašim ratovima... – promuklo odgovori kraljica.

Tačno, ništa! Zato nemojte dozvoliti da ispaštaju nevini. Recite lijek! Skinite ovo prokletstvo sa nas. Šta možemo učiniti? Joj! – uhvati se za stomak, njegova košulja oboji se od krvi.

Šta vam je? – upita zbunjeno kraljica – Ranjeni ste?

Teži je put do vas nego što mislite. Prepun patnji i muka, ali sad vidim da je vrijedjelo. Neko je morao njima proći, pa sam ja odlučio da se žrtvujem.

Ove riječi otopile su led u koji je kraljica stavila svoje srce da ne bi osjećela bol.

Možete prestati sa ratovima. Da mučite i ubijate slabije koje god oni vrste bili. Da zagađujete, ubijate, siječete... Ovo nije samo vaša planeta, ona pripada svima nama. Te onda će moja kruna popustiti i smrtonosna bolest početi da slabi.

Hvala Vam - reče čovjek.

Tada kraljica priđe čovjeku i stavi ruku na njegovu ranu. Ona istog trena zaraste. Pojavi se albatros i, uhvativši čovjeka za ramena, odnese ga iz dvorca.

Kraljica Natura je to gledala sa osmijehom.

Možda oni zaista imaju dušu samo treba da je pronađu. Idi, čovječe, ti si nada za svoj rod. Idi i reci im koji je lijek za sve vas!

Vojin Begović

7. razred, JU OŠ „Njegoš”, Kotor

(*Srebrno zmajevu jaje* – drugo mjesto u kategoriji od 7. do 9. razreda)

VIRUS NAS JE SPASIO?

Sjedio je tako zamišljen Don Viciozo, visoki čovjek tamne, zalizane kose i guste crne brade. Moglo se vidjeti da je uznemiren i da o nečemu ozbiljno razmišlja, čim bogatu trpezu ispred sebe nije ni pogledao, već je samo bio skoncentrisan na svoje misli i viski koji je ispijao. Taman pomjeri ruku sa naslona fotelje, kao da će se ustati, ali umjesto toga zavuče ruku u džep svog skupog crnog sakoa, i izvadi iz njega srebrnu tabakeru, na kojoj je bio pozlaćen detalj, koji je podsjećao na revolver. Iz tabakere izvadi cigaru, pa zadimi. Iz druge prostorije je virio batler koji je bio zaprepašćen ovim prizorom, jer Don godinama nije zapalio cigaru, ali je tabakeru uvijek držao uz sebe, jer mu je ona ostala od oca, kojeg je veoma mlad izgubio.

Bio je Italijan, i svi su ga poštovali, jer je u cijeloj Italiji i po cijelom svijetu imao dobro izgrađenu reputaciju, ali koliko su ga poštovali, toliko su ga se i bojali, jer je bio tajkun, i to veoma uticajan. Što bi se reklo, imao je pipke svuda i mnogi su predsjednici velikih država radili pod njegovom komandom. Vodio je računa o sebi, ali iako je bio iznimno bogat, toliko je bio i pošten u duši, ali to nije pokazivao, jer misli da to ljudi vide kao slabost.

Sjedio je tako i čekao. Nešto veoma važno, kao da cijeli svijet zavisi od onoga što će čuti. Najzad neko pozvoni na vrata raskošne vile. Visoki batler, koji je ispod svog odijela takođe imao revolver, potrča ka vratima. Kada ih otvori, uletješe dva čovjeka sa automatskim puškama u rukama, dobro osmotriše prostor oko sebe. Za njima u vilu uđe i čovjek obrijane glave, sa velikim

ožiljkom pored lijevog oka. Za njim uđu još dva čovjeka sa automatskim puškama, koja su očigledno bila obezbjeđenje. Tada Don ustade iz fotelje, uze još jednu čašu iz regala, pa natoča viski, uze svoju čašu, a drugu dodade čovjeku, koji sjede u fotelju preko puta.

- Nije ti trebalo obezbeđenje, oko vile ima 20 snajperista, a o ostalima da ne pričam. - reče Don dubokim glasom.

- Ha, od viška glava ne boli... - reče čovjek preko puta, smješkajući se.

- Ako ti tako kažeš, Majkl. - dobaci Don, Italijanskim naglasakom. - Kakve su vijesti?

- Loše Viciozo, loše...

- Kako to misliš?

- Ah kako... Meduse su viđene i u Teksasu! Ovim algoritmom, stići će u Ameriku, za dva dana! Izvoli, u koverti su slike sa jedne farme u Teksasu. Nestalo je cijelo krdo ovaca, a kasnije su kamere ovo zabilježile. I ostaci ovaca su nađeni u obližnjoj šumi.

- Odakle ti ove slike?! -upita Don, gledajući u stvorenje iz Grčke mitologije.

Imala je tijelo zmije, kosu sačinjenu od hiljadu zmija, a lice se na nije vidjelo, jer je bila okrenuta.

- Ja sam FBI agent i plaćenik, šta misliš?

- Zašto joj se ne vidi lice?

- Budi zahvalan što joj se lice ne vidi. Ako je vjerovati mitologiji, ona pogledom skameni svako živo biće.

- Ne želim da cijeli svijet postane leglo zmija zbog bapskih priča!

- Nije to sve! Imam još dvije stvari, hoćeš li prvo dobru ili lošu?

- Lošu!

- Ima još dvije hiljade ovakvih, a svaki dan se razmnožavaju!

- Da li postoji način da se ta stvorenja unište?!

- Ne!

- Molim?!

- Ne za sad! Dobra vijest je upravo vezana za tvoje pitanje. Ovo je nađeno na farmi! Očigledno se presvlačila.

Reče to nasmijano i dodade Don Viciozu kesicu u kojoj se nalazilo parče odbačene zmijske košuljice.

- Da li je ovo njeno?! - upita Don iznenađeno.

- Moje nije sigurno. Njeno je!

- Mario, zovi Salvatorea! - reče Don, okrećući se naglo pud batlera.

Sjedoše tako Majkl i Viciozo jedno pola sata, ispijajući viski, dok ne začuše jak zvuk koji je dolazio iz dvorišta vile. Kada izadoše, na vrhu vile ugledaše helikopter, a iz helikoptera izlazi doktor Salvatore. Čelavi čovjek sijede brade i onižega rasta, u bijelom mantilu koji se skoro vukao za njim. Iz desnog džepa mantila su mu virile velike okrugle naočare za vid, koje je izgleda stavljao samo po potrebi. Zatim Majkl i Viciozo udoše u kuću, popeše se na krov gdje se nalazio heliodrom.

- Kojim dobrom večeras, Viciozo?

- Dobrom? Hahahahaha, e da je dobro. Ajde upadaj Salvatore!

Sjedoše tako njih trojica za sto, nasuše viski, pa Viciozo izvadi kesicu sa komadom zmijske košuljice.

- Šta tačno da radim s ovim? Da izmuzem zmiju?! - reče Salvatore podrugljivo.

- Ne, treba da analiziraš to, kako bismo je mi izmuzali. - odgovori Majkl.

- Aha, imam jednog prijatelja, po zanimanju je šarmer zmijsa. Trebalo bi njega da zovete, daću vam broj. - odgovori Salvatore Majklu još podrugljivije.

- Salvatore, dosta ironije! Nosi ovo u laboratoriju, i analiziraj! Ako rezultati analize ne stignu u roku od pet sati, nećeš dočekati jutro! - pobjesneno odbrusi Viciozo.

- Očekuj analize za sat vremena! - izbeči se Salvatore, zatim pokupi sa stola košuljicu i ode. Nakon toga, Viciozo prevrne očima i nastavi da ispija svoj viski. Prođe tako sat vremena, a Viciozo i Majkl od silnog viskija se uspavali na stolicama, sve dok se zvono ulaznih vrata nije oglasilo. Majkl i Viciozo skočiše kao iz najdubljeg sna i oba potegoše za pištolje, dok ne

shvatiše da je to samo zvono. Kad su se osvijestili, shvatili su da je to Salvatore sa analizama. Samo što je Batler otvorio, sitni naučnik odmah poče da prigovara:

- Dugo vam je trebalo! - reče ljutito ćelavi naučnik.

- Pređi na stvar. Kakve sposobnosti imaju ta stvorenja? - reče Viciozo, sa pomješanim strahom u očima, i zračkom nade u glasu.

- Ovo nauka još nije zabilježila. Imaju glas žene, tijelo zmije i glavu sačinjenu od mnoštva mladunčadi crne mambe. Lice im podsjeća na ženu, s tim što imaju dva očnjaka koja su povezana sa žlijezdama koje luče otrov tajpana, najotrovnije kopnene zmije. I najgora stvar, koja u nauci još nije zabilježena.

- Nadam se da ne mislimo na istu stvar. - prekide ga Majkl.

- U očima sadrže posebnu vrstu svjetlosti, koja je toliko kobna za svako živo biće da ga skameni istog trenutka.

- Nije valjda?! - odgovori mu sada već uplašeni Majkl.

- Na žalost je tako. Uzrok njihovog pojavljivanja je nedostatak hrane duboko u središtu zemlje gdje i žive. Predpostavljam da im je dosta života u tami i da žele da preuzmu svijet. Ali pored svog ovog čemera ima i dobrih vijesti.

- Pričaj! - prekide ga Viciozo.

- Prva je da nije dovoljno da te samo pogleda kako bi te skamenila. Mora se naježiti, a za to joj je potrebno par sekundi, dovoljno da okreneš glavu, osim ako si nesrećnik da se nađeš u njenom smrtnom zagrljaju, jer ima mišiće osamdeset puta jače od anakonde, pa sumjam da bi se izvuko.

- Makar neko olakšanje. Koja je druga? - sa malim olakšanjem u glasu reče Majkl.

- Postoji nešto što vam nisam rekao, pored vašeg komada košuljice prije par dana mi je stigao još jedan, iz Engleske. Ali sam ga samo stavio u ostavu jer sam mislio da se radi o običnoj zmiji. Kada sam analizirao vašu košuljicu, primijetio sam posebne nabore na njoj, što znači da se radi o mladunčetu starom svega par mjeseci. Zatim sam analizirao i košuljicu iz Engleske,

gdje je situacija bila drugačija. U pitanju je odrasla jedinka stara šest i po godina. Ali ih veže to što prema analizama potiču od iste majke. To nas dovodi do zaključka da imaju maticu. Što znači da su sve nastale od iste jedinke, koja je među njima najjača i ona im daje energiju. Ako ubijemo maticu, sve ostale će takođe krepiti!

- Sjajno, ali kako da je ubijemo? - Reče Viciozo uzbuđeno i potišteno u isto vrijeme.

- To je poslednja dobra vijest. Prema mojim analizama, jedino što ih može uništiti osim kidanja udova je bilo kakva vrsta gripa, virusa, glavobolje, temperature, upale pluća. To ih uništava. Ali mom brilijantnom mozgu za sada ništa nije palo na pamet. Imate li vi neku ideju? - reče naučnik postišeno.

- Hmmm, moja tetka ima upalu pluća, ali je ne želim žrtvovati! - reče Majkl radoznalo.

Nakon Majklove izjave, Viciozo se zamisli, pa onda naglo upita naučnika:

- Da li si prije rekao virus?!

- Da, upala pluća, glavobolja, bilo šta. - odgovori Salvatore.

- Da li možeš da napraviš virus? - upita Viciozo smješajući se.

- Virus? Dobra ideja. Napravimo virus, pustimo ga u svijet. Virus koji izaziva glavobolju, kašalj, temperaturu. Hmmmmmm, ali kako da ga nazovem? - zamišljeno upita naučnik.

U tom trenutku, Viciozo pogleda u flašu viskija na kojem piše „Korona“, zatim zadovoljno odgovori naučniku:

- Koronavirus!

- Fantastično ime, ali znaš da ovaj virus za mnoge starce i ljude sa plućnim bolestima može biti koban? - upita naučnik pognute glave.

- Kad bih mogao da biram, radije bih umro od virusa, nego bio hrana grčkim zmijama, ili statua. - Odgovori Viciozo zamišljeno.

- Kako ti kažeš. Ali kako da ga pustimo u svijet?

Nakon Salvatorevoga pitanja, svi su se zamislili i povukli u sebe, razmišljajući. Ali tada Majkl primijeti časopis u kom je na naslovnoj strani stojao članak o kineskoj hrani, gdje se opisivala priprema čorbe od slijepog miša. Tada mu kroz glavu prođe kako bi se u čorbi mogao podmetnuti virus, pa uskliknu put naučnika:

- Čorba od slijepog miša! Tu podmetni virus!
- Dobra ideja, ja imam svog čovjeka u Kini! - Reče radosno Viciozo.
- Onda imamo dogovor! Sjutra vam donosim injekcije sa virusom! - reče ponosno Salvatore.
- Vidmo se sutra onda! - reče Viciozo.

Nakon toga Salvatore ode, a Majkl ostade kod Vicioza koji je cijelu noć proveo u fotelji razmišljajući. Najzad ujutro, dok su Majkl i Viciozo ispijali jutarnju kafu, pozvoni neko na vrata. Butler kao i obično otvori, a kroz njih ušeta isti onaj sitni naučnik, samo sada sa crnom aktovkom u rukama. Dođe kod njih dvojice i stavi aktovku na sto. Tada ovo dvoje ostaviše kafu i nagnuše glavu da vide šta se u njoj nalazi. Tada Salvatore otvori aktovku, a u njoj su se nalazile tri injekcije, sa zelenom tečnošću i jednom malom staklenom solijevkom i sollju u njoj. Zatim naučnik krene da im objašnjava:

- U aktovci se nalaze tri injekcije. U njima se nalazi virus u tečnom stanju, u dvije je virus koji utiče na životinje, a u jednoj je virus koji utiče na čovjeka! - reče naučnik strogo.

- A šta će nam ovaj za životinje? - upita Majkl začuđeno.

- Injekcije u kojima je virus za životinje, ubrizgacete u krdo ovaca ili neke stoke, pošto ste vidjeli primjer u Teksasu. Kada ta stvorenja napadnu zaraženu stoku, virus kojim će stoka biti zaražena, što će uticati na čudovišta, jer kao što sam rekao, virus ih uništava. A ova za čovjeka, je da možete brže da raširite virus po svijetu kako bi ljudi bili bezbjedniji od ovih stvorova.

- A čemu onda služi ova so? - upita Majkl.

- To ne diraj. Ako već hoćete da podmetnete virus u čorbu, ovdje se nalazi virus u čvrstom stanju, u obliku soli. Malo

posolite čorbu i virus je u njoj. I ne dirajte bez rukavica. - reče Salvatore nadahnuto.

- Ohoho, pametniji si nego što sam mislio! - reče Viciozo šaljivo.

- Znam! Pamet u glavu! Vidimo se ako ostanemo živi! - reče im Salvatore, zatim napusti kuću.

Nedugo nakon njegovog odlaska, Viciozo spakuje kofer i nazove aerodrom da mu sprema avion i let za Kinu. Nakon pakovanja nazvao je svog čovjeka iz Kine, Chang Li-a, da ga sačeka na aerodromu u Šangaju. Uzeli su aktovku i krenuli blindiranim crnim džipom do aerodroma, a za njima su išla još dva crna džipa kao obezbjeđenje. Na aerodromu su ušli u privatni avion i brzo stigli do Šangaja.

Kada su izašli iz aviona, pištolje su držali blizu ruke, dok su ispred i iza njih išli naoružani ljudi kojima muva nije mogla promaći. Najzad su se sastali sa visokim kineskom sa tetovažom sove na vratu. Odveo ih je do najbližeg restorana u kom se služila čorba od slijepog miša. Pokazao im je sporedni ulaz, kojim su zaposleni ulazili u kuhinju. U kuhinji su u kavezima bili zaključani psi i mačke. Viciozo i Majkl su ovo sa užasom posmatrali, pa je Viciozo naredio svom čovjeku da obije svaki kavez i da sva živa bića oslobodi, što je i uradio.

Kada je Viciozo iz aktovke izvadio solijevku naišao je kuvar koji je uzviknuo nešto na kineskom i potegao nož koji se nalazio na stolu. Viciozo ga je udario drškom pištolja po glavi i kuvar izgubi svijest. Chang Li mu je pokazao lonac sa čorbom koja je užasno smrdjela, zatim je uzeo tanjir i sipao jednu kuttlaču. U tanjir sa čorbom Viciozo je sipao virusnu so, nakon čega je Chang Li čorbu poslužio nekom Kinezu.

Pri povratku na aerodrom, Viciozo je Chang Liju dao torbu sa deset hiljada dolara, kao naknadu za uslugu.

U avionu su upalili TV kako bi saznali novosti. Već pedeset osoba je zaraženo Koronavirusom, a broj zaraženih raste. Pažljivo su slušali izjavu ministra zdravlja Gang Slinga: - Koronavirus

se još nije proširio dalje od Šangaja, ali moramo biti oprezni, jer se virus lako prenosi, a simptomi su glavobolja, temperatura i slabljenje čula mirisa i ukusa.

Majkl se tad začudio kako to da ministar zdravlja zna da se virus zove Korona, pa je pitao: - Kako ovaj zna da se virus zove Korona? - Radi za Salvatorea. - reče Viciozo zamišljeno.

Nakon par sati su stigli u Teksas, gdje ih je sačekao Majklov prijatelj koji ih je odveo do svoje farme. Rekao im je da je nestao jedan radnik, a da je poslije nekoliko dana pronađeno nešto što liči na prst od kamena.

Kada im je to rekao, Viciozo i Majkl su se pogledali. Majkl je rekao svom prijatelju da kupi sve neophodne namirnice i da se zatvori u kuću na neko vrijeme i što manje izlazi, a da će ovce on zbrinuti. Iako mu je bilo jako čudno, prijatelj ga je poslušao i zatvorio se, ostavio ovce Majklu u amanet. Zatim je Viciozo navuko rukavice i izvadio jednu injekciju zatim ubrizgao u ovce koje je zarazio Koronavirusom.

Odlučili su da prespavaju u Teksasu večeras kako bi ujutru obišli farmu da vide da li su čudovišta zagrizla mamac. Ujutru su na brzinu popili kafu i odmah otišli na farmu gdje su imali šta da vide. Od osamdeset i pet ovaca nije ostala ni jedna. Veoma iznenađeni ovime raspitali su se da li je neko nešto vidio, i nijesu imali puno sreće, dok nijesu naišli na starca koji je rekao da je sinoć iz šume čuo krike žena, toliko jake da je jedva zaspa. Tu su bili uvjereni da je Koronavirus zaista koban za njih. Tako zadovoljni otišli su u obližnji bar da nazdrave, ali su morali zaraziti stanovništvo kako bi zaista bili sigurni. Dok niko nije gledao ušunjali su se u šank i u viski sipali kapljicu virusa, a zatim se sa obezbjeđenjem vratili u avion.

Nakon godinu dana virus se proširio po cijelom svijetu toliko jako da nije bilo mjesta na kojem se nijesu nosile maske i poštovala distanca. Ali kako se Korona širila, tako su se i čudovišta

razmnožavala. Tako kada su stvorenja stigla do Amerike već su po gradu počeli da se pojavljuju skamenjeni ljudi, pa su vlasti i mediji počeli da kopaju i već uveliko se širila priča kako je virus namješten. Tada je Viciozo odlučio da dokrajči ta stvorenja. Preko Majkla je kupio svinju koju je zarazio, zatim je vezao blizu šume, dok su se on i Majkl sakrili u žbunju. Tada su vidjeli to stvorenje kako prilazi i zubima i hvata svinju, ubija je jakim otrovom i nosi u sklonšte. Zatim su je pratili i u jednom kamenjaru su vidjeli veliku vatru a oko nje na hiljade ovih čudovišta kako igraju i pjevaju neke stihove na zmijskom jeziku. Iznad njih na stijeni je stajala najveća i najmoćnija od njih. Tada su se sjetili da se stvorenje iz Grčke mitologije zove Medusa. Ta najveća im je bila matica. Pažljivo su virili iza stijene i razmišljali na koji način je mogu dokrajčiti, tada su primijetili kako se mrtva svinja diže u vazduh i dijeli na hiljade komada, gdje je svako čudovište imalo svoj komad. Kako su halapljivo počeli da jedu, nije prošlo dugo vremena, kada su nastupili krikovi i gledali kako sve osim jedne padaju mrtve. Samo Medusa, njihova matica nije uzela parče mesa. Naglo je ustala i pogledala put stijene iza koje su se krili Viciozo i Majkl i nešto rekla na zmijskom jeziku. Tada je Majkl rekao:

- Barem ginemo kao ljudi!
- Imaj nade! Ovo je za tvoje dobro!

Zatim je Viciozo izvadio injekciju sa Koronavirusom i zabio Majklu u butinu. Uradio je to jer je znao da će joj Majkl biti veća prijateljica ako ima Koronu. Pošto nije bilo vremena za gubljenje, obojica su izvadila pištolje i zapucala put Meduse. Par metaka je pogodilo, ali rana se veoma brzo zacijelila. Kada su ostali bez municije, Medusa je svojim brzim gmizanjem stigla do njih i kad je krenula da skameni Vicioza, taman se naježila, ali se Majkl bacio između njih, pa je umjesto Vicioza Majkl bio skamenjen.

Prvi put je posle mnogo godina Viciozo pustio suzu. Junački je stao ispred nje i izvadio injekciju kojom je namjeravao da

je ubode, ali ga je ona stegla svojim repom i uhvatila u smrtni zagrljaj. Injekcija je ispala iz njegovih ruku. Krenula je da se ježi kako bi ga skamenila, izbacila je svoje oštre očnjake i raširila usta, ali je u zadnjem trenutku Viciozo kinuo pravo njoj u usta. Tada je počela da vrišti i popustila je smrtni zagrljaj. Tada je Viciozo pao na pod i gledao kako Medusa sagorijeva poput vještice na lomači. Tako su se odjednom čuli glasni krikovi iz svih krajeva svijeta i ona je utihnula poput plamena na kiši.

Očima punih suza je prišao skamenjenom prijatelju Majklu i zagrljao sada već goli kamen. Dok je plakao osjetio je neku toplinu. Sklonio se i vidio da se Majkl iz kamena vraća u živo biće.

- Kako?! - reče Viciozo čisteći suze.

- Medusa je mrtva. Onog trenutka kada ona prestane da diše, svi koje je skamenila se vraćaju u život. - reče Majkl nasmijano.

- Ali kako sam je ubio? - upita Viciozo začuđeno i srećno u isto vrijeme.

- Da li se sjećaš kad sam kinuo?

- Da!

- E pa izgleda da sam ti tada prenio virus.

- Mislim da mi nikada nije bilo draže što sam dobio virus.

- Hajdemo kući, boli me glava.

- Uskoro će i mene da zaboli.

Tako njih dvojica pođoše kući, i tri dana preležaše u krevetu zbog simptoma virusa, koji je na kraju spasio svijet od grozne sudbine!

Laura Bilafer

8. razred, JU OŠ „Narodni heroj Savo Ilić”, Kotor

(*Bronzano zmajevu jaje* – treće mjesto u kategoriji od 7. do 9. razreda)

SVJETSKI PUTNIK C 21

Strah je zavladao cijelom planetom. Ljudi su počeli da umiru bez ikakvog vidljivog i opravdanog razloga. Panika se širila Evropom i svijetom. Svaka državnica se zatvorila u okvire svojih granica. Prazne ulice, zatvorene radnje, kafane, ustanove, djeca ne idu u škole, studenti pohađaju nastavu on-lajn. Svi ljudi žive u iščekivanju. Ljekari otkrivaju da je riječ o novom virusu, nepoznatih karakteristika. Pandemija se širila planetom i sijala smrt nemilice. Nazvali su ga Covid 21. Već drugu godinu traje borba protiv njega i još nije nađeno pravo rješenje. I dok se svijet nalazio na ivici rasula, usred te tjeskobe i straha on je uživao u svom uspjehu.

Stajao je na prvoj stranici Njujork Tajmsa, te haotične 2023. godine. Da, to je baš on, njegova slika i prilika. Covid 21 suočen sam sa sobom. Koliko takvih slika sebe je vidio u protekle dvije godine i koji dan više. Bio je pun sebe, prosto je nabrekao od siline i počeo da liči na sve one ljude koji nijesu znali šta da rade, osim da jedu, te su u izolaciji izmjenili lični opis, nabacujući koji kilogram više.

C 21 /kodirano ime/ našao se tu pukim slučajem. Baš kad je čovjek koji je kupovao na kiosku Njujork Tajms, uzeo od prodavca kusur, uzeo je i njega. Novac je stavio u novčanik, a C 21 se pod uticajem vazduha koji je izlazio iz usta užurbanog čovjeka, otkotrljao na njegove novine. Znao je da će, kad tad, dotični gospodin da ga pošalje tamo kuda je on ustvari i krenuo - u utrobu nekog čovjeka. Smješkao se i čekao trenutak da se to dogodi. Do tada će da pročita ponešto sa naslovnice. Tako

će hvatiti u kom pravcu treba da ide njegov razvoj ili mutacija. Nije mu se sviđala ta riječ. Izgledalo mu je da su to neke mutave promjene, onako od oka, koje se dešavaju same od sebe. Ni naučnici nijesu znali da on ima svoj DNK i displej na kome može da se podešava i prilagođava, te vrši svoje genetske promjene. Zadovoljno se nasmješio i počeo da čita:

*„Skoro 80.000 ljudi preminulo je od posledica virusa korona u svijetu, tačnije,
kako se navodi na sajtu Worldometers, 79.152 osobe.
Prema podacima sa sajta, virusom korona u svijetu su zaražene
1.391.154 osobe,
dok je 298.489 izliječeno.
Najveći broj zaraženih, njih 380.918 i dalje je u SAD, gdje je u protekla 24 časa
prijavljeno 13.914 novih slučajeva. U toj zemlji u poslednja 24 sata preminulo je
1.039 osoba, čime je ukupan broj žrtava porastao na 11.910.
U Njujorku je zabilježen najsmrtonosniji dan od početka pandemije virusa korona,
jer je registrovan 731 novi smrtni slučaj i ukupan broj preminulih popeo se na...”*

... ups, naljutio se C 20. Nije uspio da pročita tu značajnu brojku, jer je Gospodin Ervin nagnuo novine da bi propustio gospođu koja je imala rezervaciju za mjesto pored njega u avionu. „Kakva kultura, kakvo ophođenje: *Izvolite, prođite gospođo*”, rugao se C 21 gospodinu Ervinu. „*Izvolite gospođo...*”, a ja ne mogu da pročitam o uspjesima moje vrste. Malo se odljutio kad je vidio da je okrenuo stranicu i opet ugledao sebe. “Hm, pa ovi samo o meni pišu. Izgleda da sam ja junak svih tragedija ovih dana, a i mjeseci reklo bi se”, pomisli oholo. Nešto mu se učinilo drugačije od onih suvoparnih brojki koje je malo ranije pročitao.

„Aha”, pomislio je, „ovdje se neko bavio poezijom. Pa, da vidimo kako su me to opjevali.” Čitao je pažljivo pjesmu i nije da mu se nije svidjela. Razumio je C 21 sve uvrede upućene na njegov račun. Naplatiće on to trostruko. „Pogledaj samo”, govorio je sam sebi, u svoju prljavu bradu:

„Šunja se poput utvare neke,
preskače mora, brda i rijeke.
Po tome znamo da junak nije,
beskičmenjak, kad tako se krije.”

„Ma nemoj mi reći. Ja beskičmenjak. Savili ste se do zemlje, pa plaćete i cvilite po cijeloj planeti. Vašim molbama za pomoć nikad kraja. A, ja beskičmenjak. Čekaj da još malo pročitam.”

„Stigao kao jahač apokalipse,
otići će poput ljigave gliste.
Uzeo sebi pravo jačeg,
lijevo i desno zamahuje mačem”

Ponosno se nadimao. Osjećao se poput viteza iz srednjeg vijeka. Zamišljao se već sa mačem oko pasa. Sjetio se sa tugom tog vremena srednjeg vijeka, kada je kao vitez sa oklopom i mačem jahao crnog ata, te predvodio desetine kraljevskih vojnika. „Bila su to divna vremena”, uzdahnuo je tužno. „Možda da onda nisam bio onoliko hrabar /osion, primjedba autora/, sad bih živio životom nekog lava ili pantera. Da, čudno. Mogu da se sjetim svojih prošlih života i kako sam ih uludo protraćio. Sada bih najradije odvalio sebi jednu ćušku uz uši”. Ruke nije imao, pa se okrenuo današnjem dešavanju. Njegov izgled je tako jadan i nimalo ne liči na nekog viteza, nego na neku lopticu-skočicu sa kojom se djeca igraju. Tu se malo pokunjio i izgubio prijašnji elan. Osvrtao se oko sebe i mislio o tome kako

nema nikakve pomoći. On je tu sam. A njegova vojska vjernih pratilaca, kopija i replika, ko zna gdje je sada.

Gospodin Ervin je pomjerio novine i C 21 se našao na njegovoj ruci. Virus, pardon C 21, nije volio taj položaj, jer je tu mogućnost za opstanak pola-pola. Kalkulisao je. Ako gospodin pomjeri ruke prema ustima ili nosu, ili od umora protrlja oči, on će stići na svoje "bojno polje". Onda će moći da radi šta hoće. Napraviće pravi dar-mar. „Cijelog ću ga pokidati. Ima da ga rašijem po šavovima. Niko više neće moći da mu pomogne.” Ali, šta će biti ako čovjek odluči da ode u toalet i eventualno opere ruke. Onda mora smisliti strategiju da opstane. Gospodin Ervin je slučajno dodirnuo ruku Gospođe pored sebe i C 21 se našao na njenoj mekoj ruci. Ruka je mirisala na neki parfem, jer je upravo, malo prije toga, popravila naočare, pa se miris parfema prenio na njenu ruku. C 21 je zatvorio nos, jer je htio da kihne, ali znao je da će ga reakcija od te akcije baciti unazad i da će otići ko zna gdje, a to nikako nije želio. Gospođa je pomjerala ruku i on se malo pomjerio i gle veselja. Na njenoj ruci ugledao je nekoliko Covid virusa. Svi su mu se obradovali. Skupljeni su blizu narukvice koja je stajala oko njenog ručnog zgloba. Pridružio im se. Iskesili su se i pokazali svoje prljave, male zube, spremne da krenu u obračun sa ljudskom vrstom.

Jedan od njih dade im znak da ne cijuču i da poslušaju šta se u avionu priča.

„Zašto baš sada, na početku trećeg milenijuma da nas snađe ova pošast”, pitali su se ljudi u avionu.

„Pa izgleda”, zaključio je neki ljekar u razgovoru sa ekologom, „nijesmo savladali ove dosadašnje lekcije. Sve se ubrzano razvijalo. Tehnika i tehnička pomagala olakšavali su, ali i ubrzavali naš način života.”

„Da, da”, potvrđivao je ekolog, „najmanje smo brinuli o prirodi. Stvarali smo sebi udobniji život, a uništavali planetu. Eto, kako nam je ona vratila. Odlučila je da spasi sebe, a sa nama šta bude. Zapravo, priroda je u pravu, nanijeli smo joj mnogo zla.”

„Zaboravili smo na druženje, na subote i nedjelje, na odlaske na piknike, na zajedničke ručkove i večere, odbojku na pijesku, na stoni tenis koji je svako mogao da igra, mali fudbal i jedan koš za cijelo naselje. Otudili smo se jedni od drugih, od prirode, otudili se sami od sebe”, jadikovao je jedan sociolog.

„Pih”, pomisli C 21, „ovo je neki nostalgičar, što kao zna i razumije kako su nekad ljudi živjeli. Ne znaš prijatelju, nemaš pojma, ali tjeraj svoje. Ja te svakako neću učiti, kako se nekada živjelo. Moja vrsta zna, jer je stara koliko i planeta, a vi ste sve jadniji i neotporniji.”

„Pa jeste, počeli smo da se predstavljamo na društvenim mrežama sa namještenim osmjesima, da jedni drugima lajkujemo slike, a ne da nazovemo prijatelje i pitamo kako su. Jesu li dobro? Je li im dobro?”, govorila je neugledna gospođa psiholog.

„Da, da“, potvrđivao je jedan zemljoradnik, „svi ste požurili u gradove. Ostavili prazna sela, a u gradu se od gužve i prenatrpanosti svim i svačim ne može normalno živjeti.”

„Nemar i nebrigu ljudi iskoristila su ova mala, zla stvorenja, ovi izrodi da zavladaju svijetom, da nam promijene i unište živote. Da nam nanesu užasnu bol, ostave nas bez najbližih, zatvore nas u kuće i promijene način našeg života”, dopunjavao je sociolog.

Tako je razmišljao i svaki stanovnik ove lijepe planete. Ova mala zla stvorenja, imala su mogućnost da čuju misli svih ljudi u avionu.

„Eh, da nijesam uhvatila ovaj avion, ko zna kad bih uspjela da se vratim porodici”, razmišljala je Gospođa sa velikom narukvicom. Sve su to slušali Covid replikanti i smijuljeći se pripremali napad na Gospođu. Sigurno će pogriješiti negdje. Zaboraviće proceduru za borbu protiv Covida 21. Zbog ove velike narukvice neće uspjeti da opere ruke kako treba i oni će naći sebi hranu u njenim plućima, krvi, njenom srcu. I kao neki vampiri koji sisaju krv i tako se hrane i oni su iskeženo čekali na grešku ljudske vrste pa da ih unište. „Davno je bilo, kad smo

se upoznali sa Gospodinom Vampirom Drakulom,” razmišljao je s poštovanjem 21, „a o njemu se još legende pričaju. On je bio jedan, a nas je na milione. Koliko će se stotina godina tek o nama pričati?” Bio je zadovoljan svojim razmišljanjima, kao neko ko je otkrio neku važnu teoriju o postanku svijeta.

Avion je počeo da poskakuje i trucka se, baš kao što znaju da se truckaju automobili po kaldrmi. Malo su se uznemirili i naši zli junaci. Moguće je svašta da se dogodi u ovom haosu. Mada, pošteno rečeno, oni su se u haosu odlično snalazili.

Odjednom su došli ljudi sa bijelim odijelima i govorili putnicima da će malo da dezinfikuju avion. Svi su pružali ruke po kojima im je prskan neki sprej čudnog mirisa. To se nije dopalo našim zlim virusima. Ali kako nijesu imali noge, nijesu mogli da se pomjere, „bez krila se ne leti”, shvatili su. Možda da malo zagolicaju Gospođu da ih nekud pomjeri. Žena, kao da je čula njihovo zapomaganje, ne u namjeri da im pomogne, povuče prema nazad narukvicu, a sa njom i male zle viruse. Tako, kad je dezinfikator došao poprskao je njene ruke, a mali zli virusi su ostali, nijesu bili uništeni.

Skupljeni tako na gomilici, čekali su naredno dešavanje. Pilot je javio da slijedi važno obaviještenje i počeo: „Dragi putnici, sa žaljenjem smo primili vijest da se od danas obustavljaju letovi iz Evrope za Ameriku. Žao nam je. Nadamo se da će se ubrzo sve stabilizovati. Ugodan let.” Virusi su se pogledali, slegnuli ramenima i promrmljali: „Naći ćemo mi načina da se širimo na sve strane svijeta. To nam do sada nije bio problem.” Neočekivano, jedan od njih javi da se ne osjeća dobro. Nije odavno ništa gricnuo, prošli su izgleda njegovi zemaljski sati i njemu je prijetilo napuštanje kolonije. Ostali se nijesu obazirali na njegovo cvileenje, jedan ode, drugi dođe, bar oni se brzo replikuju.

U jednom momentu avion se naglo nagnuo, a Gospođa pođe rukom prema ustima: „Jao, šta se dešava?!“ I svi virusi kao po toboganu skliznuše preko ruke pravo u njeno grlo.

U tom trenutku veselja što će dospjeti kud su krenuli, C 21 i replikanti bijahu neoprezni. Nijesu se brzo zalijepili za Gospodino grlo, te ona osjeti da joj nešto smeta, nakašlja se koliko je mogla, uznemirivši gospodina Ervina, koji s neugodom promrmlja: „Da nema Coronu, ova?”

C 21, sa ostalim virusima bi kao katapultom izbačen iz grla Gospođe sa narukvicom i odletje dva metra naprijed, na glavu čovjeka koji je sjedio tri sjedišta ispred. Osjetiše virusi da je ovaj čovjek nešto topliji nego ostali i shvatiše da je načet. Njega su već obuzeli drugari C 21.

Odjednom se poče nešto čudno dešavati u avionu. C 21 i njegovo društvo su se nadimali i rasli, kao balon kad se puni helijumom, pri čemu su sabijali ljude po avionu, koji su uspaničeno mlatili rukama i izmicali se od nečega što ne razumiju. A Virusi su rasli i rasli i sad su već izbezumljeno ljudi u strahu i panici pokušavali da se sakriju rukama. Neka nevidljiva sila sabijala ih je u avionu sve više i više. Panični krici odjekivali su avionom, jer ljudima nije bilo jasno šta ih to guši, a oni ne vide. Stjuardese su sa strahom i užasom gledale šta se dešava, zapomagale su zajedno sa ljudima. Bilo je razbacanih stvari na sve strane i izgledalo je kao da pilot gubi kontrolu nad avionom. Još koji trenutak i katastrofa bi bila neizbježna.

Onda se desila još jedna neočekivana situacija. Te ogromne nevidljive lopte se odjednom raspadoše. Milioni malih virusa padoše po putnicima koji su bili užasnuti, a C 21 odahnu i izduva se, srećan što je ispunio svoju misiju. Ljudi su panično mahali rukama i pokušavali da shvate šta se upravo zbilo.

Na avionskoj liniji prema Njujorku, 11. 4. 2023. jedan čovjek je čitao Njujork Tajms. Jedan virus Covida 21, brazilski soj, sjedio je na njegovoj ruci i čitao iste vijesti:

„Prema podacima sajta “Worldometers”, u svijetu je od početka pandemije potvrđeno 136.020.767 slučajeva Kovida 21, a

trenutno su aktivna 23.709.174 slučaja. Od posljedica korona virusa umrle su 2.939.234 osobe, a oporavilo se 109.372.359 ljudi. Najviše slučajeva korona virusa potvrđeno je u SAD - više od 31,8 miliona, Brazilu - više od 13,4 miliona, Indiji - više od 13,3 miliona, Francuskoj - više od pet miliona i Rusiji - više od 4,6 miliona. U svijetu je u prethodna 24 sata potvrđeno više od 747.000 novih slučajeva korona virusa, a preminulo je preko 13.500 ljudi, saopštila je sinoć Svjetska zdravstvena organizacija (SZO).

Prema podacima SZO, u proteklom danu zabilježeno je 747.219 novozaaraženih i 13.556 smrtnih slučajeva povezanih sa Kovidom 21.”

C 21 pomisli: „Ovo je neki deža vi. Ovako sam već putovao.” I postavi sebi logično pitanje: „Ovo ili je naš zaista veliki uspjeh ili zaista veliki neuspjeh ljudske vrste. Vidimo se izgleda i iduće godine. Nijesu uspjeli da se ujedine u borbi protiv nas. Nijesu u isto vrijeme počeli vakcinaciju. Siromašni su opet u lošijoj situaciji. Bogati se polako izvlače iz krize. Nešto se ipak promijenilo”, pomisli sa skepsom C 21, „počeli su opet letovi između kontinenata. Sve manje nose maske, mnogo je njih vakcinisano.” Osvrtao se oko sebe, koliko je mogao da bi razmotrio trenutno stanje. „Neka ih, neka se malo oporave i opuste. Neka počnu da putuju i druže se, da se smiju. Ovako turobni i jadni, ni nama nijesu interesantni. Imam osjećaj da njihova depresija i na nas prelazi.” Vjerovatno on ne bi tako razmišljao da nije vidio naslove u novinama koji najavljuju događaje:

VAKCINA ZA SIROMAŠNE ZEMLJE...

VAKCINA ZA TINEJDŽERE OD 16 DO 18 GODINA...

KAKO STVARNO RADE VAKCINE...

U tom trenutku pilot najavi slijetanje na aerodrom. Čovjek zatvori novine i pri tome odgurnu C 21 koji se nađe na hladnom naslonu avionske stolice. Ljudi su polako kretali prema izlazu, a on je ledenim pogledom gledao u njihova leđa. Jedan po jedan putnik napuštao je avion...

Maria Kuznjecova

8. razred, JU OŠ „Dašo Pavičić”, Herceg Novi

VIRUS GOSPODARICA

Bilo je pet sati popodne kada se napolju smračilo. To nije bio mrak koji se obično desi kad ljetnje nebo pošizi i odluči da sakrije sunce prije nego što je potrebno. Mada, teško je bilo mrakom nazvati onaj sivkasti sumračić, jer on skoro da i nije skrivao sunce koje je i dalje, poput vatrene lopte, visilo na nebu. Činilo se kao da je zaklonjeno nečim... Kao da je neko ogroman i bestjelesan visio iznad kamenih kuća, upijajući sunčevu energiju i ispuštajući je u grad mlazom ledene tame. Mračilo se, a tama se širila gradom, curila uličicama, zavlčila se ljudima u nos i uši, provlačila kroz glave. Niko nije uspio da joj se odupre. Ljudi su bili skrhani njenim snažnim pritiskom.

Taj mrak nije bio običan, kao što ste, vjerovatno, pretpostavili. Bio je drevniji od bogova, strašniji od đavola. Bio je poznat pod imenom Užas. Šetkao se polako i srazmjereno, uživajući u osjećaju svoje moći nad čovjekom. Njegovo sivo odijelo jedva je čujno šuštalalo, dok je graciozno lebdjelo od jedne do druge žrtve. Hvatao ih je za srca svojim dugačkim crnim prstima, zadržavao kandže. Lutao je gradom i hranio se energijom uplašanih ljudi. Ta energija mu je davala snagu.

Ostarjeli gospodin, koji je stajao ispred radnje i stezao u rukama plastični aviončić, poklon za svog unuka, bio je Užasu sljedeća žrtva. Olizavši usne dugačkim, tamnocrvenim jezikom, prikrao mu se. Ledene kandže su se ovile oko toplog srca nesrećnog starca. Užas je osjetio prijatni drhtaj po cijelom tijelu koji bi ga obuzeo svaki put kada bi sebi obezbijedio ručak. U dubini njegove duše neprestano je odzvanjao glas koji ga je nagovarao: “Ubij, ubij! Pocijepaj, razori! Ubij!”. Dopadao mu se taj osjećaj.

Tek što je počeo sa jelom, iznenada osjeti hlad i neku životinjsku ushićenost, ekstazu, koju je moguće osjetiti, samo kada Ona dođe. Naglo je pustio starca. Duboko je udahnuo opojan miris svoje gospodarice. Osmjehnuo se, a onda se pojavila Ona.

Bila je obučena u haljinu iskričavo-bijele boje, tako sjajnu da se činilo da su se sve moguće svjetlosti slile na njoj. Užas je s divljenjem gledao njen tanki vrat, duge prste, duboke nabore na haljini... Uvijek je osjećao euforiju kada bi ona bila pored njega. Bila je ona, zapravo, svugdje. Nije nju bilo moguće zastaviti, jer je ona bila u svemu i svima. Njene ćelije su bile rasute po čitavom svijetu, po svemu živom i neživom. Svake sekunde se hranila svojim žrtvama, a mogla je i da svoj duh prenese na neko određeno mjesto. Sad se našla tik ispred Užasa.

Bila je to najmlađa i najljepša Užasova žena. Čitava je bila njegovih ruku djelo. Užas se nikad nije petljao u zakone prirode, svoje žene je pravio sam. Sam im je lijepio crte lica, kovao im ruke, rezbario tijela, sve dok ne bi dobio savršenstvo. Nikakav bog nije bio sposoban da stvori takvu ljepotu kao što je Užas načinio nju, svoje oružje. Niko i nikada ne bi mogao ponoviti tanke i meke crte lica, niko nije ni zamišljao da doda snažnu auru opasnosti oko prelijepa glave. Niko ne može načiniti prazne očne duplje toliko divnim.

Pogledala ga je dosađujući se. Nikad joj se nije dopadao njegov pohlepno-zaljubljeni pogled, mrzjela je njegovu sivkastu kožu... Mada, svijet je vidjela kao klupka različitih boja. Za nju bi živi stvorovi predstavljali prijatne, srebrnkastoljubičaste niti. Osjećala je ogromno zadovoljstvo da nadgleda kako se te tanke bijele niti uvlače u njeno klupko. Njene usne bi se iskrivile u ružan osmijeh kada bi ugledala kako od srebrnoljubičaste ne ostaje ništa i da su sve niti postale sniježnobijele. To bi značilo da je progutala još sile.

Bila je neizmjereno snažna. Dovoljno je bilo da prođe zemljom, kratko dune i gradovi bi bili sravnjeni do temelja.

Čitave države su padale na koljena pred njom. Bila je svemoćna i nepobjediva. Ljudi su se opirali njenom zlu, ali ona je bila snažnija od svega što bi čovjek stvorio. Sad je bila moćnija nego ikada ranije.

Zvali su je COVID-19. Bijela smrt. Nije voljela ljude. Oni su umjeli samo da postoje i prave sebi slične. Smatrala je da je priroda zapomagala da takvi stvorovi budu uništeni. Bila je njihov dželat. S ponosom ih je istrebljavala. Zamjerala im je jer su uništavali zemlju koja im je ljubazno dala šansu da žive i prežive u njoj. Za nju su oni bili samo komadi mesa koji su nezahvalno ubijali planetu, sjekli drveće, zagađivali vazduh i vodu. Mrzjela je i to što ti stvorovi nijesu mogli čak ni da funkcionišu zajedno, stalno su vodili ratove. Ona će to ispraviti. Ona je ubica ljudske bahatosti, nezahvalnosti i pohlepe.

Obratila je pažnju na žrtvu koja je stajala pored Užasa. Pređe pogledom po ružnom, naboranom licu. Zgađeno primijeti kapljice pljuvačke na njegovoj bradi, koje su iscurile iz širom razjapljenih bezubih usta. *Da, priroda je bila u pravu što nije željela ove ružne stvorove – pomislila je.*

Gospodarica u bijelom je lijeno ušla u starčev razum. Bio je odbojan taj starac, ali ona je našla zadovoljstvo u ispitivanju njegovog života u prošlosti. Htela je da vidi neke njegove uspomene, da se nasmije, a zatim ga uništi.

Vidjela je njegovo djetinjstvo u doba rata, kako je jeo ljuske od krompira koje je krao s polja. Osjetila je njegovu glad, njoj dobro poznatu... Vidjela je njegovo vjenčanje sa voljenom ženom, doživjela rađanje troje njegove djece. Nije da nikad u svom postojanju nije upijala tuđe emocije, stalno je to radila, ali bijaše nečeg čudnog u vezi s tim ružnim dedom. Gledala je film njegovih uspomena tako, kao da je neko drži i pritiska da gleda širom otvorenih očiju. Nije mogla da prekine, a nije ni htjela. To joj se događalo prvi put u životu.

Isisavala je starčevu životnu energiju, čitavu i odmah. Sa snagom je pridobijala njegove osjećaje, pohlepno upijajući

svaki njegov doživljaj. Uživala je u novom iskustvu. Uživala je u njegovom strahu koji je proživljavao dok se kao mali dječak plašio pucnjeva i bombi. Upijala je njegovu sreću nastalu tokom ženidbe voljenom djevojkom, radost u trenutku rođenja njegovih sinova, zatim bol nakon smrti supruge, sreću koju je osjećao kada su mu se rodili unuci... Klupko starčevog života bilo je crno.

Užas i ona su bili pravi tim. Često su uništavali ljudske živote, posebno kad se smrači. Šetali bi oni po tamnim i hladnim ulicama, upijali strah milijardi ljudi, zagledali u svaki prozor. Ako vidi neku srećnu porodicu koja sjedi za stolom i večera, Užas bi kliznuo kroz prozor i stao iza nečije stolice. Njegova saputnica bi snažno pokucala na vrata.

Pogledali su se, jedno drugom čitajući misli. Prisjetili su se noći kada su svojom virusnom moći uništili čitavu jednu porodicu.

“Otvori, sine” - zamolila je majka.

Njen sin, desetogodišnji dječak tamne kose i kestenjastih očiju, nemajući ama baš nikakve želje da se odvaja od tanjira, nezadovoljno je nešto promrmljao. Otac bi ga ošinuo strogim pogledom, starija se sestra zajedljivo nasmijala, pa bi dječak ustao od stola i naročito gromkim koracima otišao do vrata i otvorio ih. Napolju nije bilo nikoga, jer su Užas i njegova kći bili nevidljivi ljudskom oku. Ipak, nakon strpljivog čekanja, ona bi polako kliznula u prostoriju.

“Nema nikog!” – saopštio je dječak roditeljima, kad se vratio za sto. Griješio je.

Tiho, kao mačka, Bijela smrt COVID – 19 kružila je oko stola. Približila se dječaku, udahnula opojan miris njegovog tijela i, zatvorivši oči, zamislila njegovo klupko. Zamislila je kako srebrnoljubičaste niti struje po sobi. Svaka nit je vodila do nje. Usredsredila je pažnju na dječaka. Zamisli kako se njene bijele trake uvijaju oko njegovih, kako guši njegov život, sve dok

kanapi dječakovog života ne pobijele. To je bio ritual koji je značio “zaraziti” čovjeka.

Užas, koji je vidio trpezu svoje žene, otvorio je usta i u sebe uvukao svu toplotu porodične večere, mir i spokojstvo, pa ih sa zlobom i žestokošću ispljunuo. Nesvjesna šta se dešava, vidjevši prizor na svom stolu, majka je izgrdila kći, otac udario šakom o sto i izvikao se na ženu... Nijesu znali da im nevidljivi virus sudbinu kroji.

Užas se zakikotao od tih prijatnih uspomena. Tu porodicu su uništili za nedelju dana. Dječak, otac i majka umriješe od virusa, a djevojka manita pobježe od kuće.

Bijela gospa ga je začuđeno pogledala i za tren oka mu prošetala po mislima. Nikakva osjećanja Užas nije imao osim mržnje i gladi za krvlju. Jedva da se osmjehnula krajem usana, pa odšepa do onog starca.

Užas ju je gledao. Bila je genije. Umjela je da pročita bilo koju, najskriveniju misao, ali je ipak bila naivna u odnosu na njega. Mislila je da je on voli isto toliko kao i ona njega. Kao da nije shvatala da je Užas bezosjećajan. Iskorištavao ju je da ostvari svoje interese - svetio se čovječanstvu.

On ju je stvorio, stvorio je da kazni čovjeka. Bila je oružje i ništa više. Omiljeno oružje, najjače oružje, ali ne i voljeno. Od prvog dana njenog postojanja uvjeravao ju je da su ljudi užasni. Da uništavaju planetu. Pričao joj je o hemijskom oružju, o ratovanju među ljudima, o uništavanju životinjskih i biljnih vrsta radi zabave... Dva svjetska rata, mase izumrlih životinja, milioni konflikata i terorističkih aktova... Slušala ga je razjapljenih usta i iz dana u dan sve više mrzjela ljude.

Ipak, ona nije ni znala šta predstavlja nekome kao što je Užas. Koliki god bila talenat za čitanje misli, kako god da je mogla vidjeti najtajniju tajnu, nije mogla sagledati ono što stoji na površini.

Ona je oružje koje dobro funkcioniše, oružje COVID – 19. Znala je da će je Užas uništiti ako prekine njihovu misiju ili na

tren posumnja u pravednost njihovih zajedničkih ciljeva. On se nikada nije kajao. To je zakon prirode, one prirode koju su ljudi načinili. A on je načinio nju, ubicu svjetova, virus koji razara.

Znala je da njena vlast nad svijetom nije vječna. Doći će dan kad će u srebrnojubičastoj boji klupka ljudskog života naći jarkoplave niti vaccine. Znala je da će uz djevojku, obučenu u plavetnu haljinu, rame uz rame stajati Nada i Ljubav. Znala je, da će izgubiti u toj bici. Kad god bi pogledala u budućnost, čula bi tup udarac svoje odsječene glave.

Virus gospodarica spusti starčevo tijelo na tlo. Nježno mu sklopi oči, vrhom prsta pređe po njemu kao po igrački. Obuze je čudan osjećaj toplote. Prvi put osjeti ljudska osjećanja, a ne instinkte. Uoči mladi par zastao usred poljupca. Ugleda mlade ljude koji su nosili sadnice da zasade nove šume, laboratorije u kojima su ljudi pravili lijekove da izliječe druge. Ugleda malo dijete zaneseno usred hranjenja beskućnog psa iako ni samo kod kuće nema ni mrvice hrane.

„Možda ljudi zapravo i nijesu tako loši?” – iznenadila je sebe pitanjem. Razmisliće o tome...

Nedaleko, Užas je strpljivo čekao da zajedno krenu. Pokazala mu je rukom da se vrati i da će ga sustići. Kad iščeze, ona pokretom ruke oslobodi nebo od pritiska mraka. Ostade samo normalni sumrak večernjeg ljeta. Začu se žamor stotine glasova. Ulivao se, kao med, njoj u uši. Život poče da teče. Njene tanke usne se izviše u osmjeh. Ove noći niko neće umrijeti. Biće još noći za promjene, ima ona dosta vremena. Nema kuda da žuri.

Uz jedva čujno “plop” iščeze i ona. Sićušni aviončić od čistog zlata u starčevim rukama se presijavao na mjesecini.

Merjem Spahić

8. razred, JU OŠ „Vladislav Sl. Ribnikar”, Bijelo Polje

BAJKA O KORONI

Nekada davno postojao je pojas, koji je štitio svijet od svakog zla. Ela, prva kraljica je bila ta koja je iskovala pojas i u njega ugradila tri plemenska dragulja. Svaki od njih je imao jedinstvenu moć i zajedno su činili svijet nepobjedivim. Ali dragulji su kasnije ukradeni i rasuti na tri najopasnija mjesta na svijetu. To je bilo djelo zlog virusa koji je pokorio Zemlju i od tada njome vlada. Naš svijet je prekriven tamom. U ovom tužnom vremenu, pojavili su se nada i hrabrost. Iz svog očaja izašla sam samouvjerena i odlučila da pronađem ta tri plemenska dragulja.

Dobrodošli u moju avanturu.

Zdravo svima! Ja sam Merjem, djevojčica od 16 godina, koja živi duboko u šumi sa svojom majkom. Posljednjih godina dešavale su se užasne stvari. Ljudi su umirali, gubili voljene i nestajali dan za danom. Sve zbog tog odvratnog virusa. Kada ga ljudi dobiju na rukama se pojavi tajmer. To pokazuje koliko je ostalo dana života.

„Merjem!”, čuh glas. O, moram da idem! Potrčala sam prateći zvuk majčinog glasa. Stigla sam do vrata naše male kolibe i ušla unutra kao Rambo. Zateknem majku koja ozbiljno kaže: “Moramo da porazgovaramo. Sjedi.”

Uradila sam šta je rekla.

“Oduvijek si govorila kako želiš da spasiš naš svijet. Meni će vrijeme sutra da istekne, imam virus. Zato želim da mi ispuniš posljednju želju.”

“Molim!? Šališ se, zar ne??”, rekoh podrhtavajućim glasom, na ivici suza.

“Nažalost, ne. Ne znam ni kako sam ga dobila.”

Iznervirana kažem: “Što mi nijesi ranije rekla, možda bi smislile nešto?! Neću da te ostavim!”

Pogledala me je: “Baš iz toga razloga! Ne bi otišla u potragu za draguljima da me ne bi ostavila samu. Nijesam samo ja u pitanju dijete, u pitanju je svijet. Zato, moli te majka, idi i pokušaj da pomogneš jadnom narodu.”

Nijesam bila spremna da pristanem ali rekoh: “U redu.”

Veče je došlo dok si rekao keks. Spremam se za potragu. Majka iz svoje sobe izađe sva umorna

“Ovo je karta”, reče, „Dragulji se nalaze u Šumi očaja, kao i čuvar koji štiti cvijet. Taj cvijet je lijek za sve bolesti... i za Koronu. Donesi ga za sav narod!”

“Hoću majko. U redu. Krećem. Volim te majko, nedostajaćes mi!”, rekoh sa pomiješanim osjećanjima.

„I ti meni! Sada idi i spasi nas!”, ponosno će majka.

I tako je moja avantura počela. Udaljila sam se od kolibe kada je suza napustila moje oko. Mnogo će mi nedostajati majka. Ali, sada nije vrijeme za plakanje! Učiniću je ponosnom!

Tri dana je prošlo od kada sam napustila toplu kolibu. Konačno sam stigla do sela! Bilo je uništeno. Tijela su ležala naokolo, a muve su letjele iznad mrtvih tijela. *Odvratno*, pomislila sam. Konačno stigoh na kraj sela do jedne male kolibe. Vjerovatno da tu živi neko jer vidim dim.

Pokucuh na vrata: “Ima li koga?”

Ne prođe ni par minuta vrata se otvoriše, a na ulazu se pojavio crnokosi čovjek.

“Mogu li da ti pomognem, curice?”

Klimnula sam glavom: “Znate li put do Šume očaja?”

“Znam. Zašto ti to treba?”, pitao me i podigao jednu obrvu.

“To Vas ne treba da zanima”, rekoh.

“Pa dobro. Šta ako ja tebi kažem da i ja idem tamo?”

“Onda bih Vam možda rekla. Ali kako mogu znati da ne lažete?”, pitala sam.

“Jer ja ne lažem u vezi ozbiljnih stvari, i kada je u pitanju korist.”
Mogla sam u očima da vidim da govori istinu.

“U redu, dogovoreno”, pristadoh.

Nasmijao se i rekao: “Nadao sam se da ćeš to reći, jer mi stvarno treba pomoć. Idem tamo da bih našao plemenske dragulje i spasio svijet.”

“MOLIM?!”, upitah u čudu.

“Šta moliš, kumim te jadom?”

“I ja imam isti razlog”, odgovorih tiho.

Njegov osmijeh se pretvorio u još veći: “Znači dva heroja, ha?”

“Tako mi izgleda”, rekoh i nasmijah se.

“Pa, ne gubimo vrijeme i uništimo taj virus!”

I tako u započetoj avanturi stekoh prijatelja.

Nakon dugog pešačenja stigli smo na ulaz u šumu. Sami pogled u mračnom nedogledu kožu mi ježi.

“Hoćemo li?”, pitao je, a ja odgovorih klimajući glavom.

Prošlo je nekoliko sati od kada smo ušli, ali ništa loše se nije desilo.

“Možda ova šuma i nije toliko strašna”, rekoh.

“Ne zaključuj prerano. Sad kada ti neka živina iskoči ne krivi mene.”

Nasmijasmo se na njegov komentar.

Ubrzo je odjeknuo glasan smijeh. Glas je bio grub i suv. Kao da se nekom podsmijavao.

“Bespokojni stražari...”, šapnu.

„Kako? Molim? Šta?”

“Ne postavljaljaj pitanja nego me uhvati za ruku i ogrni se sa ovim”, rekao je i raširio svoj plašt.

Prišla sam mu i oboje nas je ogrnuo.

“Ćuti i hodaj”, reče.

I tako smo krenuli prema zvukovima smijeha. Ubrzo ugledasmo dva čovjeka koja sjede ispod drveta i gađaju neku djevojčicu.

“Hajde da prođemo tiho. Ovaj plašt je prolazio kroz generacije moje porodice. Čini nas nevidljivim”, reče i krenu da hoda.

“Ali, stani! Ne možemo samo da odemo i ostavimo onu djevojčicu”, negodujem.

“Ne glumi heroja, nego kreni!”

“Kao prvo, nijesam nikakav glumac, kao drugo, zar nijesi pošao kako bi spasio ljude?”, tešem po svome.

“U redu, sačekajmo dok zaspu.”

Vrijeme je prolazilo. Njihovi kapci su se zatvorili, a mi krenusmo da spasimo djevojčicu. Prišla sam joj i rekla da smo prijatelji. Pošto je bila okovana lancima, prekinuli smo ih i crnokosi je stavi na svoja leđa. Sve je bilo odlično dok nijesu počele kamene vatre da lete prema nama.

“Budi oprezna sada! Ovo su vatrene kugle koje se u vazduhu zapale! Mogu jako da ozlijede čovjeka!”, rekao je zadihan.

Odjednom djevojčica na njegovim leđima kaže: “Pogledajte! Više nas ne jure!”

“Uh, hvala Bogu!”, rekoh izmoreno i sjedoh na zemlju.

“Jesi li dobro, curice?”, pitala sam je.

“Jesam, hvala vam što ste me spasili! Dugujem vam život.”

“Želiš li stvarno da nam pomogneš?», upita crnokosi, a djevojčica mu odgovori odobravanjem glavom.

“U redu. Siguran sam da znaš dobro ovu šumu. Pomozi nam da pronađemo tri plemenska dragulja”, reče uljudno crnokosi.

“Molim?! Pa jeste li vi normalni, upravo smo pobjegli od problema a vi tražite novi! Sigurna sam da ste čuli da su dragulji smješteni na najopasnijim mjestima ovog svijeta. Mnogo ljudi je pokušalo da ih uzme, ali niko od njih se nije vratio da ispriča priču. A i šta će vam dragulji? Želite da postanete bogati?”, govorila je uplašeno djevojčica.

Pogledala sam je: “Ne, nije zbog toga. Moja majka me je zamolila da spasim svijet od ovog virusa, a jedini način jeste da nađem te dragulje i uništim čuvara cvijeta!”

„Pošto ste me spasili, vjerujem vam, pa bi bilo bolje da krenemo! Dragulji se nalaze kod zmije. Šta čekamo, idemo!”, reče malena.

I tako krenusmo u potragu za draguljima

Put dug godinu. Umorni, žedni, gladni.

„Jesmo li uopšte blizu”, kaže crnokosi.

“Budite malo strpljiviji, jer mislim da bi se rijeka u kojoj zmija živi mogla pojaviti u našem vidogledu svakog trena!”, rekla je.

Prešle smo jedno manje brdo i ugledasmo rijeku. Tada odjeknu djevojčicin glas: “Eno je!”

Krenula je da trči ali se zaustavila kada se ispred nje pojavi zmija sikćući:

“Sssss, dobrodošššššli! Ssss gdje ste poššššli?”

“Došli smo po nešto što ne pripada tebi!”, rekoh.

“Aa, zzzznači tako! Ako žžželite vaše dragocjene dragulje, prvo morate da riješite zzzzagonetke koje do sssada niko nije riješššio!”, rekla je ponosno naglašavajući riječ *Dragocjen*.

“Zagonetke?”, upitala sam zbunjeno.

“Daa, pa zar mi ne zzzznate ime? Ja ssssam zzzagonetna zzzmija i dajem ljudima ono ššššto tražžžže kada odgovore tačno na moje zzzzagonetke!”

“Pa ako je ovo jedini način da dobijemo dragulje, daj meni prvu zagonetku!”, ponudi se crnokosi samopouzđano. “Da čujem zagonetku?”

“Bez čega zlo ne bi postojalo?”, sasvim čisto, bez šuštanja pita zmija.

“Kakva je to zagonetka. Zlo postoji zbog zlih ljudi, zar ne?”, rekla sam.

“Ti tako misliš! Ali razmisli, da li bi svi ljudi postali zli da im je to u krvi, ili su bili primorani za tako nešto.”

Crnokosi reče: “Zlo ne bi postojalo bez dobrote!”

Zavlada tišina. Odjednom se začu voda kako zapljuskuje obalu. Stvori se vodeni most.

“Možeššš da prodješš.”

Bili smo srećni i krenuli prema mostu, ali nas dvije je zaustavila i pustila samo crnokosog. Reče: “Vas dvije ne idete dok ne riješite moje zagonetke!”

Malena istupi i reče: “Ja ću ovog puta da riješavam, reci!”

Zmija se ironično nasmija: “Samo naprijed! Reci mi malena, koje je značenje ove poruke?» U vazduhu se stvori papir na kome je pisalo: “*Vidjećeš I Reagovaćeš tek kad tama progUta Smijeh*”.

Malena je razmišljala. U trenutku kada izgubih nadu odgovori: “Slova koja su “*greškom*” napisana velikim slovima u stvari prave riječ “Virus”.

„Možeš proći”, rekla je i pogledala u mene.

“Dobro, dobro. Daj mi zagonetku i da završimo sa ovim”, reko.

“Zašto sam prokleta. Reci mi zašto sam prokleta?”

“To nije fer! Kako bih ja mogla znati zašto si ti prokleta?!”

“Život nije fer, draga moja! Da li želiš dragulje ili ne?”, šišti zmija.

„Naravno da želim dragulje, ali ova zagonetka uopšte nije u redu.”

Udubih se u postavljeni zadatak. Što više razmišljam, to manje imam da ponudim odgovor. A onda mi sinu kada se najmanje nadah: “Prokleta si jer si htjela da živiš, po pravilima virusa! Prokleta si od strane virusa!”

Ogromna tišina zavlada svuda. Muk. Šta ako nijesam u pravu? Odjednom ispred mene se stvori čovjek: “Hvala vam! Skinuli ste kletvu s mene! Izvolite ono što ste zaslužili i spasite svijet!”, reče i pretvori se u prah. Vjetar ga odnese u daljine.

“Evo ih konačno”, reko idući prema prijateljima.

“Jedinstvo, nada i ljubav!”, svakome dadoh po jedan. “Tebi, crnokosi momče, pripada dragulj jedinstva. Ne bih došla dođe bez tebe. Dugujem ti! Malena, tebi pripada dragulj nade. Sve

ove godine bila si zatvorena od strane Bepokojnih stražara, a nadu nijesi izgubila! Zaslužuješ ga! Meni ostaje ovaj dragulj Ljubavi. Mislim da je ono što najviše želim. Izgleda da, kada su ljudi govorili da se dragulji nalaze na tri najopasnija mjesta na svijetu, lagali su. To je bio samo jedan prokleti čovjek. Nadam se da će od sada biti srećan. A sada krenimo i vratimo mir u svijetu!”

Nasmijaše se i u glas rekoše: “IDEMO!” u potragu za lijekom i u borbu protiv njegovog čuvara... **VIRUSA.**

Dani su prolazili u traženju pećine, ali nijesmo uspjevali. Odlučismo da predahnemo. Pošto je bila hladna noć naložismo vatru da bi malo odspavali. Crnokosi je ostao budan. Imala sam spokojne snove sve dok nijesam čula odijek nečijeg glasa “PALJBA!!!” Otvaram oči... Vidim kako crnokosi trči prema nama i užurbano govori: “Bježite!! Došli su stražari!” Stavio je malenu na svoja leđa i udarismo u bijeg. Išli smo koliko su nas noge nosile dok su pored nas letjele vatrene kugle. Odjednom sve utihnu. Nigdje ništa. Bili smo zbunjeni. Tik ispred mene, kao u snu, vidim pećinu. Ne bilo koju, već Pećinu virusa. Morali smo da uđemo, iako smo bili mnogo uplašeni. Prolazili smo kroz hodnike zelene sluzi i raspalih kostura. To su sigurno svi ljudi koji su pokušavali da se suprostave virusu. Sluzavi hodnici su bili širi sve dok nijesmo naišli na sobu okruglog oblika sa cvijetom u sredini. Odjednom malena poče da vrišti, što stvori ogromnu buku tako da se pećina krenu rušiti.

“To je sigurno Cvijet života! Jedini lijek svemu ovome!”, vikala je trčeći prema cvijetu.

Prije nego što je uspjela da ga i osjeti, pojavi se vitez u zlatnom oklopu.

“Budi oprezna, to je virus”, preduprijedi je crnokosi.

“Ko se usudio da priđe nečemu što je moje?! Umrijećete kao vaša braća!”, grmio je vitez glasom koji je odzvanjao kao pokvareni radio.

Toliko je bilo glasno da nijesmo mogli da se pomjeramo. U nemoći da bilo šta smislim, uzeh staru granu s poda i blokirah mu put. Riječi su same izlazile: “Misliš li da je lijepo to što sjediš u pećini i ubijaš nevine ljude! Shvati da nikada nećeš pobijediti, ma koliko god mi budeš stajao na put. Uništiću te, sada ili nikada. Dragulji dajte nam snage! U ime Plemena ljubavi. Plemena nade i Plemena jedinstva! U ime kraljice Ele koja vas je ujedinila raščistite put zla do dobra! Sada ili nikada!”

Dragulji su zasijali jače od sunca. Čula sam virus kako govori: “Ubiću vas sve, ako dodirnete cvijet! On je samo moj! Samo moj!”

No, odjednom svjetlost nestade, a vitezov glas prestade da odjekuje kroz tamnu pećinu. Od viteza je ostalo samo istopljeno zlato na podu.

“Nije zlato sve što sija”, rekla je malena prilazeći mi. Stiže i crnokosi.

“Uspjeli smo”, reče.

“Da. Uspjeli smo.”

Digoh glavu k nebu: “Nadam se da si ponosna majko.”

“Veoma sam ponosna, dušo. Idi i nahrani svijet sokom ovog cvijetom. Biće ti zahvalan”, čuo se odgovor.

Osjetih topao zagrljaj. Znam zasigurno da je to bio zagrljaj moje majke. Topim se od miline. Pogledah malenu i crnokosog i šapnuh: “Hvala vam što ste bili uz mene.”

Odgovoriše mi osmjehom.

Drago Rapovac

7. razred, JU OŠ „Njegoš”, Kotor

ISKUPLJENJE

U tamnim dubinama zemljine kore, gdje se gube posljednji podzemni izvori, gdje najduži korijeni biljaka ne uspijevaju stići, a izvire samo užarena magma, kiseonik zamjenjuju vulkanska isparenja. Baš tu gdje ljudsaka noga nikad nije kročila, okupile su se sile avatara i stvaraoci Zemlje. Povod ovog čudnog skupa bio je čovjek. Da, biće kreirano da nastani ovu prelijepu planetu i živi u skladu sa njenim zakonima i učini je boljom. Životinje, biljke, vazduh, voda... sve je bilo tu mnogo prije njezovog dolaska, a sada baš on uništava i porobljava ovaj raj.

Prostorija bijaše ogromnih razmjera, pravilnog kružnog oblika, sa kamenom statuom pehara u sredini. U samom peharu nalazila se plava svijetlost, nalik pari koja je neprekidno izvirala i imala izgled buktinje. U zidovima prostorije bilo je uklesano u pravilnom razmaku, dvanaest prijestola, oivičenih stalagnitima iz drevnih pećina. Na svakom od prijestola sjedio je po jedan stvaralac, prekriveni plaštevima a ispod širokih kapuljača nazirala su se dva svijetleća kamena. Ispod samih tronova izbijala je magla, isparenje praćeno iskrama nalik na rasplamsalo ognjište.

Prva je ustala Tera, gospdarica šuma i livada, u zelenom ruhu, koje poprimi blještavu boju smaragda. Progovori tihim i smirenim glasom:

Drveće se siječe, šume gore, životinje gube stanište... Vrijeme je da se čovjek kazni.

I rijeke su zagađene, da ne pričam o morima i okeanima – priključi se izlaganju Akva, sila i tvorac vode. Onako u bliještavom plavom ruhu, praćen prskanjem sitnih kapi kiše.

Dok su se redale optužbe, jedna za drugom, dok su prijetnje i prijedlozi o uništenju čovječanstva samo navirali, vrhovni avatar Tempus, mudro je promatrao sa svoga trona i upijao svaku izgovornu riječ.

Čovjeku ne treba oprostiti, jer će opet da uradi po svome. Uništimo čovječanstvo, jednom za svagda, zbrisimo njihovo postojanje – bijahu riječi Fulgura, stvaraoca groma i munje. On je riječi izgovarao sa toliko žara, da su iskre i munje sijevale oko njegovog prijestola uz prigušeno praskanje.

Ima pravo Fulgur, ne treba imati milosti, satrimo korov u korijenu – smirenim tonom reče Tera, zadovoljna što ima podršku većine stvaraoca.

A onda u prostoriji zavlada potpuna tišina, a crvena svijetlost obasja svih dvanaest tronova. Pa čak se i plamen pehara oboji u crveno. Svi stvaraoci se okrenuše ka prijestolu glavnog avatara. Tempus je stajao svečano, mirno, kao da je lebdio na površini, i polako se primicao samom centru prostorije. Njegovo crveno ruho treperilo je kao listovi na povjetarcu, a dva jarko žuta svjetla iskrila su ispod kapuljače. Bio je veličanstven i svojom pojavom davao je sigurnost, odlučnost i uzor. Znali su da je trenutak odluke blizu, znali su da je njegova riječ pravedna i posljednja.

Slušao sam vaša izlaganja, vaše osude i prijetnje. Potpuno se slažem sa vama mudri gospodari stvaraoci, čovjek mora da bude kažnjen onako kako i zaslužuje, ali ne i uništen... bar ne odmah. Zato sam donio odluku da Etar oslobodi virus i pusti ga na Zemlju. Neka čovjek nauči lekciju, da nije on gospodar, da postoji neko iznad njega. Sa prirodom se mora živjeti ili ga više neće biti!

Svi prisutni se pogledaše, i nastade žamor i tiho zapitkivanje, a onda ustade upravo Etar, sav u bijelom, praćen nekom čudnom smirenošću.

Mudri avatare, pa zar na čovjeka već nijesmo puštali viruse, španjolica, kuga, boginje...

Jesmo, ali ovaj put biće drugačije. Jer sve ovo do sada kosilo je nejake, mlade i nespremlne za život. Eto tu je naša greška – odgovori mudri avatar.

Shvatio sam sve – sa blagim smješkom progovori Etar. – Sa sjeci korov u korjenu da bi pupoljak mogao da procvjeta! Još večeras na Zemlju ću pustiti Covid, neka reže, kida, kosi... sve stabiljike, neka ne pravi razliku između povijenih i uspravnih, ali samo mladu i nerazvijenu granu neka ne dira.

Redom, jedan po jedan stvaralac, ustade sa svoga prijestola, prilazio je Tempusu, klanjajući se u znak potpune saglasnosti, a potom nestajao u vidu obojene magle. Kada je i posljednji stvaralac nestao, plamen baklje utihnu i polako se ugasi. Prostorija ostade u potpunoj tami.

Etar nije gubio vrijeme. Iz mračnih dubina probudio je virus iz svoga dugoga sna. Covid stajao je pred njim, čekajući zapovjedi. Poput hiljada i hiljada sitnih kišnih kapi sačinjavao je jednu cjelinu, jedno tijelo slično drevnim amebama iz praistorijskog vremena. Lelujao je i nikako nije mirovao, spreman da krene u svoj hladni pohod.

Da vidimo gdje ćeš prvo da udariš – tiho je govorio Etar, zamišljen, ali ne i zabrinut.

Poslije kraćeg razmišljanja, odluka pade na Kinu. Udariti na ljude kojih ima svuda, koji će najlakše rasuti virus po Zemlji. A da ne zaboravimo i sva njihova djela i nedjela. Njihove fabrike danonoćno zagađuju vazduh, utiču na prirodu i potčinjavaju je, mjenjaju ekosistem. Kina je bila prva.

Covid je iste noći nošen vjetrom, ušao u jednu gusto naseljenju gradsku ulicu. Ispod mosta, okružen kartonskim kutijama, konzervama i najlonskim kesama, sjedao je jedan sredovječan čovjek i bezbrižno jeo neku smjesu iz aluminijske konzerve. Nigdje travke, nigdje drveta, životinje, sve je ličilo na mrtvilo.

Žrtva je odabrana.

Kao lagani vrtlog, virus se spusti u onu gnjecavu masu neorganske hrane i nošen sa dva prilično zaprljana prsta, uđe u grotlo čovjekovog tjela. Još dva, pa tri zalogaja i konzerva se već našla na betonskom pločniku. Čovjek polako ustade, obrisa ruke o karton na koji je sjedao, i teturajući se, krenu ulicom grada. Hodao je laganim koracima, ni ne sumnjajući da u sebi nosi nešto što će promijeniti život cijelom čovječanstvu. Osjetio je blagu vrtoglavicu, gubitak daha. Naslonjen na zid jednog noćnog lokala, odluči da se okrijepi pićem i nastavi ka kući. Rukom obrisala vlažne usne, te se uhvati za kvaku i otvori vrata. Glasna muzika i žamor svakojakog svijeta, stvarao mu je pritisak u glavi. Dotetura se do šanka, naruči piće i iskapi ga istog trena. Malaksalost ga polako počeo obuzimati, glava je gorjela kao kotao vrele vode, disanje mu je bilo sve teže. Dva poznanika, koja su igrom slučaja sjedjela dva stola od njega, priđuše mu, te se rukovaše i pozdraviše kako dolikuje. Tama, vatra, ničeg se više ne sjeća...

Probudila ga je jaka svjetlost gradske bolnice, imao je visoku temperaturu praćenu jakim, suvim kašljem. Porodica ga je obišla istoga dana, stariji sin je žurio, avion za Italiju polijeće za tri sata, djevojka ga već čeka u taksiju, ne smije propustiti ovu priliku, otvaranje butika u kineskoj četvrti u Milanu. Doktori su rekli da ne treba da brinu, prevelik rad u fabrici, čest kontakt sa vodom prilikom punjenja pilića da bi se dobilo na težini mesa... nabez i temperatura, biće sve dobro. Već sutra će moći da se vrati svom poslu. Pridiže se sa kreveta, poljubi sina i ženu, te polako sklopi oči da malo odmori. Više ih nije vidio...

Nakon dva dana bolnica je primila još nekoliko slučajeva sa sličnim simptomima. Noćni lokal je zatvoren pod istragom gradske policije, konobar je izgleda točio neko domaće nekontrolisano piće... Ali nakon par dana slučajevi su se ponavljali, ovo već nije bila slučajnost. Visoka temperatura, otežano disanje

praćeno suvim kašljem, malaksalost i bolovi u mišićima, bili su svakodnevnica.

Sedam dana kasnije, bolnica je primila desetak sličniš slučajeva, a nakon mjesec ili dva, nije bilo prazne sobe. Nespremnost je sve iznenadila. Više nije bilo pitanje, znalo se, virus među ljudima.

Covid nije stajao, lomio je ljude, odnosio živote, prijetio i širio se poput najezde skakavaca na poljima pirinča. Ne časeći ni časa, vrhovni predstavnici Kine uvedoše oštre mjere, maska na lice, rukavice, dezinfekcija, pa i policijski čas. Na poslijetku blokiraše ulaze i izlaze iz grada, ali bilo je kasno...

Otvaranje jeftinog butika robe i raznih drugih drangulija, privuklo je veliki broj prolaznika jedne mirne Milanske četvrti. Nasmijan i velikodušan vlasnik radnje, srdačno je pozdravljao kupce na ulaznim vratima. Sa po nekim bi se čak i rukovao, pakovao artikle, bio na raspolaganju mušterijama po cjeli dan.

Vijesti o očevoj iznenadnoj smrti su ga pokolebale. Ustao je mamuran, tužan i zabrinut. Od velike tuge, ostao je duže u radnji. Rad pomaže čovjeku da prebrodi teške trenutke. Ali taj danonoćni rad doveo je do pogoršanja zdravlja, kašalj i temperatura koja nikako da padne ispod trideset i osam. Obratio se stručnoj pomoći, i gle čuda, nije bio jedini sa takvim simptomima iscrpljenosti, ali je bio jedan od rijetkih toga dana koji je ozdravio i vratio se svom uobičajenom poslu. Drugi nijesu baš imali sreće...

Kako je ova čudna pojava hvatala sve više maha, ljudi su shvatili da im prijeti velika opasnost, da se hvataju u koštac sa nečim, do tada nepoznatim. Kako se boriti protiv neprijatelja kojeg ne vidiš, kojega ne čuješ? Kako se uhavtiti u koštac sa prirodom i pobjediti je na njenom terenu? Sve zemlje redom, bez izuzetaka, padale su pod jaram nevidljivog neprijatelja, jednostavno, nešto se moralo preduzeti, ali šta?

Odluke su bile surove. Potpuna izolacija, kretanje u kućnom ili dvorišnom reonu, izlazak u grad samo ako je baš neophodan, nikako kretanje u grupama, potpuna izolacija čovjeka od društva. Ljudi su to ozbiljno shvatili, pridržavajući se zadatih mjera, zbog najmilijih, ali bilo je i onih koji su sve to shvatali olako, sa dozom neozbiljnosti i tvrdoglavosti... za njih nije bilo nade.

Covid je uradio baš ono šta se od njega i očekivalo, borio se sa čovjekom, uništavao i lomio ljude kao stabljike močvarske trske, ali nije dirao djecu. Vrlo čudan fenomen koji su doktori i naučnici odmah zapazili, bilo je to da dječaci i djevojčice ne mogu da budu zahvaćeni ovim opakim virusom, da su pošteđeni od samoga starta cijele pandemije.

Dok su se naučnici borili tražeći oružje adekvatno protivniku, čovjek je bio izolovan i primoran da se obrati prirodi za pomoć. Polako su se ljudi vraćali selima, daleko od gradova i gužve svakodnevice. Obnavljane su stare farme, počela su sađenja voćaka i raznog povrća, bašte su pokazivale plodove rada. Ponovo je počelo uzgajanje stoke i živine, ponovo su počele šetnje šumama, planinama i poljima. Čovjek je polako shvatao neke stvari, da sa prirodom treba živjeti, bar jedan dio civilizacije je to prihvatio.

U nama dobro poznatim dubinama, stvaraoci su se okupili da razgovaraju o plodovima svoga rada. Može se sa sigurnošću reći da su bili zadovoljni. I ako velika promjena na bolje, traži i velika odricanja i velike gubitke, jednostavno tako mora da bude. Čovjeku je dato vrijeme da shvati svoje greške, da zbog onih koji više nijesu među njima, shvati neke stvari i da ih proba ispraviti. Šansa je data, možda i posljednja, jer šta će se desiti ako mudri Tempus shvati da je davanje iskupljenja samo još jedno od protraćenih upozorenja.

Šta li će čekati čovjeka dalje.. e to je već na njemu!

Sofija Perić

8. razred, JU OŠ „Branko Brinić”, Tivat

STRIP „VIRUS 21”

Gledajući kroz prozor zatamnjen mastilom noći, vidim pust bulevar. Sjećam se kako smo uživali provodeći ljetnje noći zasljepljeni neonskim svjetlima bulevara, kako smo zamišljeni koračali trotoarima ne razmišljajući o obavezama koje bi donio odlazak kući. Majkl, Kejti i ja nestrpljivo smo čekali otkucaj sata u 18:30h, tada se Kejtina smjena u poslastičarnici završavala, a Majkl i ja hitro bi dotrčali do ulaznih vrata poslastičarnice uvijek umazanim malenim prstima neobazrivi kupaca. Tada bismo se uputili ka bulevaru.

Koliko god puta da sam prošla tim bulevarom nije mi mogao dosaditi. Moje noge bi uvijek same, kao precizno programirane, koračale trotoarom. Divila sam se gradu, ponekad mi se činilo kao da visoki soliteri neumorno drže zvjezdano nebo. Iz tog bunila probudio bi me Majkl ovakvim uzvikom: „I evo nas! Dame prve, molim!”

Znala bih da smo stigli do konačnog odredišta, našeg omiljenog mjesta na cijeloj zemljinoj kugli, odnosno našli bismo se pred ulazom u „70s”, zaboravljenu prodavnicu ploča i stripova. Prilično sam sigurna da smo nas troje jedini posjetioci te prodavnice, iako njen vlasnik Džon to nikada nije htio da prizna. Široki osmijeh na izboranom licu srednjovječnog prodavca obasjao bi čitavu prostoriju kada bi nas ugledao na vratima. Zatim bismo izabrali neki od stripova poređanih na polici, zauzeli rezervisano mjesto u uglu radnje i započeli naše putovanje. Samo što nijesmo ni slutili da će to julske večeri zauvijek promijeniti naše živote.

Izabrali smo strip pod nazivom „Virus 21”. Ugledavši strip u mojim rukama, Džonove oči počele su da zure ka meni. To

neprestano zurenje unijelo mi je jezu koja je probudila neopisivi osjećaj krivice, kao da sam nešto pogrešno uradila. Kejti se zburnjeno obratila Džonu: „To je samo strip, zasto gledaš u Sofiju kao da je aktivirala atomsku bombu?“

„Ovo bi moglo biti gore od bombe“, rekao je, „Samo vratite taj strip na policu“, zatim je bijesnim koracima izjurio iz radnje.

To je u nama probudilo još veću radoznalost. Naravno da nismo vratili strip na policu, pa neće nas valjda progutati tanki papirni listovi. Majkl je odmah presavio korice stripa. Posmatrajući slike, bez osvrtnja na radnju, prelistavali smo stranice. Počeli smo se i poistovjećivati sa likovima koje smo susretali.

Maštovita djevojka zelenih očiju podsjećala je na mene, a onda bi dječak veselog duha bio Majkl. Društvo u stripu malo se razlikovalo od našeg. U stripu se nalazio još jedan dječak. Djelovalo je kao da je malo stariji od ostatka ekipe, Postojalo je nešto interesantno u misterioznosti koju je unosio u stranice. Moj telefon je najednom zazvonio.

To je bila moja sestra. Čim sam se javila odmah je počela sa kritikama:

„Znaš li koliko je sati, trebala si da budeš u krevetu prije nego što se roditelji vrate!“ Uzalud sam pokušavala da se opravdam, vrijeme za povratak kući je davno prošlo. Mi to nismo ni primjetili... Nakon što smo završile sa razgovorom, odmah sam sve saopštila društvu. Džon se još nije vratio.

Odjednom - svijetla u prodavnici su nestala. Pogledavši kroz staklena vrata radnje ugledali smo pustu ulicu. Nijedno ulično svijetlo nije treperilo, nijedan prozor na zgradama uz bulevar nije sijao onom uobičajenom svjetlošću. Grad koji nikada ne spava, najednom je utihnuo. Kada smo izašli na trotoar pod patikama sam primjetila novinski papir. Pažnju mi je privukao boldovani datum - 13. jul 1970. godine. Moju ukočenost i zburnjenost odmah su primjrtili Majkl i Kejti. U trenutku kada sam htjela da im pokažem datum Kejti je na ulici ugledala dječaka

iz stripa koji smo listali. Bio je podjednako zbunjen kao i mi. Primjetivši nas dječak je razočarano uzviknuo:

„Zar vam nijesam rekao da vratite taj strip na policu?“

Kejti i ja bile smo izbezumljene. Mislila sam da u takvim trenucima zbunjenost u ljudskim umovima kreira kaos galaktičkih razmjera, mislila sam da se tanki konci isprepletanih misli jednostavno umrse dopuštajući osjećaju zbunjenosti da zavlada razumom. Ali ja se tada nijesam tako osjećala. Blijedo sam naizmjenično gedala u nepoznatog dječaka pa u Majkla i Kejti. Kao i obično Majklu je cijela situacija bila isuviše zabavna. Široki osmjech i sjaj plavih očiju bio je dovaljan da bez ijedne riječi opiše radoznalost koju je osjećao.

„Prvo ne poslušate savjet, a onda se iščuđavate!“ rekao je dječak, „Ulazite u prodavnicu!“

Nakon tih riječi bilo je jasno da je nepoznati dječak - Džon. Ali kako je to moguće?

Ušavši u prodavnicu smjestili smo se i Majkl je počeo da postavlja pitanja:

„Možeš li pokušati da nam objasniš šta se dešava? Ne bih da paničim, ali izgledaš četrdesetak godina mlađe, kasnim na večeru a moja zgrada je tri bloka odavde!“

„Polako, sve ću vam objasniti, samo prvo donesi malo vode pošto Sofija i Kejti izgledaju kao da će nas napustiti.“

I to je bilo tačno, nijesam imala snage da bilo šta izustim, a Kejti koja je uvijek bila spremna na sve sada nije mogla da se pomjeri, već je izgledala kao antički kip. Nakon što se Majkl vratio, a Kejti i ja počele da dajemo znakove života Džon je počeo sa pričom:

„Dakle kada sam bio vaših godina obožavao sam stripove. Krišom sam umjesto da radim domaće zadate provodio sate crtajući likove za moje nove stripove. Stidio sam se da ih bilo

kome pokažem. U školi su me ismijavali zbog tih iscrtanih listova, a kod kuće nijesu bili oduševljeni mojim radom. Vremenom, stekao sam grupu prijatelja pred kojima sam mogao biti pravi ja. Mnogo smo podsjećali na vašu ekipu Megan, Mark i ja bili smo uvijek tu jedni za druge. Njima su se čak i moji stripovi dopadali, često su mi pomagali da smišljam radnju za nove. Stoga sam odlučio da napišem strip o nama...

Mi smo bili neustrašivi junaci, a strogi nastavnik hemije, zli genije koji je zavladao gradom. Nijesam ni završio strip, ali sam imao želju da im ga pokažem. Mislio sam da će im se svidjeti, ali nije. Osuđivali su ideju koju sam počeo obrađivati, počeli su mi nabrajati situacije koje bi strip učinile zanimljivijim, ali ja to nijesam mogao slušati, nijesam umio prihvatiti kritiku. Zatim sam žargonski rekao da bih želio da upravo oni postanu zarobljenici zlog profesora hemije i ispostavilo se da moja mašta ima mnogo veću moć. U bljesku svjetlosti nestali su među koricama stripa. Nijesam mogao vjerovati, gurnuo sam strip u tu zabačenu policu, potajno razmišljajući kako da ih oslobodim dječije kletve. Zato Sofija kada si izvukla taj strip tvoja radoznalost me je po ko zna koji put posjetila na Megan. Izgubio sam je i mislio da više nikada neću čuti njen glas. Kada sam onako brzo izletio iz radnje samo sam mislio o tome kako bi želio da mogu da ih spasim i iskupim se za sve što sam rekao..."

Džon je sve to izgovorio u jednom dahu. Svaka rečenica bolno se prolamala između njegovih usana.

„Imam osjećaj da ovo nije sve“, rekla sam.

„Ne nije, sada kada smo ovdje treba završiti strip.“

„Predpostavljam da treba poraziti zlog lika kao i u ostlim stripovima, ali kako?“

„Kao zlog junaka izabrao sam našeg profesora hemije, jer je bio pravi radoholičar, bez društva ili porodice, uvijek sam. Mislio je da je sve u tim brojevima i eksperimentima, što ga je udaljilo od ljudi. Za učenike nije mario jer niko nije mogao biti

dovoljno dobar ili zaslužan njegove pohvale. U prolaznicima na ulici on je pronalazio nešto loše. Uživao je u sijanju straha koji se oslobađao i samim njegovim hodom.“

„Trebalo u njemu probuditi nešto svima nama zajedničko, nešto što će mu dokazati da su ljudski dodir i riječ nezamjenjivi“, rekla sam.

„Moramo ga naučiti da razumije i voli“, dodala je Kejti.

Izašli smo iz prodavnice i počeli da šetamo gradom. U Džonovom gradu iz stripa vladalo je mirno, vječno predvečerje. I zaista predvečerja jesu bila najljepši dio dana. Krupni rumeni oblaci gotovo stidljivo su prelazili preko svoda. Suton, tišina... Čitavim dobro poznatim bulevarom prostirala se neka prijatna svježina. Ulicama su odzvanjali samo naši koraci. Nije bilo užurbanih prolaznika koji bi prekidali moje sanjarenje. To mi je nedostajalo. Čudno je kako bi me pridike tih nepoznatih lica izuzetno iritirale, a sada mi ipak nedostaju. Uvijek sam se pitala kako bi ulice ove metropole izgledale bez prolaznika, da li bi postale ljepše ili bi izgubile svoju dušu.

„I, šta sada?“ pitala je Kejti.

„Trebalo pronaći profesora i osloboditi Džonovu ekipu.“

„Majkl, ne misliš valjda da ćemo da ušetamo tamo, oslobodimo ih i vratimo se kućama...“, prije nego sam završila rečenicu, na uglu smo ugledali grupu ljudi.

Izgledali su poprilično čudno, užurbano su koračali trotoarom. Svako od njih bio je suviše zauzet. Neki od njih bili su zaokupljeni računanjem ili nekom drugom vrstom analiza, neki od njih nijesu skidali poglede sa novinskih listova, dok je ostatak grupe neumorno i gotovo nasilno pritiskao dugmiće na tetris tablama. Ne obazirajući se jedni na druge bezglavo su koračali trotoarom, a svi zajedno kreirali su pokretni kaos.

U tom trenutku obratio nam se Džon: „Ovo sam htio da Vam pokažem, ovo su ljudi zaraženi profesorovim virusom, cilj

virusa jeste da u ljudima probudi izuzetnu fokusiranost koja prelazeći sve granice u stvari izaziva zanemarivanje bilo čega u njihovoj okolini. Kao što vidite, on je stvorio robote. Oni razmišljaju samo o svome radu, tolerancija i empatija ne pronalaze mjesta u njihovim srcima. Oni ne razmišljaju o bilo čemu drugom, niti bilo ko drugi razmišlja o njima, a takvo društvo je smrt čovječanstva lično.“

„Dakle tvoj profesor je ovako zamišljao svijet.“

„Ne samo to Majkl, on nije bio sposoban da vidi ono što mi vidimo.“

„Svoje mane je velikodušno razdijelio drugima, ali kako mu je to pošlo za rukom“, pitala sam.

„To je uspio zahvaljujući svojoj predanosti hemiji, stvorio je Virus 21, kojim je zarazio stanovništvo, ali kao moje društvo i ja, ni vi nijeste zaraženi zato što uviđate profesorovu grešku.“

„Kako ćemo ostale da izliječimo od virusa“, dodala je Kejti.

„U stripu nijesam izmislio nikakav protiv-otrov, bitno je samo da dokažemo profesoru da nije u pravu, oslobodimo zarobljenike i napišemo kraj stripu.“

„Bolje da odmah počnemo“, rekla sam.

„Da, imam mnogo posla“, dodao je Majkl.

„Samo da znate, ako sada nešto pogriješimo nema povratka, zauvijek ostajemo ovdje“, nakon ove Džonove rečenice, onu veselost i entuzijazam zamijenila ja tišina, ali ne ista ona koja je vladala gradom, već mnogo dublja, puna straha i neizvjesnosti.

Mrtvu tišinu prekinuo je Kejtin glas: „Dobro onda, bolje da ništa ne zabrljamo... Džon, gdje se skriva taj profrsor?“

Kao i uvijek Kejti je bila spremna za pokret, iako je bila podjednako prestravljena kao ja i Majkl, nije dopustila da to vidi-mo. Znala je da sada nema vremena za besmisleni ukočenost i da treba pronaći profesora kako bismo se što prije izbacili iz ove papirne noćne more.

„Njegova laboratorija se nalazi u fabrici ‘Smak’. Znam to mjesto, tata mi je pričao da su tamo stalno odlazili poslije škole. Govorio je kako tamo nije bilo nikoga ko bi se žalio na buku”, rekao je Majkl.

„Odnosno tamo nije bilo nikoga na koga bi se profesor žalio“, rekla sam.

„Upravo tako, stara fabrika predstavljala je utočište za neshvaćen i mračan um profesora, tamo sigurno jesu Megan i Mark.“

Nakon toga uputili smo se ka fabrici. U svim filmovima koje sam gledala slične događaje bi pratila pucnjava, napetost. Ali mi smo sada samo mirno šetali starim dijelom grada, sve je bilo i suviše jednostavno a ponovo dovoljno jezivo. Moji su pričali o ovoj gradskoj četvrti koju je Džon prikazao u stripu. Pro-lazeći ulicama bili smo okruženi građevinama koje su u stvarnosti koju ja poznajem bile sravnjene sa zemljom, jedino je ta stara fabrika poput nekakvog davno zaboravljenog spomenika stajala u pustoši koju su za sobom ostavile građevinske mašine. Sada je ta četvrt o kojoj sam slušala samo priče postala stvarnost. Kada smo se našli pred vratima fabričkog hangara počeli smo da smišljamo dalji plan.

„Sada“, rekla je Kejti, „prvo treba spasiti zarobljenike i onda pronaći tog profesora, ali kako ćemo mu dokazati da griješi?“

„To će biti lako, kada bude vidio da smo spremni da učinimo bilo šta kako bismo spasili Džonovu ekipu, i da su prijateljstvo i sloga uspjele da nas na svojim krilima donesu do njih, znaće da je pogriješio.“

„Sofija to je zvučalo poprilično epski s obzirom da smo samo od radnje došetali do fabrike, ali slažem se“, rekao je Majkl.

Zajedno smo otvorili vrata hangara. Visoki plafon sa višecim svjetlima nadkrivao je stolove na kojima su se nalazile bočice sa raznobojnim tečnostima, sveske i knjige bile su razmještene u gotovo svakom uglu. Odjednom, prašnjavom prostorijom odjeknuo je nečiji glas: „Džone!“

Bojažljivo smo krenuli ka kraju hangara i ugledali Megan i Marka. Džon je odmah potrčao ka njima ali na svega korak razdaljine između njega i Megan, ispriječi se tanak laserski zid.

„Zar ste mislili da ćete se tako lako izvući“, rekao je sije-di starac u bijelom mantilu, „Zar nijeste imali ništa drugo da radite pa ste počeli da razmišljate o tome kako da izba-vite prijatelje.“

Poslije ovih riječi bila sam sigurna da smo pronašli profesora hemije. Ne obraćajući pažnju na nas, obilazio je bočice i pričao o besmislu prijateljstva, druženja. Pažljivo sam posmatrala kako se gega prostorijom mrmljajući sebi u bradu, iznenada je zastao i uputio zbunjen pogled ka drugom kraju prostorije. Džon, Mark i Megan klečali su pred lasersim šipkama. Džon se neprestano izvinjavao zbog svoje nepromišljenosti, koja ih je dovela u opasnost, iznova ja ponavljao koliko mu znače, kako je kada su nestali sa njima nestao i dio njegove duše.

Zbunjeni profesor po prvi pun nije bio ljut na nekoga zato što nije slušao njegove riječi. Uzeo je daljinski upravljač iz džepa bijelog mantila, pritisnuo tipku i spustio lasersku barijeru. Članovi bespravno razdvojene ekipe pali su jedno drugom u zagrljaj.

Njihove oči ispunjene suzama, ruke koje su čvrsto stezale zagrljaj najboljih prijatelja, u profesoru su probudile nešto drugačije. Konačno je shvatio koliko je ljudski dodir neophodan za opstanak ljudskog razuma. Shvatio je da su povjerenje, iskrenost i prijateljstvo darovi neprocjenljive vrijednosti. Tada je sobu obasjala iskra bijelog svijetla. Kejti, Majkl i ja pogledali smo se i bez i jedne riječi razumijeli zadovoljstvo i sreću koju smo osjećali.

Uspjeli smo! Porazili smo Virus 21.

Sada kada se prisjetim naše avanture djeluje mi tako daleko i strano. Na kraju radnog dana moj pogled, kroz kancelarijski prozor, pada na naš bulevar. Neonska svijetla po ko zna koji put svojim zasljepljujućim bljeskom neprestano boje nebo još jednog predvečerja. I ne dopuštaju mi da zaboravim na svoju družinu, jer bez Majkla i Kejti, barem za mene, ovaj bulevar nikada neće biti isti.

Nina Doljanica

7. razred, JU OŠ „Narodni heroj Savo Ilić”, Kotor

ČUDESNI LIJEK IZ SNA

2021. godina je. Svijetom vlada smrtonosni virus koji nema milosti za živa bića, a nazvan je Covid-19, takozvana Korona. Tražeći odgovor na njegovo postojanje naučnici i ljekari su došli do jednog zaključka: On je živ i neće stati da se razvija dok cijela planeta ne bude zaražena. Međutim, šta ako neko uspije da ga porazi?

Ulice u gradovima su puste, radnje prazne, a kuće uglavnom napuštene. Virus je unuštio veći dio planete, ali ne i jedno malo selo. U njemu su ljudi živjeli srećni iako su znali da će virus kad tad i njih zaraziti. Pokušavali su da u miru provode što više vremena sa svojim voljenima.

Na brdu se ističe jedna kuća, koja je viša i uža od ostalih. U njoj živi djevojčica po imenu Una. Ona je trinaestogodišnjakinja koja živi sa svojom mamom. Njena mama je doktorka, koja izučava nove načine kako da porazi virus i pomaže zaraženima. Covid-19 je imao jako veliki uticaj na Uninu porodicu, pogotovo nakon smrti njenog oca koji je umro upravo od posljedica virusa. Njoj je tata bio heroj, uzor i jedina osoba sa kojom je vrijeme prolazilo dok trepneš dok je mama bila na poslu. Njegova smrt je pogodila Unu više nego ikoga, ili je barem ona tako mislila. Gubitak muža, Uninu mamu Saru je proganjao do pitanja da li je sve to njena krivica jer je bila doktor koji nije mogao da ga spasi. Krivila je sebe i mučila se mislju da je možda upornije i više radila na pronalaženju lijeka ishod bi bio drugačiji.

I dalje, nakon godine od njegove smrti, porodica Miller pokušava da nađe riješenje, ali bez većeg uspjeha. Završivši

svoj zadnji online čas, Una je krenula da se spušta niz drvene stepenice svoje kuće, razmišljajući o tome kako bi stvari bile drugačije da nema virusa: normalno bi išla u školu, vidala bi svoje prijatelje, više bi vremena mogla da provodi sa svojom mamom, i dalje bi imala tatu... *i dalje bi imala tatu*. Te riječi su trgle Unu iz misli i ona požuri da podgrije ručak. Nakon par trenutaka, u kuću ulazi njena mama, vidno potresena zbog nečega. Ne pozdravljajući Unu, ona ulazi u svoju sobu, zaključava vrata i javlja se na telefon. Una je čisto iz radoznalosti stala ispred i načulila uši. Ono što je čula natjeralo je svaku dlaku na njenoj koži da se naježi, njene kosti da zadrhte, a ruke i noge da postanu lakše nego inače. Razumjela je samo jednu rečenicu - da je virus jači nego ikada i da mora biti zaustavljen.

Ona je već izgubila oca i neće dozvoliti da izgubi i mamu. Iako je znala da su velike šanse da se i ona zarazi jer radi u istraživačkom centru koji već dvije godine pokušava da zaustavi tu nevidljivu neman koja je poharala svijet. Takođe, nije htijela da nijedno drugo dijete na ovoj planeti doživi osjećaj gubitka svojih voljenih kao što je i ona.

U svakom slučaju, jedna stvar joj je bila jasna: mora da pronađe način da spriječi taj virus. Te noći otišla je u krevet sa previše misli u nevinoj dječijoj glavi.

Odakle početi, kako ću uspjeti da sama porazim taj virus, koliko dugo vremena će mi trebati, da li će tada biti prekasno? I tako utonu u san, mjesto na kojem smo bezbjedni od realnosti, gdje nas niko ne uzrujava i gdje smo prepušteni sebi, svojim mislima i mašti.

Probudivši se, Una je odmah krenula na posao. Nije znala da li će joj uspjeti, ali morala je da pokuša. Neće dozvoliti da jedan virus uništi njen cijeli život.

Prvo gdje se sjetila da pogleda bila je njena kućna biblioteka, kao mala je tu često dolazila sa tatom. Međutim, nakon njegove smrti ta prostorija je postala kao i svaka druga u kući:

soba puna starih uspomena. Gledajući kroz police, tragajući za knjigom koja bi joj nekako pomogla, našla je ogrlicu koju ranije nije vidjela. Skoro ništa nije bilo toliko poseno u vezi sa ogrlicom, sem da je imala kristal. Kristali su uvijek fascinirali Unu, pa je odlučila da je zadrži, ne znajući da će taj trenutak promijeniti cijeli život.

Prolazili su sati i sati, ali ni jednog traga. Onda je odlučila nešto što je čak i nju iznenadilo. Odlučila je da odustane, iako to nikada ne radi, jer bi se u svakoj teškoj situaciji našao neki unutrašnji glas koji joj je govorio da ne odustaje. Sada tog glasa nije bilo.

Baš kada je krenula da izlazi iz biblioteke, kristal na ogrlici je počeo da svijetli. Od nježne i svijetle, do najtamnije nijanse plave. Na trenutak je osjetila snagu koju ogrlica ima. Zažmurila je i pokušala da odgurne taj osjećaj gubljenja ravnoteže, ali je ogrlica silovito povukla i ona više nije sudila kuda je noge nose. Nakon par trenutaka, konačno je prestalo. Podignuvši *pogled da vidi* gdje ju je to oglica dovela, Una se iznenadila prizorom ispred sebe. Na stolu je knjiga. Debeli, plava knjiga, za koju je mogla da tvrdi da je nikad prije nije vidjela. Približivši se knjizi, oglica je opet zasijala, samo što je ovaj put lagano treperila. Napravivši *još jedan korak bliže*, oglica je skliznula sa Uninog vrata i došla do knjige.

Zbunjena Una nije imala ideju šta se dešava, ali je znala da mora da otvori tu knjigu. Prije nego što je uopšte uspjela da je dodirne, knjiga se otvorila i to na jednoj strani. Izgledalo je kao da je ručno pisano i da je poruka napisana prilično davno:

*„Dar jedan,
djeteta svijeta,
dovoljan biće,
da se ukloni šteta.*

Ne razumjevši šta to znači, Una odluči da ponese i ogrlicu i knjigu u svoju sobu. Nadala se da će razumijeti bilo šta, međutim, prolazili su dani, potom i sedmice, ali i dalje ništa. Uopšte ne zna ko je „dijete svijeta“, a tek koji „dar“. Za „štetu“ je u početku mislila da se odnosi na virus, ali to nema nikakvog smisla. Zнала je samo da je dijete svijeta sa svojim darom prijeko potrebno planeti.

Una i mama su u posljednje vrijeme rijetko razgovarale. Svaka je bila u svom svijetu obaveza. Una je zaboravila na sve druge sem na rješavanje zagonetke zvane "Virus". U početku je mislila da ima sve pod kontrolom, da će lako uspjeti da riješi zagonetku, pronade dijete svijeta i kaže mu da svoj dar preda kako bi virus bio poražen. Ali to je bilo lakše smisliti nego uraditi. Stalno se vraćala do ogrlice i knjige, u nadi da će se opet nešto desiti, ali bezuspješno.

Sve dok jedne noći kada se spremala da ide na spavanje, Unu nije zaslijepilo jarko svijetlo, koje je obasjalo samo njenu sobu. Ustala je da vidi šta se događa, a snaga ogrlice ju je svom silinom povukla put prozora. Zavrištala je vođena strahom da će proletjeti kroz zatvoren prozor, ali je sila ogrlice zaustavi tik uz okno. Od radoznalosti i želje za novim tragom, Una se presvuče, spremi ruksak u koji je stavila knjigu i napisala pismo mami objašnjavajući većinu, ali ne baš sve. Konačno, bila je spremna da krene.

Nakon par sati putovanja uzdiglo se sunce. Ogrlica je sada vukla Unu u tamnu šumu, koja nije baš dobro mjesto za odmor, ali je njoj bio prijeko potreban. Umorna od silnog hoda nja ona je odlučila da konačno skinete masku za malo zraka i napravi malu pauzu.

Sjedeći pored blistave rijeke, Una ugleda nešto u njoj. Izgledalo je jako duboko, ali je blistalo kao da je na površini. Odluči da uskoči u rijeku i pokupi sjajni predmet. Međutim, čim ga je

dotakla, na Uninu ruku se stvorio znak. Ličilo je na tetovažu, ali je bio plave boje. Nije bilo nekog specifičnog oblika, pa Una nije obraćala veliku pažnju na to. Izašavši iz vode, ugleda cvijet koji je na svojim laticama imao urezan isti znak kao što je ona imala na ruci. Začudena zbog svega, ubra cvijet i stavi ga u činiju, pa u svoju torbu.

Ne znajući svoj dalji put, Una je pokušala da pronade nešto što bi joj pomoglo, ali uzaludno. Baš u tom trenutku njena ogrlica opet zasvijetli, kao i knjiga. Prateći kuda će je odvesti, Una je izašla iz šume. U pratnji tog čudesnog predmeta, ostala je zadivljena i saznanjem da osim čarobnog svjetla proizvodi i čudne zvukove. I baš kada je Una mislila da će prestati, ogrlica je zastala pred jednom neobičnom laboratorijom. Radoznalost preovladava Unin strah, pa polako uđe kroz vrata. U početku je izgledalo sve sasvim normalno, međutim, tada je zaslijepi bljesak svijetlosti sličan kao kod njene kuće.

Izgledalo je kao da je došlo iz ormara, pa Una odluči da otvori vrata i pogleda. U trenutku kada je otvorila vrata, iskočilo je nešto što u početku nije mogla da prepozna. Kada je malo bolje pogledala, ispred nje se nalazila živa lopta korone koja je iskezila svoje zastrašujuće zube i krenula u napad.

Una je pokušala da se bori, bježala je po laboratoriji uplašena saznanjem da je samo pitanje vremena kada će je ogromna lopta progutati. Zažmurila je i stala ispred žive lopte. Nije bila sigurna u ispravnost svog postupka, ali je znala da će se boriti koliko god dugo trebalo. Kao i uvijek, živo je zamislila svog oca koji joj je prigušenim glasom govorio da ne odustaje. Ali uprkos unutrašnjem glasu, Una odluči da se upusti u avanturu i dozvoli toj strašnoj lopti da je proguta.

Kada je ušla unutra, sve je iznenadilo. Izgledalo je kao da su zidovi od starog sira, a podovi od čvrstog asfalta. Razgledajući unutrašnjost, Una je pazila da popravi masku i da ne dodirne ništa, iako je slutila da je to neće mnogo spasiti. U sredini ugleda nešto što ju je fasciniralo, cvijet. Ne bilo kakav cvijet, već isti kao onaj što je ubrala pored rijeke. Isti kao onaj što se nekim

čudom našao na njeno ruci. Preko tog istog obilježja na ruci sada je stajao veliki znak iks. Zbunjena Una odlučila da se primarne cvijetu, kada se baš u tom trenutku začuše glasovi. To nijesi bili ljudski glasovi, već više kao neko nerazgovjetno mumljanje. Odlučivši da se okrene, našla se lice u lice sa armijom mumija.

U početku joj ih je bilo žao, ali onda su počeli da joj se približavaju i bacaju stvari na nju. Ne znajući šta da radi, odlučila da se bori. Iako je znala da nema šanse protiv njih, morala je pokušati. Baš kada je gubila, njena ogrlica ponovo zasvjjetila i otjera mumije dalje. Dok im se gubio trag, jedan od njih procijedi jedva čujnim glasom: "dijeteee svijetaaa".

I tada kao da je nešto kliknulo u Uninoj glavi, pomisli: *Ako sam ja dijete svijeta, moj jedini dar može biti cvijet koji još uvijek držim u ruci.*

Uputivši se prema cvijetu, Una je razmišljala o načinima za izbjavljenje. Približila se i promijeni stari uvenuli sa novim svježim cvijetom. I tada je džinovski prasak oduzeo Uninu ravnotežu i ona pade na pod. Kada se probudila, našla se u laboratoriji sa svojom mamom i još par iznenađenih naučnika.

Virusa više nije bilo, što znači da je uspjela. Postavljali su joj mnogo pitanja, o tome kako je uspjela, gdje je bila, šta je radila. Una je bila zbunjena, ali je shvatila da je pronašla način, to jest lijek, da spasi cijeli svijet. Uništavajući živu formu korone, virus iz svakog živog organa se povukao i nestao. Kada su se vijesti proširile, Una je u očima svakog djeteta bila heroj koji je spasio njih i njihove porodice.

Međutim, sve te pohvale nijesu bile za nju najvažnije. Osobe za koje je ona priželjkivala da je gledaju kao heroja jesu njeni roditelji. Iako otac nije bio tu, ona je znala da je mama ponosna beskrajno, za oboje.

Una nam je pokazala da se u teškim situacijama ne treba predati, već nastaviti boriti. Ona živi po savjetima i rječima svog oca: *heroj ne treba biti neuništiv, već uporan. Jer kada padne, ustajanje je ono što ga čini moćnim.*

Una je poslušala savjete i dala svoj doprinos svijetu. Sada je red na nas.

Marta Borović

7. razred, JU OŠ „Njegoš”, Kotor

HEROJI VIRUSA

Godina 2021.

Jutro. Virus i dalje traje, i dalje ubija, i dalje muči. Možda to zvuči normalno, jer to je virus, on to tako radi, ali ne, nije normalno. Jer svaka osoba koja je bila blizu pronalaska lijeka je misteriozno umrla, nestala, ubila se. Svima je posljednja riječ bila "ONA", slučajnost?

Godina 2000.

Sve je tada počelo. NN osoba je nađena mrtva. Kada su istraživali njeno tijelo primjetili su nešto čudno, nešto što nije moglo uzrokovati prirodnu smrt. Sada radim u FBI-u i znam mnoge tajne koje niko u to vrijeme nije smio znati.

Godina 2005.

Strava i užas. Ljudi su počeli masovno da umiru. Oni koji prežive nijesu izlazili iz svojih kuća u strahu da nekoga ne zaraže. To mi je bilo čudno. Kako to da baš svi preživjeli ne žele da izađu iz kuće? Kao da su se bojali nekoga, nečega... ali to nije bio virus.

Godina 2008.

Najgora i najbolja godina u životu. Drugarica mi se razboljela. Bilo mi je žao što se mučila, ali sa druge strane, to je bila prava prilika da počnem da istražujem o ovom čudnom virusu. Kada je, hvala Bogu, ozdravila, rekla mi je da je neko ili nešto tjera da ostane kući, da joj to NEŠTO ne da da izađe, da joj ne dozvoljava da radi ništa osim jedne stvari. Svakoga dana u

15:15h mora uzeti nož i po sebi urezati slovo K. To je bio znak da počnem da istražujem. Bila sam presrećna jer sam imala odakle da počnem, toliko da nijesam ni primjetila koliko je ljudi zapravo već umrlo... 15 miliona...

Godina 2010.

Upisala sam Fakultet za istraživanje ljudskog organizma. To je bio moj san koji se ostvario. Moje istraživanje se nastavilo. Pronašla sam mnogo ljudi koji su preživjeli ovaj virus i svi su rekli isto... 15:15h i slovo K. Kuća. Shvatila sam da virus nije nastao prirodno. Neko ga je stvorio. Ko? To je pitanje koje me muči. To nije jedina čudna stvar koja se desila te godine. Lana Darsling, doktorka iz Britanije, bila je blizu stvaranja lijeka protiv virusa... i onda je nestala. Niko iz FBI-a se nije mnogo trudio da je pronađe, a ni iz ostalih organizacija takođe. Bila sam svuda po Evropi tražeći je, ali nijesam našla nikakav trag.

Godina 2012.

Izgleda da Lana nije bila jedina koja je bila blizu otkrića lijeka. Čarls Lagerson je nastavio Lanina istraživanja, i onda je, nakon samo tri mjeseca nađen mrtav u svojoj laboratoriji sa slovom K na stomaku. Tako čudno i tako poznato.

Godina 2013.

Ove godine nije bilo značajnih događanja. Ljudi i dalje umiru, ali nam to više nije čudno. Ono što mene zabrinjava je da sam dobila pismo sa nepoznate adrese, od nepoznate osobe, u kojem je bilo samo slovo K. Znači označena sam. Od nje. Kako znam da je ona, a ne on? Sa zadnje strane papira u donjem desnom uglu je pisalo sitnim slovima: "Nećeš me naći dok ja to ne budem htjela, jer sam ja ONA". Obuzela me jeza jer je tih dana pronađena i mrtva Lana sa zgužvanim papirom u ruci na kojem je pisalo "ONA". Ko je ONA i šta hoće?

Godina 2015.

Primljena sam u FBI kao forenzičar. To je bila moja životna želja i ostvarila mi se. Na početku je sve bilo bajno, ali kasnije saznajem mnoge tajne za koje niko ne smije znati. Kriminal, ubistva, misterije i još mnogo toga. Nikome nijesam rekla za moje istraživanje. Čekala sam da prikupim sve podatke i informacije i da složim ovu čudnu slagalicu. Loša ideja...

Godina 2017.

FBI krije mnogo tajni od javnosti, toliko stvari da to postaje zabrinjavajuće. I dalje sam radila na svojoj misteriji, ali to je bio začaran krug koji se vrtio i vrtio i vrtio... Odlučila sam da idem dalje. Uzela sam uzorak virusa od zaražene osobe i uzorak istog virusa od preminule osobe. Ono što sam našla bilo je zabrinjavajuće. U uzorcima sam pronašla mikroskopske komadiće nečega što ne pripada virusu, slovo K. Sada sam bila već ozbiljno u problemu ali mi nikakvo rješenje još uvijek nije iskrslo.

Godina 2019.

Ove godine sam rješila da skupim sva moja istraživanja i pogledam sve informacije koje imam. Znači, većina osoba koje obole ne prežive, a oni što prežive sjede kući i svaki dan u 15:15 sebi nožem ispišu slovo K, i na kraju, oni koji su blizu rješenja umiru nasilnom smrću i zadnja riječ im je ONA.

Godina 2020.

Shvatila sam. Rješila sam puzlu napokon. Barem mislim da sam bila blizu rješenja. Ta ONA, K, ima svoje ljude koji ubacuju ljudima čipove zajedno sa virusom koji ubija. Jedino što je ostalo je - ko je ONA, koji je njen cilj, zašto ovo radi, i kako je sprječiti. Sve do jednog dana nijesam dobila pismo.

Godina 2021.

Godina koja je donijela veliki preokret u mom životu. Otvorila sam pismo, u njemu je bila jedna jedina rečenica: „Sjutra,

Gradski park, 15:15. K”. Znala sam da moram da odem da ne bih i ja završila kao i milioni drugih ljudi. Bila sam tamo čak i prije vremena. I onda, u 15:15 pojavila se visoka, mršava, brinetea kovrdžave kose.

„Ja sam Katarina, ona koju tražiš toliko godina i znam da sigurno imaš puno pitanja.“

U šoku sam, znatiželja, jeza, strah, uzbuđenje, kovitlac ravnih osjećanja pravi cunami u mom stomaku. Jedino što sam uspjela da izustim je „Kako.“

Počela je da priča polako, od samog početka, legendu. Prije 1515 godina bila je jedna djevojčica koja je bila nadarena. Mogla je svojim umom da radi nevjerovatne stvari. Uvijek je nesebično pomagala drugima sve dok jednog dana selo u kojem je živjela nije zahvatila strašna gripa. Nije mogla nikako da im pomogne pa je rješila da izvede ritual smrti. Morala je da ubije sve oboljele da se virus ne bi širio i da bi ih mogla ponovo vratiti da žive zauvijek. Zato je sada opet napravila virus, da bi ponovo učinila ljude besmrtnim, a oni koji su preživjeli, morali su ostati u kući da ne bi zakačili neku drugu bolest.

Ćutale smo, svaka u svojim mislima i onda je izgovorila rečenicu od koje sam ostala bez daha.

„Ti si moja ćerka.“

Vraćam film u glavi, moja "majka" me nikad nije voljela. Istjerala me je čim sam napunila 18 godina. Znala sam da sam usvojena, ali nikad nijesam znala ko mi je prava majka. Sada znam. Onda mi je rekla da zbog ovog rituala nije smjela da me zadrži pored sebe jer je opasno.

Prošlo je par godina od ovog događaja. Moja biološka majka i ja smo privele ritual kraju, uspjele smo da vratimo sve ljude i da konačno pobijedimo virus. Zvali su nas "heroji virusa". Lijepo je biti nečiji heroj, nečiji spas, nečija pružena ruka, nečija utjeha, a najljepše od svega je kada se na kraju sve lijepo završi.

Teodora Barbić

8. razred, JU OŠ „Branko Brinić“, Tivat

OGRLICA

Došlo je vrijeme kada skoro niko više ne čita. Svi su u kući gledajući u te male, a mnogima drage sprave. A stvar je postala još gora onog trenutka kada više nijesmo smjeli izlaziti iz domova. Za sve to je kriv virus koga golim okom ni vidjeti ne možemo.

Zar jedna stvar mikroskopske veličine može skroz promjeniti naše živote i odnijeti toliko nedužnih života? Može, a stvar je još mnogo gora jer je u pitanju misteriozni virus 21.

Sve je počelo u Čileu prije par mjeseci. U ogromnoj i poznatoj laboratoriji čudni naučnik Kopelijus je radio i nešto mimo svog uobičajenog posla. Strašna i mračna ideja sinula mu je jedne noći dok je radio na jednom eksperimentu. Kopelijus je razmišljao i počeo je razgovarati sa samim sobom:

„Šta ako bih napravio virus koji će ljudski mozak reprogramirati? Šta ako od njih uspijem napraviti robote koji cijene samo tehnologiju, a ne one bezvrijedne knjige, bajke?“

I tako je odlučio da će to uraditi. Napraviće virus koji će ljude natjerati da zaborave na prozu i poeziju. „Ah te knjige“, stalno je govorio. Kopelijus ima punih šezdeset godina iskustva rada u ovoj laboratoriji. Zbog toga već naredne noći je započeo svoj planirani projekat, projekat koji će promijeniti čitav svijet. Ali pravo pitanje je: „Zašto on ovo radi?“

Kopelijus je najviše mrzio knjige. U šta je teško povjerovati jer je on ni manje ni više nego svjetski poznati naučnik. Zapravo, on nije volio knjige u kojima su ispisane bajke, pripovjetke, pjesme. On je to smatrao beskorisnim. Napredak čovječanstva je isključivo vidio u tehnici. I tako, te noći sve je počelo da dobija jasniju sliku. Kopelijus je uz zloban smjeh naglas rekao svoje misli:

„Još samo malo, samo malo i sve će biti gotovo. Niko više neće ni pogledati te beskorisne papire.“

U noćnoj smjeni je bio sam i niko nije mogao osujetiti njegov plan. Kopelijus je sada tačno znao kako će njegov virus funkcionisati u ljudskom tijelu, barem je on tako mislio. Preostalo je samo pustiti ga u svijet. To je i uradio čim je virus bio spreman. Na njegovu iznenađenje simptomi nijesu bili onakvi kakvima ih je predvidio. Ljudi su počeli da umiru. Njihov mozak više nije mogao da funkcioniše. I sam naučnik je obolio, počeo je da trpi sve jače bolove.

„Šta ako se nešto desi, mojoj ženi?“, pitao se. Počeo je sve dublje da razmišlja o tome: „Ne, ne, ništa nije trebalo da bude ovako. Ali hoće, izvućiće se ona. Jaka je dovoljno, preživjeće. Samo da napravim vakcinu što prije.“

Hodao je po sobi uspaničeno. Noć, sve je utihnulo, a samo se njegovi koraci čuju. Parket škripi sve prodornijim zvukom. Trudio se da njegov strah žena ne primjeti. Pravio se da sve drži u svojim rukama. Ali stvari baš nijesu tako stajale.

„Uspjelo je“, odjednom je uzviknuo Kopelijus. Brže, bolje je otrčao do njegove žene. Bilo je kasno. „Natalija, Natalija“, vikao je drmajuci je, „diši, diši, Natalija!“. „Pogledaj, vakcina je ovdje“, govorio je već preminuloj ženi koju je volio više nego sebe.

Odjednom, obuzeo ga je takav bol. Kao da mu se srce raspada na sitne komade koji počinju truliti. Ništa više nije osjećao. Najednom lik njegove žene, njegove ikone, pojavio mu se pred očima. To je duša Natalije.

„Vratiću se jednog dana“, reče duh žene, „obećavam“.

Odjednom lik nestade kroz maglu. Kopelijus je sada znao da mora nešto učiniti. Taman kada je primio vakcinu i kada je htio da obavjesti ljude o vakcini desila se katastrofa. Izbio je požar u njegovom skromnom domu. A da bi stvar bila još gora njemu kao naučniku se mnogo zapaljivih supstanci nalazilo u stanu. Požar je brzo zahvatio čitavu zgradu. Gužva, uzvici.

„Brzo ovamo“, čula se vika. „Tatjana“, mnogo uplašeno uzvignula je jedna majka, „dođi dušo ovamo“.

Kopelijus je čuo je sirenu, pomoć je dolazila, ali već kasno. Naučnik je kašljao od tolikog dima. Pred očima su mu se pojavljivale njegove i suprugine slike iz prošlosti. Film njegovog života mu je bio pred očima.

„Natalija, Natalija“, jedva je izgovarao Kopelijus. „Povedi me sa sobom. Vidim te Natalija, dođi molim te, ovdje sam“, mucao je Kopelijus.

Svi su se spasili sem Kopelijusa. A sa njim je izgubljena i vakcina za virus 21. Virus je za dva do tri mjeseca počeo da slabi. Počeo je konačno da funkcioniše kako je nepromišljeni Kopelijus želio. Ali još veći problem je bio što sada bolova nije bilo, a ljudi koji su umrli i sada, nakon što je virus oslabio, imali su i drugih bolesti. I niko nije shvatio da virus 21 i dalje postoji. Skoro svi su prestali da čitaju. Rijetki su oni na koje on nije djelovao. Sve više i više zaraženih ljudi se okrenulo tehnicima. A situacija je sve gora i gora. Možda će ljudi jednog dana shvatiti da za ovo ima lijeka. To je opiranje od našeg mozga, čitanje i samo čitanje knjiga. Jedino to je lijek koji drugi ljudi bez Kopelijusa mogu napraviti. Ako ljudi ne počnu čitati više, najviše što mogu, jednog dana svijetom će vladati čitava jedna generacija „robotā“.

Svanulo je jutro u Londonu i mlada djevojka, naučnica, krenula je na put da istraži novu vrstu koja živi u šumama Brazila. Na svom putu sreća je starog čovjeka. Živio je u sklepanoj kolibi.

„Ko ste Vi“, upitala je Ketrin.

„Ja sam Kopelijus“, rekao je starac.

„Drago mi je, moje ime je Ketrin. Ja sam naučnica na istraživačkom putu“, reče djevojka. ,

Starac je gledao kao da pred njim stoji spasitelj.

„Nemoj ići, molim te. Moraš mi nešto pomoći. Pomoć za spas ovog svijeta. Pomoć za vakcinaciju protiv virusa 21 koji i dalje postoji. Ja sam ga stvorio u svom prošlom životu, ali sve je krenulo naopako. Žena mi je preminula. Taj isti virus sada napada ljudski mozak, reprogramira ih. Niko više ne čita. Bio sam nepromišljen. Kada sam konačno uspio napraviti vakcinu, izgorjela je zajedno sa mnom i mojim domom“, objašnjavao je starac. „Ovaj starac koga vidiš pred sobom je samo tijelo pokojnika u kojem se sada nalazi moja duša. Ja sam sada duh Kopelijusa koji je napravio ovu napast“, kroz plač je rekao starac.

„U redu, napravićemo ga, starče. Samo mi pokaži kako“, rekla je Ketrin.

„Moramo odmah početi, Ketrin“, odvažno je rekao Kopelijus. Zajedno su počeli da rade na vakcini za virus 21. Mislili su da je to kraj, da su ga napravili.

„To je to, Kopelijuse. Vakcina je napravljena. Uspjeli smo nakon ovih napornih dana da to završimo jednom za svagda“, rekla je naučnica.

„Da, ali kako da je damo ljudima“, zabrinuto je upitao Kopelijus.

„Pretvorićemo je u prah i uz pomoć mojih prijatelja iz aviona prosuti po svijetu“, rekla je Ketrin.

Naučnica je poznavala nekoliko ljudi, kako je barem smatrala od povjerenja, iz Kine. Oni imaju avione pomoću kojih mogu da isprskaju sve djelove svijeta napravljenim prahom. Kada ga isprskaju on će sam ući u ljudske organizme.

„Da li je sve spakovano u avione“, upitala je Ketrin Janga.

„Jeste“, objašnjavao je Jang, „svijet će biti isprskan za manje od dva dana“.

„Hvala ti, konačno smo uspjeli. Mi smo heroji“, rekla je Ketrin.

Ali snalažljivi Jang, njen „prijatelj“, je odlučio da lijek zamjeni novim virusom, virusom kovid-21. Kopelijusa i naučnicu je zarobio.

„Ne, Jang, ti ni ne znaš“, kroz plač je govorila Ketrin, „koliko je to opasno“.

„I treba da bude“, zlobno je rekao Jang. Za manje od dva sata hoda kroz mračnu i jezivu prašumu, Jang je sa zarobljenicima stigao do kolibe u kojoj ih je zarobio.

„Jang, osvijesti se. Znaš“, pričao je starac, „i ja sam bio takav. To ti ništa dobro neće donijeti. Meni je virus, kao kaznu ženu odnio. Ono biće koje sam volio više od sebe“.

„Gotovo je“, kroz plač je rekla Ketrin, „niko ga sada ne može ubjediti u suprotno“.

Jang je otišao i ostavio je Kopelijusa i naučnicu u vlažnoj i mračnoj kolibici bez hrane, struje i vode. Bez ičega. I niko još uvijek nije saznao čitavu priču. A stvar se izokrenula tako da je Jang i sam pao niz liticu blizu kolibe u kojoj je zarobio starca i naučnicu, tako da niko nikada neće saznati istinu.

Već je mnogo ljudi vakcinisano protiv virusa kovida-21, kojeg je Jang napravio. Ali, nakon što su se svi vakcinisali desila se strašna stvar. Svi su ostali zarobljeni u vremenu.

Prošlo je sto godina prije nego što su se odmrzli. I sada virus kovid-21 više ne postoji.

Pitanje je: „Šta je sada sa Kopelijusom i naučnicom?“

Oni su sada u tjelima naučnika i naučnice iz Meksika. I sada, samo oni znaju za virus 21 koji još uvijek nije prestao da utiče na ljude. Oni su sada jedini koji mogu da spasu ljude od virusa 21, kao što su i od virusa kovida-21. Naporno su radili na vakcini koju su već napravili, tako da je stvar sada mnogo lakša.

„Ah, Kopelijuse, ovo je drugi put da je pravimo. Nadam se da nas ovog puta ništa neće spriječiti“, rekla je Ketrin.

„I ja se nadam, Ketrin“, reče Kopelijus.

Prošlo je dvije sedmice, prah je već bio rasut po čitavom svijetu. Odjednom, knjige su naglo počele da se prodaju, biblioteke su bile pune.

„Konačno“, rekao je Kopelijus, „je sve kao prije“.

Na Kopelijusova vrata, jednog jutra je zakucala žena koja je naglo počela da čita knjige. A to je zapravo Kopelijusova žena

koja je shvatila da se radi sigurno o lijeku za virus 21, za koga je još samo ona znala. I ona je oživjela i pronašla naučnika koji je već prije toga napravio jednu vakcinu želeći da popriča sa njim.

„Dobar dan. Ja sam Natalija“, rekla je žena koja je na vratu nosila ogrlicu sličnu onoj koju je Kopelijus poklonio svojoj ženi, ali na ovoj ogrlici je bilo utisnuto:

„Virus 21“.

Kopelijus je shvatio da je to njegova žena, obratio joj se: „Natalija, to si ti. Ne mogu da vjerujem. Ovo je najbolja nagrada koju sam mogao dobiti“.

Oboje su plakali od sreće i sada su opet bili zajedno. Ovdje u njihovom novom domu.

Sada, ako vidiš nekoga sa ogrlicom na kojoj je ugravirano: „Virus 21“ znaćeš o kome se radi. Radi se o Kopelijusu i Nataliji i Ketrin koji su svi nosili iste lančice. Oni su heroji, heroji ovog svijeta. Prošlo je od svega ovoga deset punih godina, kada sam zakucala na njegova vrata. Ja, njegova davno izgubljena sestra bliznakinja, sam pomoću čini i magije uspjela da vidim gdje se on nalazi. Ja sam bila ta koja je zamrzla sve u vremenu. Bilo mi je potrebno sto godina da ga pronađem. Uspjela sam i to je najvažnije. Sada smo svi zajedno, mi, heroji, borci protiv virusa 21.

Nina Vuković

8. razred, JU OŠ „Veljko Drobnjaković”, Risan

PLANETA ZEMLJA 2321.

Jedne noći sam utonula u san nadajući se da će loše stanje na Zemlji u 2321. godini da bude drugačije sljedećeg jutra. Poželjela sam da više ne živim u zagađenom okruženju koje me zajedno sa ostalim ljudima svakodnevno diskretno ubija. Ta misao se manifestovala u obliku ogromne promjene koja se probudila zajedno sa mnom. Njome je preokrenut put čitavog čovječanstva.

Uvijek sam bila skeptična i radoznala, što mnogi smatraju gubljenjem vremena. Nijesu česti ljudi koji razmišljaju kao ja. Pogled na svijet običnih osoba je linearan. Nikada se ne zapitaju o načinu na koji svijet funkcionise, niti o razlogu svog postojanja. Zbog toga sam od malena bila okružena malim brojem osoba sa kojima mogu da proširim svoje vidike. Te osobe su moja najbolja drugarica Aster i njen brat blizanac Kai. Zajedno sa njihovim tatom, doktorom i naučnikom Smitom, činili smo grupu, a povezivala su nas ista unikatna vjerovanja. Možda vam sve ovo djeluje kao dječija igra, ali je daleko ozbiljnije od toga. Pogotovo kada je cijeli svijet protiv vas dok vi pokušavate da ga spasite. Samo tri tinejdžera koji dijele lošu reputaciju i naučnik. Dozvolite mi da vam ispišem priču o ubitačnom Virusu 21 i izazovima sa kojima smo se susreli.

Sve je počelo sredinom maja. Tog proljećnog popodneva vijesti su bile pune informacija i najava o novom virusu. Ova novost za godinu u kojoj živimo, 2321. nije bila neobična. Pojavljivanje novih virusa bilo je često. Međutim, baš ovaj, koji naizgled nije bio mnogo drugačiji od svojih prethodnika, preokrenuo je svijet, a ime mu je Virus 21. Prenosiv je dodirnom, korišćenjem predmeta koji je dodirnula zaražena osoba i kašljem.

Izuzetno brzo se širi i smrtonosan je. Izvor je nepoznat. Tako je bio prezentovan običnim ljudima od strane autoriteta. Ubrzo je napravljen lijek zbog velikog broja zaraženih. To su bile male zelene tablete - vrlo moćne i efikasne. Vakcine su davno prevaziđene. Stanje u gradovima je bilo čudno. Mali broj ljudi je paničio, svi su navikli na viruse, ali niko nije postavljao pitanja. Ljudi su bili izmoreni i iscrpljeni. Šta ovo znači za nas, sada kada je Zemlja u sve gorem stanju?

Istog dana, oko deset uveče sam hodala centrom Njujorka, metropole u kojoj sam odrasla. Svakim korakom čujem šapate koji me dozivaju. Sigurno sam paranoična, ubjeđivala sam sebe, ali sam ipak ubrzala korak zajedno sa disanjem. Iznenada sam osjetila hladan dodir na ruci. Reagovala sam hitro i odmah pokušala da se izbacim iz stiska, ali sam se brzo našla iza visoke zgrade u zamračenoj ulici.

- Pusti me! - vrištala sam mlatarajući rukama i nogama.

- Rea, prestani, mi smo! - umirila sam se čim sam čula poznate glasove.

- Nasmrt ste me preplašili. Čemu ovakav pozdrav? - upitala sam dok sam se borila za vazduh.

- Nemamo vremena, samo idi za nama u laboratoriju našeg tate - rekla je Aster širom otvorenih, tamnih očiju koje su se stopile u noć.

- Čekajte, šta se dešava?

- Sve što treba da znaš za sad je da su naše sumnje bile tačne. Samo što je puno gore nego što smo mislili, tako kaže tata - rekli su prije nego što su otrčali.

Brzo sam krenula da trčim u njihovom pravcu. Ulična svijetla su nam pokazivala put u tamnoj, nepreglednoj noći. Provlačili smo se kroz uske ulice i trčali bez stajanja. Uz svaki korak sam osjećala kapljice prolječne rose koja me je osvježavala i razbuđivala. Ubrzo smo se našli ispred jednostavnih bijelih vrata laboratorije koja su se otvorila gotovo nečujno.

- Ulazite, odmah - rekao je doktor Smit.

Poslušali smo ga i ušli u široku bijelu prostoriju. Uvijek sam znala naučnika Smita kao milog i raspoloženog čovjeka koji je radio za vladu, ali samo kako bi dobio informacije koje bi pomogle narodu. Nikad ga nijesam vidjela ovako zabrinutog. Njegovu nerzvozu odavale su dvije nove, duboko ucrtane bore na sredini čela.

- Šta se dešava? - upitala sam i razbila tišinu.

- Sjedite - naglo je skinuo sitne okrugle naočare kako bi protrljao oči, a zatim je počeo da govori - Bili smo u pravu. Samo se plašim da mi sada ni vi nećete vjerovati.

Nakratko sam pogledala u Aster, zatim u Kaia. Njihova zbu-njenost je bila ravna mojoj. Njihov otac je nastavio da priča.

- Kada su sinoć moje kolege završile sa poslom i otišle iz la-boratorije, ja sam se zadržao uz izgovor da moram da dovršim pravljenje lijeka. Tada sam otišao u zaključanu prostoriju koja se nalazi pored. Ušao sam i našao gomilu dokumenata koji po-tvrđuju naše sumnje i još više od toga.

- Kako ste ušli unutra? - rekla sam pokušavajući da ostanem pribrana.

- To je bio najlakši dio. Pratio sam korake čuvara i saznao šifru pomoću koje se prostorija otvara. Mijenja se na svaka 2 minuta, pa sam morao da budem brz. Svakako ne sumnjaju na mene, misle da sam na njihovoj strani.

- Tata, reci nam šta se dešava - rekao je Kai, naglašavajući svaku riječ.

- Vlada je napravila Virus 21, kao i svaki prije njega, baš kao što smo mislili - reče doktor nervozno.

- Da, to smo i očekivali. Jesi li saznao zašto onda tako brzo prave tablete protiv virusa? - upita Aster.

To je bilo dobro pitanje. Zašto bi tom brzinom proizvodili lijekove, ako žele da nas ubiju virusom?

- Tu slijedi grozan dio. Oni prave viruse kako bi proizvodili lijekove - rekao je tiho.

- Ne razumijem. To nema smisla - uzviknu Kai sa glavom zabijenom u šakama.

- Da, nema smisla, sem ako u tablete ne stavljaju nešto što nas uništava, na još gori način nego virus - rekoh nakon kratkog razmišljanja.

Naučnik Smit je potvrdno klimnuo glavom - Tako je. Te tablete neprimjetno uništavaju naš imuni sistem kako bi smanjili populaciju, odnosno ubili narod na manje sumnjiv način. Odlučili su da je pravljenje vještačkih virusa i plasiranje lažnih informacija u javnost mnogo posla. Zato je Virus 21 finalan i najgori. Veliki broj ljudi neće preživjeti. To je plan, a odvijaće se brzo. Zbog toga nemamo mnogo vremena - rekao je sasvim ozbiljno.

U drugim okolnostima bih mislila da je ovo jedna velika šala. Ipak, vidjela sam njegov izraz lica. Nije se šalio. Ovo je sada realnost. Aster i Kai su bili zabrinuti i šokirani, ali nijesu ništa rekli, baš kao ni ja. Njihov otac se ponašao malo neobično. Nijesam mnogo razmišljala o tome jer smo imali mnogo važnijeg posla, spašavanje svijeta, na primjer.

- Dobro djeco. Znam da je ovo mnogo informacija, ali ste trenutno jedina nada naroda. Zaslužuju da bar znaju, da se pobune, urade nešto. Jesmo li zajedno u ovome? - pitao je doktor Smit odlučno, ali i dalje izuzetno nervozno.

Svo troje smo nesigurno klimnuli glavom. To je bio početak naše revolucije. Morali smo da smislimo plan brzo, jer nijesmo imali mnogo vremena.

Prošlo je sedam dana od našeg razgovora. Niko od nas nije uzeo tablete protiv virusa, jer znamo koliko su posljedice je-zive. Doktor Smit nam je obezbijedio izolovanu prostoriju u svojoj laboratoriji, tako da smo daleko od ljudi, a samim tim i Virus 21. To što je napravljen od strane zle čovjekove ruke nije ga činilo ništa manje smrtonosnim, zapravo je suprotno. Sadržaj virusa su kašalj, krv iz nosa, padanje u nesvjest, izuzetno visoka temperatura i na kraju, smrt.

Dane u izolaciji provodimo smišljajući plan. Kako okrenuti narod protiv vlade? Na koji način zaustaviti katastrofu koja se sprema? Hoće li nam iko vjerovati? To su pitanja kojima se trenutno bavimo.

- Rea, Kai, čujete li to? - upita Aster drhtavim glasom. Pokušavamo da se skoncentrišemo na zvuk koji dopire iz laboratorije doktora Smita. To su nepoznati glasovi muškaraca.

- Približavaju se - prošaptah.

Sinhronizovano poskočismo zbog škripe vrata kada su ih uniformisani muškarci naglo otvorili.

- Krenite za nama, odmah! - dadoše nam naredbu ljudi u tamnoj opremi.

Primjetih doktora Smita iza njih. To mi je dalo nadu. On će ovo da riješi.

- Tata, šta se dešava? - upita Kai sigurnim tonom, ali njegov izraz lica odaje strah.

Doktor Smit nas samo ravnodušno gleda sa rukama prekrštenim iza leđa.

Okreće se, obraća se muškarcima u tamno sivom koji su vjerovatno obezbjeđenje vlade, i odlazi.

Sada se nalazimo u rukama tih nepoznatih ljudi. Zbunjenost i strah mi kontrolišu brze otkucaje srca. Odvode nas iz laboratorije. Sada smo napolju. Pokušavam da pogledam u Aster i Kaia, da im pokažem neki znak, ali mi oči prekriva crna tkanina koja mi je sada vezana preko očiju. Ne znam da li me je muškarac koji me je čvrsto držao udario, ili sam se od šoka onesvjestila. U svakom slučaju, od tog momenta se više ničega ne sjećam.

Pogledom tražim poznata lica kako bih vidjela nagovještaj straha na njima. Tako bih ubijedila sebe da nijesam jedina uplašena za svoj život i budućnost svih ljudi koji zavise od Aster, Kaia i mene. Ne mogu da skrenem oči sa neudobnog sjedišta za koje sam vezana. Sivo je, metalno i teško. Svemirski brod sada

nevjerovatnom brzinom juri svemirom, poput misli koje hitro prolaze mojom glavom. Vozilo se sastoji iz malih kapsula, moja je puna sjedišta, ali sam u njoj sama. Ja sam u svemiru! Šta se dešava? Gdje su moji prijatelji i zašto smo dođavola u svemirskom vozilu koje nas vodi ko zna gdje? Kao da je pročitao moje misli i poželio da odgovori na moja pitanja, na vratima kapsule se pojavio doktor Smit. Laganim koracima je došetao do mene sa nedokučivim izrazom lica. Tako sam zbunjena.

- Možete li, molim Vas, da mi objasnite šta se dešava. Zašto i kako smo u sred svemira i koji je naš plan? - očajno upitah.

- Kako to misliš naš plan? - reče doktor naglašavajući riječ 'naš' - Ovdje nema nas. Ti, Aster i Kai ste bili samo smetnja na mom putu. Zato sam vam davao pogrešne informacije kako bih vas skrenuo sa njega. Većina onoga što sam vam ispričao u dogovoru sa mojim saradnicima je obična laž. Nikada nijesam bio na vašoj strani. Na svu sreću, naivni ste.

Tople suze zbog izdaje i bola mi peku oči, ali moram da saznam više.

- Kako sopstvenu djecu možete da nazovete "smetnjom na putu"? Lagali ste ih cijeli život. Šta je uopšte istina?

- Uradio bih bilo šta da dođem do cilja. Ja dijelim isti moral sa onima protiv kojih se vi uporno borite. Sada ću da ti ispričam istinu, jer ne postoji ništa što sad možeš da uradiš. Već sam ovo objasnio Aster i Kaiu. Oni se nalaze u drugoj kapsuli, nijesam htio da vas stavim u istu - rekao je.

- Mi vodimo čovječanstvo na planetu Aes koju su naučnici otkrili. Smatramo da bi Zemlja svakog trenutka mogla da postane previše opasna za život. Mi smo joj to i uradili. Stvaramo vještačke viruse, zatim proizvodimo tablete protiv njih. U zavisnosti od reakcije čovjeka, ili će da umre, ili će DNK da mu se prilagodi virusu tako da mu ne smeta. Tim ljudima virus neće biti problem, ali će biti prenosioci. Prenijećemo virus životu koji na planeti Aes vjerovatno postoji i na taj način ćemo da ga

se otarasimo i oslobodimo planetu za nas. Planetu će naseliti naši malobrojni preživjeli ljudi. Mnoge žrtvujemo, ali to nije bitno. Virus 21 je finalan virus, posljednji korak našeg plana - rekao je kao da je naučio tekst napamet.

Ne mogu da vjerujem u ono što čujem. Ovo je gore od bilo čega što sam očekivala. Izdaja, uništenje većine ljudi kao i života na planeti koju ćemo odjednom da naselimo. Držao nas je u laboratoriji i hranio lažima kako ne bismo predstavljali problem njemu i onima koji su mu slični. Sve ovo zvuči nevjerovatno, čak i za 2321. godinu u kojoj živimo. Planeta Zemlja će uskoro postati nekadašnji dom čovjeka i dio istorije. Prošlost koju ostavljamo mnogo svjetlosnih godina iza sebe, a ja ne mogu da uradim ništa povodom toga.

- Mogli ste samo da napravite zakone kojima biste zaštitili Zemlju, prekinuli zagađenje - rekoh kroz suze.

- Možda smo i mogli, ali ljudi ima previše. Ovako rješavamo dva problema. Mislim da je ovaj razgovor gotov - rekao je ludačkim tonom.

Ovo nije doktor Smit kog ja poznajem. Zvuči i izgleda kao potpuno druga ličnost. Njegove oči, iste kao Asterine, ranije su odavale razumijevanje i dubinu. Sada čeznu za moći i novcem. Dokaz toga je to što je spreman da uradi bilo šta i žrtvuje sve. Čudno je na šta su ljudi spremni zarad socijalne i materijalne validacije. Otišao je iz kapsule i ponovo me ostavio samu, vezanu za isto metalno sjedište koje mi više nije smetalo, jer sada imam mnogo veće brige. Odjednom sam osjetila strašan udar svemirskog vozila o tlo planete Aes. Nešto nije kako su planirali. Zatresla sam se zajedno sa njim stežući zube. Moje sjedište je popustilo i sada sam slobodna. Trčim iz vozila jer je to jedino što mogu da uradim. Ne znam kako da opišem sliku svijeta koja se nalazi ispred mene. Planeta Aes je mnogo drugačija od Zemlje, i dosta hladnija. Hladnoća se slaže uz osjećaj otuđenosti i nepripadanja koje me prožima. Okrećem se oko

sebe, ali visokointeligentnog života ili bilo kakvog znaka da ga je ikada bilo, nema. Naučnici nijesu bili u pravu. Bespotrebno su žrtvovali milione nedužnih ljudi, a znam da im je svejedno. Njima je uzimanje života rutina. Oni koji su preživjeli imaju zadatak da prenesu virus na već postojeći život na planeti Aes, ali njega nema. Okrećem se ka svemirskom vozilu čiju spoljašnjost vidim prvi put, jer sam se onesvijestila prije ulaska. Ima sličan izgled kao i unutrašnjost - kombinacija različitih metala i sivih nijansi. Vid mi se odjednom zamutio, svijet oko mene se okreće. Preplavljuje me crnilo i osjećam kako mi topla tečnost curi niz nos. Ponovo gubim svijest.

Probudio me je tup bol u glavi. Nalazim se u bolnici koja je po izgledu dio svemirskog vozila. Nigdje drugdje nije ni mogla da bude, s obzirom na to da se nalazimo na neizgrađenoj planeti Aes, što mi je i dalje nevjerovatno. Svakako ćemo i nju da uništimo kao Zemlju jer smo sami svoja propast.

Čujem korake i otvaranje bolničkih vrata.

- Rea, napokon!

To su bili Aster i Kai. Konačno ih ponovo vidim. Ne mogu da zamislim kako se osjećaju nakon što su saznali za ono što je njihov otac uradio. Izdaja je svjestan izbor za hladnu ravnodušnost, uzimanje lične koristi, umjesto gubitka koji bi spasio drugog.

- Kako si? - pitali su blizanci brižno. Odmah sam primjetila zaštitnu medicinsku odjeću koju su nosili.

- Zašto nosite to? - upitah zbunjeno, pokušavajući da držim teške oči otvorene.

- Rea... Dobila si Virus 21, vjerovatno si se zarazila na svemirskom brodu.

- Znači, zato sam se onesvijestila - rekoh razočarano.

- Tako nam je žao. Zbog svega. Samo moraš da znaš da mi nijesmo krivi što je sve ovako. Nijesmo mogli da znamo. Čak i da jesmo, šta smo mi kao pojedinci mogli da uradimo? - utješno mi se obrati Aster.

- Znam da nijesmo krivi, ali griješiš. Da smo znali, mogli smo nesto da učinimo. Jasno mi je da misliš da smo mali i ne-moćni. Ipak, ni ćelije organizma nijesu svjesne da grade složeno tijelo. Možda smo mi te ćelije. Mislim, mogli smo da budemo, da smo znali pravi plan - objasnila sam tužno.

- Sada je prekasno. Većina ljudi je već mrtva. Naravno, svi moćnici i pohlepni su živi i zdravi. To je tako nepravedno. Nadam se da će sopstvena savjest da ih ubije zbog onoga što su uradili - ljutito reče Kai.

- Mislim da ih zapravo nije briga, dobili su ono što su htjeli - sasvim novu i netaknutu planetu, savršenu za uništenje. Ti ljudi nemaju savjest, Kai - odgovorila sam mu tiho. - Možete li da mi kažete nešto o planeti Aes, jedva sam stigla da je pogledam? - pitala sam molećivo kroz kašalj.

- Naravno. Dakle, naučnici su otkrili planetu Aes. Tako su je nazvali zbog velike količine metala koja je njeno glavno prirodno bogatstvo. Nalazi se dalje od Sunca u odnosu na idealnu razdaljinu, pa su temperature dosta niske tokom cijele godine, ali svakako moguće za život. To je ono što znamo - rekao je Kai, dok mi je sklanjao kestenjasti pramen kose sa lica. Umjesto toplog dodira osjetila sam gumu medicinske rukavice. Ipak, posljednje što želim je da im prenesem virus.

- Jesi li ti dobro? - pitala je Aster držeći me za ruku.

- Iskreno, mislim da nijesam. Hvala vam što ste bili jedine osobe koje nijesu mislile da sam luda.

- Rea, o čemu pričaš? Kako možemo da ti pomognemo?

- Tako što ćete da pokušate da preuzmete vlast i spasite ovo malo naroda što je ostalo. Molim vas! - rekla sam sa malo preostale snage prije nego što sam zaklopila oči. Toliko dugo sam se trudila da ih držim otvorene, ali su kapci postali previše teški. Samo su potonuli.

Kao što sam rekla, Virus 21 je smrtonosan. Da bar one noći na Zemlji nijesam poželjela da svijet bude drugačiji. Neka vam

želje budu precizne i razmislite prije nego što ih poželite. Moć naše svijesti i riječi je nevjerovatna. Misli su kreator naše realnosti. Pazite da se ne manifestuju na grozan način.

Ovo je bila priča o Virusu 21 i tome kako su pakosni ljudi pogazili Zemlju i uništili sopstvenu vrstu kako bi nahranili svoju pohlepu. Ljudska zloba je ubitačna. Moja strana priče se ovdje završava, jer mi je virus zauvijek zaklopio oči.

Tarik Idrizović

9. razred, JU OŠ „Dušan Korać“, Bijelo Polje

ISPOVIJEST BOLNIČKOG KREVETA

Sunce se lukavo probija, zraci se odbijaju o braon pločice čekaonice. 15. mart je. Priča bolnički krevet. Hm, čudno zar ne? Jedan obični krevet da priča... Pa, da, mislim da sam ja taj pravi. Već dvije decenije sam vjerni dio inventara Opšte bolnice Bijelo Polje. Tu sam, na internom odjeljenju, u prijemnoj ambulanti. Nagledao sam se svega i svačega. Ponekad mi dođe da sam sebe slomim, ali opet ne mogu to da uradim, ionako mojih kolega – kreveta, ima malo. Svaki dan sve isto dopler, ultrazvuk, ehografija, EKG i sve to rade baš na meni. Ponekad pomislim da sam stolica pored doktora lakše bi mi bilo, rijetko za šta je koriste. Da priznam, oduvijek sam ljubomorana na nju, ona to zna i uvijek mi kaže: „Svi smo mi napravljeni sa nekom misijom“. Pokušava da me utješi ali uzalud.

Ružan je osjećaj kada vas gnječe, udaraju, štipaju, plaču po vama kako bi olakšali svoje tegobe. Ja radim human posao, nijesu samo doktori ti humanisti. Opet, uzalud koga briga jedan stari bolnički krevet? Niko ni ne pretpostavlja da ja imam osjećanja. Vidim dežurnog doktora u smjeni, šetka ispred mene čas gore, čas dolje, jako dosadan čovjek.

Pogledah na sat u hodniku, koji je tik ispred mojih očiju, pored uramljene Hipokratove zakletve tačno je 14h.

„Prvi slučaj Korona virusa zabilježen je u Crnoj Gori, gotovi smo kolege“, reče.

O čemu on to priča?

„Doputovala je iz Amerike neka žena, sada je dobila simptome i ustanovljeno je da je pozitivna na virus“, nastavila je medicinska sestra.

Osjetio sam neku nelagodu kod desne prednje nogare, da ima neko malo da je zašarafi, moram priznati da sam zabrinut. I tako prolaze dani, proljeće je na izmaku. Sve je isto, doktori i sestre sa maskama prolaze pored mene, pacijenti isto. Korona je zavladała i Bijelim Poljem. A ja totalno nezaštićen, osim bijelog najlonskog prekrivača na meni. Na nogama imaju kese, izazivaju neki strah kod mene, valjda jer mi šušćaju pored dušeka.

„Sreća nam je što kod nas u bolnici nemamo Kovid odjeljenje, teško kolegama u Domu zdravlja“, promrljala je sestra Ana, sjedeći na stolici.

To je moja omiljena sestra. Nakon nekoliko minuta ulazi načelnik odjeljenja, glasno uz dahtanje, valjda dok se popeo do gore, zadihao se:

„Gospodo, pripremite sve raspoložive krevete, po tri u svakoj sobi, odmah! Kovid odjeljenje je od danas u internom bloku. Desio se veliki skok oboljelih, Dom zdravlja je preopterećen! Neću da ponavljam, svi na posao!“

Ana je onako šokirana ustala sa stolice, malo prošetala i sjela na meni. Prvi put poslije toliko godina, stres zaista škodi organizmu shvatih. Dugo niko nije ulazio kod mene. Sve je bilo tako tiho, mir bi prekinulo kucanje klompi čistačice, jedina je ona ulazila. Kiša pada, okno prozora je zamaglilo, noć se uveliko spustila. Svaka kap kiše odzvanja kroz ove hladne hodnike. Opustio sam federe i utonuo u san. Probudila me sestra Ana, jutros je ona bila u smjeni. Jako i užurbano je trgnula druga dva kreveta do mene, i ispravila ih. Dugo nijesu bili u upotrebi. Odmah su došla druga dva pacijenta.

Zaključio sam da ni za nas nema odmora svi ćemo biti u upotrebi. Teško im je bilo. Doktorima i sestrama još teže. Meni je najteže, sve to slušate proživljavate sa njima, nemate mogućnost da začepite uši, jednostavno tu ste. Kao da smo dio njihovog srca i duše. One čudne mašine koje dišu umjesto njih, zuje cijeli dan i noć. Nijesu svjesni, pričaju sa nekim, a ne znaju ni

sa kim. Pokušavaju da odu od mene, izlaz iz sobe im je izgledao kao spas, uzalud. Vraćali su se i vraćali iznova i iznova, ja im nijesam dozvoljavao.

Kada se na monitoru linije izravnjaju, osjetim olakšanje, znam koliku su borbu vodili, znam da su sada spokojni. Oni osjete olakšanje. Ali, doktori, sestre i njihove porodice osjećaju sve samo ne olakšanje. Teško je i dalje je teško, težina svega ovo-ga izgleda beskrajno. Nada je čak i kod nas, mene kreveta, moje najbolje drugarice stolice, našeg dede stola - uvijek prisutna.

Hm, obični predmeti osjećaju toliku težinu, nemamo ni srce čak, zamislite kako je tek ljudima... Ljeto je na izmaku. Godiš-njeg odmora nema ni za koga, pa ni za nas. Ljeti bi me većinom izbacili iz bolnice, jer pregledi su tada vrlo rijetki, a ovoga sve je drugačije. Teret osjećam uvijek i fizički i emocionalni, imam i ja emocije ne brinite. Razlika je jedina što je centar mojih emo-cija naslonjač.

Hladna oktobarska noć. Staklo koje gleda ka bašti bolnice bilo je zamagljeno. Osjećala se neka težina u vazduhu koji je ispunjavao bolnicu. Naizgled mirna noć, ali opet je vladala neka čudna atmosfera kao da je tuga gospodarila.

Prošla je ponoć, san nikako da nastupi u našoj sobi. Napo-ran je bio dan, ali opet sa druge strane nešto mi nije dalo mira. I tako sat otkucava, dva sata iza ponoći nastupilo je već. Čujem u hodniku neku zbrku, sestre uzimaju bolnička kolica, dežurni doktor im kaže da preuzmu pacijenta sa hitne pomoći. Točko-vi kolica odzvanjaju bolnicom, osjećam neku uznemirenost. Iz daljine vidim sestru, onako u hodu govori:

„Pacijent muškog pola, 50 godina, zaražen Kovidom, pri-mljen zbog gubitka daha, čula, temperature i malaksalosti.“ Na kolicima čovjek sa bradom, krupnije građe, poluzatvore-nih očiju. Prvi put ga vidim, izgleda da naše odjeljenje do sada nije posjećivao. Nastavio je doktor uznemireno: „Smjestite ga u sobi 24, krevet do prozora“.

Hm, ja ću biti njegov vjerni saputnik kroz borbu iz koje će izaći kao pobjednik ili gubitnik. Smjestili su ga, jako težak čovjek, sigurno je imao dosta kilograma. Sestre su mu odmah uključile infuziju i stavile na najveću dozu kiseoniku.

Toliko sam se loše osjećao, posebnu tugu osjećao. Tuga kao tuga, obuzme ti čitavo tijelo i misli, ne napušta te dok ne dođe do kraja. Kraj može biti isti u kome će tuga da nastavi da vlada, ili može nastupiti sreća i spokoj za sve. U hodniku odmah do sobe, onako skrhana, uletjela je neka žena, manjeg rasta, sa tugom na licu, strah je ispunjavo svaki dio njenih očiju...

„Gospođo ovo je Kovid zona, izađite odmah“, rekao je doktor.

Tihim i preplašenim glasom je odgovorila: „Doktore, to me sada ne interesuje. Recite mi kakvo je njegovo stanje?“

Muk i tišina, doktor je ćutao nekoliko minuta, njegov pogled je govorio. Kasnije, progovori: „Ne znam hoće li preživjeti noć, učinimo sve što je u našoj moći, ali mislim da ste zakasnili.“

Spustila je pogled, onako zbunjena istinom i iskrenošću doktora, okrenula se i izašla iz hodnika. Čitavu noć je vladala borba, borba za životom, teža nego bilo koja druga, u ovoj borbi mogućnost odustajanja ne postoji, život nema cijenu baš kao i borba za njim. Osoblje u skafanderima ulazi i izlazi iz sobe, nose mašine, igle, špriceve, infuzije, sve to u bolnici na periferiji grada, a opet kao da smo na drugoj planeti. U drugim sobama stanje je isto, na drugim krevetima imalo je još kritičnih. Smrt je bila naš glavni gost, dolazila je iznenada, niko je ne bi čuo, ali njen odlazak bi bio jako glasan. Moj pacijent se borio, odupirao od našeg gosta, neka želja ga je držala u životu. Sat po sat, minut po minut, sekunda po sekundu i svanulo je novo jutro.

Osjećam komešanje, moj nepoznati prijatelj se polako budi, na kiseoniku je i nije svjestan ničega. Sestra ga upoznaje sa trenutnim stanjem. Čuo sam njegov glas, počeo je da priča sa drugim pacijentom.

„Sve je bilo tako lijepo, bio je to najljepši dan u našim životima. 10. oktobar koji smo svi dugo čekali. Moja najstarija i jedina ćerka bila je u bijeloj vjenčanici. Živjela je svoju bajku, završila je fakultet, udala se za čovjeka kojeg voli. Imaju svoju kuću, srećni su i ispunjeni. Njihovi osmjesi i svih nas tog dana su bili neprocjenjivi. Omladina je igrala, slikavala, snimala, svi smo bili srećni. Za stolom smo pili, smijali se, moji roditelji su dočekali da udaju unuku, djeda je bio posebno srećan. Emocije je na malo drugačiji način pokazivao, inače je ćutljiv ćovjek blage naravi. Samo da njega i moju majku Bog saćuva od ovog zla. Moji sinovi su te noći ostali kod sestre, bila je posebno vezana za najmlađeg. Sve je prošlo kako smo i zamišljali, ja i moja žena bili smo ispunjeni. Ispunjeni, naravno, uspješli smo da uputimo ćerku na pravi put, školovala se a kasnije i osnovala svoju porodicu. Eto, sada sam tu gdje jesam. Tuga je u mom domu, a do prije nekoliko dana sve je bilo tako idealno.“

Prićao je i prićao, jer kada bol podijelimo sa nekim onda nam je lakše, tako je bilo i kod njega. Tako sam ga pažljivo slušao i ježio se moj prekrivać. Prićao je uzalud vazduhu koji nije imao, želja je bila jaća od mogućnosti. Ljudi umiru około, stari, mladi, virus nije birao. Jedan od medicinskih tehničara zavika: „Kao da radimo u mrtvaćnici, a ne bolnici.“, teške i surove rijeće, ali nažalost istinite.

Prićali su svi normalno, a već u sljedećem trenutku nekom se bore za život. Čekaju kada će doći red na njih. A moj nepoznati prijatelj okrenuo je glavu ka zidu, valjda da ne gleda i ne sluša sve to. Teško je gledati nemoć oko tebe, teško je kada nijesi u stanju da pomogneš, teško kada misliš da si sljedeći po nekom svom proraćunu, teško je kada znaš da ti porodica tuguje i moli se za tvoj život. Sve je teško, ali isto tako istinito. Izgurali smo noć kako je osoblje voljelo da kaže.

22. oktobar je, možda dan više ili manje nijesam baš siguran. Stanje mog prijatelja je bilo neizvjesno. Neizvjesnost je ubijala

sve. Bio je na snimanju pluća, sestra ga je odvela kolicima. Vratio se, svaki dio njegovog lica odavao je utisak nezadovoljstva i straha. I tako dolazi njegov prvi snimak pluća, u kome nestaju kao pjena. Snimak je tu, ali na njemu ogromna praznina, baš kao i u njegovom srcu i duši.

Prozor od moje sobe je veoma nizak, pomoću neke stolice može da se popne bilo ko. U jednom trenutku vidio sam dva lica na njemu. Bila je to ista ona žena koja je prvi put došla sa mojim prijateljem i neki dječak crne kose. Kucnula je na prozor i pozvala ga imenom: „Kako si? Mi smo došli da te vidimo. Puno te volimo.“

Moj prijatelj je okrenuo glavu ka prozoru ozario lice, imao je polovičan osmeh iza koga se krila sva njegova patnja kroz tih nekoliko dana borbe, odgovorio je: „Dobro sam. Volim i ja vas.“

Iza tog - dobro sam, krilo se mnogo toga, a to sam znao samo ja. Dječak je pustio suzu i počeo da govori: „Ne brini, ti ćeš biti dobro, vjerujem u to. A ja ću jednog dana kada izađe neki konkurs napisati priču o svemu ovome i sve će biti iza nas, sve ovo će biti naša prošlost.“

Okrenuli su se i otišli. Moj prijatelj je nastavio priču: „Većina u mom okruženju nije vjerovala u ovaj virus, ja sam uvijek vjerovao i isticao njegovu opasnost. Cijele sam se godine čuvao i pazio. Djeci sam stalno pričao kako treba da se čuvaju, trčao za njima ako zaborave maske, ponekad sam im bio i dosadan ali sve to sam radio zbog straha.“

U susjednoj sobi valadala je borba za životom jednog pacijenta, to nije mogao da ne čuje. Doktor je trčao, udarao je po leđima pacijenta. Zaparalo mu je uši doktorovo: „Vrijeme smrti 14:37. U crnoj kesi stavite tijelo i odložite u mrtvačnicu.“

Koliko je to težak osjećaj.

Sjutradan opet je odveden na snimanje. Odmah nakon što je otišao, sestra Ana je protrčala hodnikom, novi pacijent je došao. Bio je to djeda, otac mog nepoznatog prijatelja. Doktor

je rekao da moj nepoznati prijatelj ne smije nikako saznati za njegovog oca, jer njegovo stanje još uvijek nije stabilno. Bio je to stariji čovjek, mogućnost da preživi je bila minimalna.

Kasnije vratio se moj prijatelj, bio je drugačiji, bio je nasmijan. Napokon, njegovo stanje je počelo da se popravlja, snimak pluća bio je bolji. Počeo je da se kreće. Prvi put poslije dosta godina osjetio sam posebnu sreću zbog nekog. Trenutak nije bio pravi, on se polako oporavlja, a njegov otac u samo nekoliko soba dalje vodi borbu za životom. Pravo svakog je da zna istinu, u nekim slučajevima i laž se treba upotrijebiti u svrhe pomoći.

Kroz ovih nekoliko nedjelja sam mnogo toga naučio o životu i ljudima. Nakon dva dana mog prijatelja su povelili da vadi nalaze. Nakon što su sestre vidjele da nije tu stale su u hodniku. Ana je kolegini rekla da je njegovom ocu kritično, i da je malo prije rekao: „Ja ću umrijeti da bi on živio.“

Javi doktoru i njegovoj porodici da je na respiratoru i da mu je kapacitet pluća oslabio. Moj prijatelj kao da je imao neki loš osjećaj, cijelog dana se okretao, nijedan položaj mu nije odgovorao.

U noći 30. oktobra oko 22h, bitku za životom izgubio je otac mog prijatelja. Nije mogao da podnese respirator, virus je bio jači od njega. Moj pacijent je ujutru bio posebno srećan, bio je sposoban da sam ode do toleta, nije bio na kiseoniku konstantno. Tog jutra, nakon teške noći krenuo je do toleta. Odmah iza njega bila je njegova žena, koja je došla da pita za njegovo stanje.

Rekla je doktoru: „Molim vas nemojte mu reći za djeda, on to neće moći da prihvati.“

U onom sporom hodu, zastao je, nije vjerovao šta je čuo. Suze su se same spuštale, uhvatio se za usta, okrenuo i došao do mene. Sjeo je. Tugovao je. Želja da se oporavi i vrati svojoj ženi i djeci bila je jaka. Shvatio je da je i njegov život visio o koncu. Shvatio je i da je djeda mogao da bira, isto bi to odabrao. Tuga iz njegovog srca nije izašla niti će, ali zbog svog života morao je da misli na budućnost.

Rekao je: „E ,naš djeda, kakvi će sada praznici biti bez tebe? Kakva će sada kuća biti bez tebe? Kako će sad drva biti složena bez tebe? Ne boli me tvoja smrt, boli me sve ono što kasnije dolazi i ono čemu smo se zajedno radovali. Bole sve naše uspomene i sjećanja. I to je bol koja ne prolazi.“

Prijatelj se oporavio, došao je dan kada nas napušta. Ne žalim zbog toga, ovo nije mjesto na kome ljudi treba da ostaju. Ipak, nekako mi je teško pao rastanak. Hm, kažem rastanak, on nije ni obraćao pažnju na mene, nije se ni okrenuo, ali ja jesam i na njega i na sve što se ovdje od 15. marta dešavalo.

Po njega su došli supruga i sinovi. Nasmijao se najmlađem i rekao: „Bio si u pravu, uspio sam, a ti kao što si i rekao napiši priču o ovome za neki konkurs, pa ako ti priča prođe zajedno ćemo čitati i oživljavati uspomene, i one lijepe i ružne, sve je to dio života. Sve ovo treba napisati i dati mu vječnost. Brojne porodice su prošle kroz sve ovo, pisana riječ je najjače oružje protiv zaborava.“

Okrenuli su se srećno i otišli.

Istinu upoznajemo ne samo umom, nego i srcem. Da, istina je, ovo je jedna ispovijest, jedna godina, jedna priča, jedan grad, jedna bolnica i jedan virus.

2040. je godina. Prošlo je punih 20. godina od Kovid – 19 virusa koji je zahvatio čitav svijet. Sjedim u bijelom mantilu, u internom bloku. Sada, pišem ja, sin prijatelja bolničkog kreveta, u nekoj drugoj ulozi. Bio sam tada dječak na prozoru bolnice, koji sa suzom u oku gleda u doktore kao u božanstva od kojih zavisi život mog oca. Sada sam ja taj od koga zavise životi, virusa nema, ali sjećanja i uspomene su tu. Ovaj krevet u mojoj ambulanti ih je oživio. Fantastično je, možda i nije realno, previše hiperbolično, teško, na trenutke čudno, možda izgleda kao savršena horor priča iz neke prošlosti... Mi koji smo bili dio te 2020. godine, uvjerali smo se da i fantastika može biti realizam,

da i ono iz svemira i kosmosa može biti na Zemlji. Srećan sam zbog toga.

”Sukob između Izraela i Palestine nastavlja velikom dinamikom. U Gazi je u protekla 24 časa poginulo 176 ljudi, od kojih 43 djece”, čuje se glas voditelja sa televizije iz obližnje ordinacije.

Statistika je drugačija, danas dvije decenije nakon Kovida, širi se jedan drugačiji virus, sa gorim posljedicama i težom kliničkom slikom. Ovaj virus zahvata ljudska srca i duše, oduzima njihov osjećaj za ljubav i mir. Težak je virus, za njega ne postoji vakcina, protiv njega se ne mogu boriti ni doktori. Žalim. Sunce se lukavo probija, zraci se odbijaju o braon pločice čekaonice. 15. mart je...

Željana Marstijepović

7. razred, JU OŠ „Meksiko”, Bar

ŽUTI PAKET

Nijesam znala, pojma nijesam imala, Časna riječ! Dan je bio sjajan, sunčan. Blještalo je sve zeleno, cvjetno i mirisno. Proljeće je te godine rano došlo sa svim svojim ljepotama. Poštar je donio paket. Običan, Žut. Bez imena pošiljaoca baš na moju adresu.

Da, otvorila sam ga nestrpljivo ne vodeći računa o papiru, zavukla prste u kutiju i snažno povukla. U sredini je stajala igračka. Čupava, nalik morskom ježu, ali nije bola. Bila je meka i mijenjala je boju: iz crvene u blijedoplavu, pa tirkiznozeleno, ljubičasta, nevjerovatno! Na dodir je bila meka, ne spužvasta, daleko od ljigavca, meka kao, ma kao bakin obraz! Bez mirisa, ukus nisam probala. Ispred kuće je bilo, kao i ranije: sunce sija, bliješte listovi ozelenjelih voćki, leluja se trava, cvjetići se šepure... ali, morala sam u školu. Ponijela sam novu igračku.

Bilo je to godine dvije hiljade dvadesete, sredina marta. Nijesam znala. U školi sam zaboravila na čudnu, lijepu igračku. Bila je u mojoj torbi, među školskim knjigama. Časna riječ – nijesam znala! Sljedećeg dana zatvorena je škola. Torba je bila u hodniku. Petak je bio. Nema škole. Epiteimija – kako to rekoše Nušićevi hajduci. Epiteimija – zaraza! Ogromna, nevidljiva opasnost, nadvila se nad čovječanstvom. Nijesam imala pojma!

Ne znam kad, ali zatrebala mi je torba, iskreno, trebalo je da uradim domaći zadatak, ma, mogla sam prepisati iz školske sveske. Eh, da nijesam to uradila. Šta – pa zavukla ruku u školsku torbu i dohvatila čupavu, meku igračku. Izašla sam iz kuće i bacala mekoću uvis, pa preko mandarina, pa kotrljala po livadi, pa skočile mačke za njom. Smijala sam se kao i uvijek. Ja bacim loptu, a moje mačke jure za njom sa onim oprezom

samo njima svojstvenim. Kako ja ne bijah oprezna? Ali, nije sam znala.

Ljudi u okruženju su počeli bolovati, umirati. Neka sila je stigla i... Kao da je ta nevidljiva sila riješila da zaustavi svijet. Da ga kazni zbog brzog načina života, zbog pogrešnih odluka, zbog uništavanja prirode, zbog sve veće gladi, gole, bose djece, ratova... Ogromna neman uzimala je sve više života. Ljudi su u panici bili. Nijesu znali šta da rade. Počeli su da nose maske, da se izoluju i udaljavaju jedni od drugih. Kao da od silnih obaveza i jurnjave za životom nijesu već bili dovoljno udaljeni. Udaljeni toliko da ni sebe nijesu mogli pronaći u sitnicama, a još manje u krupnim stvarima. Jer, sitnice u stvari život znače, ali oni to nijesu znali. U svakodnevnoj trci za poslom, uživanjem, selfijima, putovanjima, oni su se izgubili. Sada su stajali širom otvorenih očiju od straha, pred ogromnom, staršnom, nevidljivom opasnošću.

Naravno da me je bilo strah! I sad me je strah. Strah za roditelje, braću, za djetinjstvo obilježeno takvom strašnom zbiljom i sad mi tjera suze na oči. Onako, same odjednom poteku dok gledam baku, tatu... cvijet ili mačke. Strah zbog budućnosti, svih, možda neostvarenih snova, nada, ljubavi...strah šta će biti kad sutra otvorim oči. Ali, odlazim na trening. Tamo me smiruju lopta i drugari. Na trenutak zaboravim sve te vrišteće cifre sa ekrana i sve je opet kao nekada. Vraćajući se kući žurim i sa vrata pitam: „Šta je novo?“

Najnovija vijest da je neman dobila ime, COVID -19. Narod je prozva CORONA. Ali, i dalje je nevidljiva, i dalje odnosi živote ne birajući po godinama. Svijet je zaključan! Svijet je stao! Avioni ne lete! Ljudi se ne posjećuju. U prodavnicama je nestašica hrane, lijekova i sredstava za higijenu. Svijet je poludio jer ne može da kupi toalet papir. Kao da nema druge brige! Da nije žalosno, bilo bi smiješno.

Trening, kuća, Uči doma. Bar imam dvorište. Hvala Bogu, svi smo dobro. Nastavnici se trude da nam olakšaju, smanjuju gradivo. Učimo on-lajn.

Bila sam nemirna, sve slabije sam spavala i sanjala – strašno. Sanjala sam svoju loptu i kad se probudim nikako nijesam mogla da se sjetim gdje je. Korona je harala: Kina, Italija, Amerika, Britanija, Australija... Crna Gora. Mučili su me snovi o čupavoj igrački još više od kad je na televiziji uz svakodnevni izvještaj o broju zaraženih i preminulih bila njena slika. Da li sam ja kriva? Šta je to? Gdje mi je poklon igračka?

Onda stiže vijest da je Nemanji umro otac i voljena baka. Sve se to čini nekako daleko, misliš to se događa drugima. Sve dok te ne dotakne svojim užarenim pipcima. Pa se opečeš, pa zadrhtiš, pa hoćeš da utješiš druga, da ga zagrliš, da mu obrišeš suze... Ali, ne možeš. Korona je svuda. Neman vreba i ne bira žrtve. Izdrži družo, uz tebe smo! Riječi su jedina utjeha. Suze nemoći i bijesa zbog čudovišta peku mi lice. Sad vidim svog druga, odlično ga vidim u njegovoj sobi. Sjedi uz majku i grle se snažno. Sami su... Plačem sa njima, ne vide me, ne čuju. Stidim se riječi utjehe koje mu kazah. Šta one znače? I, znate, nema riječi utjehe. Nema. Zagrljaj snažan, stisak ruke i pogled u oči pomaže, možda...

Nijedno dijete na svijetu ne zaslužuje da ostane bez roditelja! O, svijete okrutan li si! Ti, čudni viruse, treba da nestaneš, sa vakcinom ili bez nje! Zar te ne bole dječije suze?! Moje danima klize niz obraze, oko usana, uz bradu i padaju na tek ozelenjele listove ruže. Ne na listove, nego na ovaj najveći, na ovaj što se uzdigao brže i više od svih. Kad suza padne na njega, zadrhti, savije se i suza padne na zemlju još ušuškano sivim lišćem koje opade u kasnu jesen. Tada nestaje, a druge žure za njom. Ne plačem pred drugima, ne smijem da se ne bi brinuli. Plačem sama i da niko ne vidi, inače pred svima sam hrabra.

Kažu da se čudovište može obuzdati vakcinama. Svi svjetski doktori ubrzano rade na njenom izumu. U povjerenju, ja mislim da moramo biti jako, jako dobri, složni i humani, da bismo ga pobijedili. Treba da širimo ljubav i dobrotu svijetom,

da nema ratova, gladnih i bolesnih. Da sva djeca svijeta imaju mame i tate, čist vazduh i dvorište za igru.

Mazim svoje mačke i strijepim od svake nove TV-e vijesti. Posebno oko tri popodne. Mačke su danas čudne. Čudno se ponašaju, vrte glavama, beče oči. Odlaze do bunara koji je nasred bašte. Mjauču glasno, ječe rekla bih. Ne znam, čudno je sve ovih dana. Ustajem s mukom i dolazim do bunara. Dvije mačke se bacaju u bunar kao skakači na svjetskom prvenstvu u skoku u vodu sa daske. Čujem pljuskanje i dvije lopte lete ka meni. Mijenjaju boje: crveno, blijedoplavo, tirkiznozeleno... čudno! Ređaju se po ivici bunara. Ne diram ih. Bojim se, ali imam predosjećaj. Na jednoj piše: VIRUS 21. Čudno. Liče na moju izgubljenu igračku, ali...tad mi sine! Drhtim, ali bacam lopte uvis, sve više i više! Bacam ih preko mandarina, kotrljam ih po livadi, a mačke ne trče za njima. Stoje mirno, istresle su svaku kap vode sa sebe. Rekla bih, časna riječ, zaklela bih se, da se smiju. Časna riječ!

Dani su i ovog proljeća lijepi, osim kad ne duva vjetar i ne pada kiša. Babini jarčevi, tako zovu ovo vrijeme. Nemirno, promjenljivo, teško. Snijeg drugi put prekrrio Rumiju, Lisinj, Sutorman. Sredina, ma kraj marta mjeseca. Ne idemo u školu. Dani su dugi. Ali, nešto se dešava. Osjećam u vazduhu, u pogledima ljudi, u osmjesima kojih dugo nije bilo na njihovim licima. Onako, kao nevješti u osmjehivanju i gledanju u oči. Na vijestima svakog dana javljaju da je sve manje zaraženih, manje smrti, čudesna izlječenja. Lakše se diše, opušteniji smo. I ja. Sada znam. Nije to bila igračka, mekoća i ljepota! To sam naivna i djetinjasta odnekud dobila čudovište – COVID 10.

Ali, dobila sam i VIRUS 21! Jesam! On je uništio i hoće, uništiće Koronu!

Odkud znam?

Znam. Eto, prosto – znam. Znam kao i to da će suce sjutra sijati, cvijeće još jače cvjetati, laste doletjeti... znam!

Jovana Velimirović

8. razred, JU OŠ „Maksim Gorki”, Podgorica

BELEŽNICA

Te subote, dvadeset prvog maja 2072. godine, dogodio se požar u soliteru u centru grada. Srećom, događaj se zbio u vreme poslovnih i školskih sati, te nije bilo ozbiljno povređenih. Međutim, razlog koji je skrenuo pažnju javnosti je jedan od predmeta pronađenih nakon požara. U pitanju je Beležnica, a stručnjaci procenjuju da je to jedan od najznačajnijih predmeta dvadeset prvog veka.

Beležnica je sa dve strane okrnjena i čađava od požara, ali je moguće pročitati njen sadržaj. Prema naučnicima, pripadala je čuvenoj, ali i misteroznoj naučnici pod inicijalima V.B., koja je 2022. godine poslala serume leka za virus COVID-19. Ime i poreklo ostali su nepoznati javnosti. Budući da je nepoznata svetu, mnogi pretpostavljaju da je pobešla u unutrašnjost zemlje, ne želeći da njen identitet bude otkriven. Samo tri dana nakon pronalaska ovog značajnog otkrića, počele su se štampati knjige na osnovu Beležnice. Preko noći, ovo štivo je postalo jedno od najčitanijih knjiga u domovima, pogotovo starije populacije.

21. februar 2021.

Gledam kroz prozor. Tišina. Tama kao da proždire svaku svetlost koju može ščepati svojim rukama. Napolju nema nikoga. Samo po koji vrabac ili možda kos, ili pak poneki muškarac koji ubrzanim hodom hita na posao u rane sate. Pet je ujutru, a ne mogu više spavati. I onako će mi uskoro nastava, ako se može tako nazvati. Čuje se budilnik, 5:30 je – vreme je da ukradem još neki trenutak izležavanja u krevetu.

Čujem blagi ali brzi korak koji se približava mojoj sobi. – Nemoj se pretvarati, Vera, znam da si budna – s osmehom mi

govori duboki, ali blagi muški glas. A ja ćutim. Ne bih ponovo da se brine što ne spavam, nego lutam u svojim mislima. – Izgleda da stvarno spavaš, pa, dobro onda, izvini ako sam te probudio – izgovara dok polako izlazi iz sobe.

Brine me tata. Tako smireno i dobrodušno stvorenje, a kladim se da ni on nije spavao danima. Od kada je majka premirila, nije više isti – razdražan a ipak ozbiljan. Bled, podočnjaci ga odaju. Sada je to senka od čoveka. Međutim, iako radi od ranih sati, ipak uvek pronalazi vremena da bude sa mnom koliko god može.

– Vera, Vera! Odeljenje zajedno sa mnom čeka tvoj odgovor na zadato pitanje. – odjednom me te reči trgnuše i poskočih kao mačka iz kreveta. U pitanju je bio matematički problem, dosta komplikovan, tipičan primer njenih zadataka za „napredne“ učenike.

– Primećujem da ti je kamera isključena – nastavio je dobro poznati glas, - što i nije po pravilima onlajn nastave, pa je zato odmah uključi i obrazloži rezultat koji si dobila na zadati primer.

– Odgovor je osamnaest korena iz petnaest kroz devet. – tiho saopštih praveći se da čitam rezultat iz svoje sveske u kojoj nije bilo nijednog broja zapisano. – Tačno. Pošto vidim da nisi raspoložena za priču danas, obrazložiću umesto tebe postupak rešenja zadatka – govorila je dok sam s olakšanjem klimala glavom.

Ovo mi nije jedini put da sam uz pomoć svojih veština znala odgovor. Mnogi smatraju da mi je to neki talenat, koji ja lično, posmatram kao teret na leđima. Učenje mi nikada nije predstavljalo problem, što ne mogu kazati i za volju za radom. Oduvek sam lako zaključivala zadatke, a iz hobija pokušavala da pronađem nove i izazovnije zadatke koje bih, s istom lakotom, rešila kao da je drugorazredni zadatak. Međutim, mom razvijenom umu pojavila se prava prepreka, onakva za koju sam osećala, da će mi biti izazovnija od svih ostalih koje sam do sada, a verovatno koje ću i u budućnosti imati.

16. mart 2021.

Dani prolaze jedan za drugim. Svako jutro, svako podne, pa i večer ispunjeni su istim dešavanjima. A ulice – prazne, tihe, usamljene, bez ijednog vozača da nas sve oraspoloži svojim veselim trubljenjem.

S nastavom slično. Javi se po koji učenik, dok ostali pronalaze utehu u igranju igrice ili dopisivanju s decom s drugih meridijana, pokušavajući pronaći načine da osećaje tuge i samoće zbog izolacije učine manje okrutnim. Među njima i ja. Imam prijatelje koje sam upoznala preko jedne društvene aplikacije. Oni žive u velikim zemljama, mnogo razvijenijim od ovih naših krajeva, sa širokim ulicama, mnoštvom ljudi i boljim uslovima za život. Rado bih otišla tamo, ali ne sama, naravno. Povala bih tatu – taj siroti čovek zaslužuje odmor i da neko drugi zarađuje od nas dvoje. Mada, sličnu sudbinu u ovim mutnim vremenima delimo zajedno. Pandemija hara među svima, a borca koji je može poraziti, nikako da pronađu.

Kad je već i spomenuh, moram se pohvaliti – izgleda da mi eksperimenti na zadatu hipotezu reaguju onako kako sam i predvidela. (Baš sam zahvalna što tata nije bacio majčine epruvete i ostale instrumente.) Trebalo bi da, ako sve bude išlo po loju kao do sad, pronađem tečnost kojom mogu spasiti svet ove pošasti.

3. maj 2021.

Izvinjavam se što te nisam obavestavala o svojoj misiji Beležnice, ali imala sam neopisiv prizor pre nekoliko nedelja, što me je samo podstaklo da radim na svojoj hipotezi još marljivije.

Bilo je to pre otprilike dve nedelje. Nisam želela dopustiti tati da sam, onako iscrpljen, ode na posao, tako da sam, mada protiv njegove volje, odlučila da volontiram te nedelje. Riskantno je bilo, priznajem, ali za prizor koji me je zatekao, definitivno nisam bila spremna.

Bila je gužva te večeri. Svako je jurio iz jedne u drugu bolničku sobu, donosio inhalator, injekcije. Sestre su s dokumentima u gomili tražile lekare, dok su neke smirivale usplahirene ljude u čekaonici. Bilo je strašno. Ne želeći da im smetam, odlučila sam da pomalo proučavam rad inhalatora, vakcina, a i kasnije sam stavljala pečate na knjižice i dokumenta, slagala ih u fascikle, i potajno posmatrala tatu kako radi s pacijentima.

Odškrinula sam vrata bolničke sobe i zaprepastila se kada sam ugledala pacijenta. Bio je tako bleđ, tako iscrpljen, tako... žalostan. Mašina za merenje srčanih otkucaja nije išla istim tempom. Katkad bi požurila, katkad usporila. U jednom trenutku se čulo samo pištanje – nikakve pauze kao znak za otkucaj. Tada začuh glas sestre – Doktore!

– nekoliko puta uzastopno. Moj tata je došao trčećim korakom do sobe držeći u rukama neku spravu koju je ubrzo prionio na pacijentove grudi. Povikao je. Zaključila sam da ga je oživljavao. Srećom, uspeo je.

Svima nam je laknulo kada je mašina za merenje otkucaja srca ponovo počela da pravi kratke pauze tokom pištanja.

14. maj 2021.

Uspela sam. Konačno. Uspela sam. Serum je gotov – teži deo misije je izvršen. Sada moram smisliti na koji način da dostavim doze seruma, ako je to uopšte i moguće, s obzirom na broj godina, sigurno me neće shvatiti ozbiljno.

I dalje razmišljam o bekstvu iz ovih krajeva s tatom. Ima vremena za to. Trenutno imam važnije brige, a to je moj otac. Njegovo stanje se pogoršava, malaksalost ga obuzima odmah posle smene na poslu, što me doista brine. Zbog toga sam i odlučila da mu kažem istinu o laboratoriji, korišćenju majčinih instrumenata, serumu, i najvažnije, svojoj misiji.

Naravno, nisam mogla samo stati pred tatu i naglo mu saopštiti srećne vesti, ne bi bilo uverljivo. Moram zato da čekam

pravi trenutak, a za to vreme taman mogu iskoristiti da proučim vaccine već osmišljene za ovu bolest, koju suiskusni naučnici izumeli. (Krišom sam uzela par uzoraka dok sam tati pomagala u smeni).

A ni za sebe ne mogu kazati da sam dobro. Imam probleme s kontrolom nervoze. Često se znam probuditi usred noći, početi da se tresem i nekontrolisano znojim. Pretpostavljam da me je ova silna izolacija i uopšteno, situacija u svetu, učinila tako zabrinutom.

Mada, na moje iznenađenje, s učenjem nemam nikakvih problema. Standarna nervoza pri izradi testova je nestala, ali nastava me više ne interesuje kao nekad. Možda je i činjenica da smo svi pored ekrana i da, čak, ni nastavnici više nemaju volju za učenjem kao u starim danima, uticala na to.

Što se tiče mojih vršnjaka, ne mogu kazati da nisam zabrinuta. Iako nemaju brigu oko misije kao ja, svejedno je lako приметljivo da su na izmaku snage. I dalje pronalaze utehu u igranju društvenih internet igrica ili provođenju večernjih sati uz društvene aplikacije. Nažalost, izgleda da ih pubertet zajedno s trenutnom situacijom u svetu doveo do mišljenja da ne mogu da pričaju ni sa kim o svojim problemima. Pred njima kao da je nekakav zid ili teret koji im ne dopušta da se otvore roditeljima, ili kao neki glas u glavi koji im govori da svoja osećanja, kojih ima mnogo, naravno, zadrže za sebe.

21. jun 2021.

Moja misija je pri kraju. Ocu sam sve polako objasnila, ali nije teklo onako kako sam planirala.

– Ma, kako ti možeš da osmisliš taj serum koji može sve da nas spase, kad ni naučnici, koji su se godinama usavršavali, ne mogu?! – uporno je ponavljao.

– Zato što ti naučnici nisu primetili jednu pojavu koju ja jesam. Pogledaj! – pokazala sam prema mikroskopu.

Tako je tekla prepirka. Srećom, uvideo je moju viziju kao i način izrade seruma. Mada, pojavio se novi problem.

– Pa dobro, poneću sutra serum i preliti ih u bočice s vakcinama, objasniti ostalim doktorima tvoj izum, i nadajmo se da će naučnici da istraže tvoju hipotezu – njegova izjava me je istinski zabrinula.

– Ne! To ne možemo uraditi! – ljutito prozborih. – Ako saznaju da je neko mlad kao ja napravio nešto što bi moglo spasiti čitav svet, ne samo što mi neće poverovati, nego će i preuzeti zasluge ako se potvrdi moja hipoteza. Isto bi važilo i za tebe – smireno nastavih.

– Tačno, tačno. U pravu si. Pa šta onda predlažeš?

– Predlažem da ovo odnesemo u laboratoriju koja kontroliše rad vakcina za covid-19, potajno ostavimo sanduk s par uzoraka seruma i otputujemo.

– Otputujemo!?! – zaprepašteno uzviknu.

– To je jedini način da uspemo, tata.

– A gde bismo uopšte i otputovali? Tako bi bilo teško da nađem posao i krov nad glavom.

– Imam plan za svaku situaciju, već sam obračunala svu ušteđevinu, a posao sam ti pronašla i, ako si saglasan, mogu odmah da te prijavim – pokazujući mu sajt, polako sam mu objašnjavala.

Pristao je. Sve smo isplanirali do detalja. Ja se sada odjavljujem. Moja misija je završena. Imamo novi život pred nama.

Bili su to odlomci koje je sadržala Beležnica.

U julu dve hiljade dvadesete godine, u laboratoriju je bio isporučen misteriozni sanduk. U njemu su se nalazile bočice seruma misteriozne naučnice V. B. sa propratnim tekstom:

„Uvaženi naučnici Instituta za borbu protiv zaraznih bolesti, dostavljam vam nekoliko uzoraka seruma koji bi mogli da predstavljaju završetak ove borbe za pronalazak vakcine protiv

bolesti COVID-19. Recept vam još uvek ne mogu dati, barem ne dok ne proučite dobro supstancu ovog sanduka. Ako mi je hipoteza tačna, i zaista se može doći na kraj koroni, zatražila bih od vas da na portalu za vesti objavite novosti, kako bih znala da li da vam pošaljem (tajno) recept sastojaka. S poštovanjem, V. B.“

Proučavajući misteriozno dospeli sanduk, naučnici su potvrdili da je pretpostavka naučnice bila uspešna. Ubrzo su svi portali bili ispunjeni molbom da se sastavi recept, što nedugo zatim i bijaše učinjeno.

Nakon što je *Beležnica* dospela u knjižare, mnogi su počeli da sumnjaju na jednog od doktora koji se u Beležnici spominje. Mada, budući da trag vodi decenijama unazad, nije se moglo doći do imena naučnika. Većina smatra da je doktor ili preminuo ili promenio ime radi skrivanja svog identiteta.

Zbog ovako važnog pronalaska, *Beležnica* je postala jedna od obaveznih lektira u srednjim školama, a još važnije, jedno od najprevođenijih izdanja koje je obeležilo ovaj vek.

Ilija Radonjić

8. razred, JU OŠ „Pavle Rovinski”, Podgorica

VILA LJUPKA I KRALJ ZLOČKO

Tutnjala je kiša. Krupna, ledena, snažna. Lupala na prozorska okna, u želji da ih razbije, udružena sa gromovima koji su bljeskali najavljujući nevolju. U jednom starom, ogromnom dvorcu, u dalekoj zemlji gdje dobro i zlo vode vječitu bitku, kralj Dobrilo je okupio svoje vitezove.

„Ovaj potop ne sluti na dobro“, reče jedan od vitezova posmatrajući blijedo lice kralja koji je sjedio na prijestolu.

„Gdje je naša vila Ljupka? Zar nije vrijeme da sa svojim patuljicama i patuljcima odagna ove olovne oblake i dovede sunce i proljeće?“, ogласi se drugi.

„Kralju, narod je zabrinut, vrijeme je za rad u polju, a danima već gotovo da je nemoguće proviriti iz domova... da ja malo posjetim našu vilu, šta kažete? Da je bocnem malčice vrhom mača... obećavam neću joj nauditi, nego eto... da se zna neki red, zabušava ove godine mnogo“, izgovori kroz smijeh vitez, izvlačeći iz kožne futrole mač čija oštrica bljesnu baš poput munje.

„A još smo joj prošle godine darovali najmirisnije cvijeće, najljepše, najšarenije, koje su poljske mišice danima zašivale na njenoj haljini... a ona sad tako, neće jednu običnu kišu da otjera! Hej, Ljupka, Ljupkice čuvaj se mača oštrice“, ogласi se treći, pa zadovoljan rimama dodade šaljivo: „Tako mi mača i brka, mora se trgnuti Ljupka! Sunce nam mora sjati, zumbuli opet cvjetati!“

Ostali počеше da se komešaju, gurkaju, domundavaju, kad ih najednom prekinu strogi glas:

„Dosta! Hrabri moji čuvari slobode, branioci kraljevstva, vjerni moji vitezovi, Ljupka je zarobljena“, otpoče kralj gromkim

glasom u kome se slutila zabrinutost. Odjednom, vitezovi se ukočiše od čuda, pogledaše između sebe pa izustiše zvonko uglas:

„Zarobljena?! Naša mila Ljupka? Radost našeg malog kraljevstva?! Ma, ko se uopšte smio usuditi na tako nešto?!“

„Naš susjed, vječiti neprijatelj, kralj Zločko, pokušava da nas prevvari. On i njegovi vjerni pratioci: Strah, Sumnja, Pakost, Zavidist, Razočarenje, Zloba, Nesloga i Nemir, spremaju se da zadržu konačan udarac našem lijepom kraljevstvu. Ukrali su našu Ljupku, koja je za nas u svom domu spremala smješu najljepših mirisa i boja, dosad neviđenih. Zli čarobnjak, vjerni kraljev sluga, uz pomoć svog krilatog malog zmaja, vrebao je danima našu vilu i njene pomoćnike. Baš kada su ona i patuljčići, zaneseni poslom, u epruveticu sipali kapljice čudesnog ružinog soka, stvarajući tako magični miris koji podstiče na ljubav i radost, zmaj je sunuo vatru i uplašio ih. Čarobnjak je oteo Ljupku i njene male pomoćnike, strpao ih u kavez i na krilima zelenog dugouhog zmaja hitro odletio u susjedni zamak, zamak mraka i zla. Čarobni štapić pomoću kojeg se stvara čarolija sreće, oteo je i čuva je u malom zlatnom kovčegu. I kavez i kovčežić nalaze se u tamnim prostorijama zamka, na samom njegovom dnu, do koga se stiže strmim, vijugavim stepenicama. Na dnu stepenica spava dugouhi zmaj i čuva ulaz u podrum.“

„Strašno, strašno!“, odjeknuše glasovi vitezova.

„To nije sve, nažalost. Čarobnjak je godinama eksperimentisao i uspio je da stvori neko sićušno stvorenje i dao mu ime Virus. Vispreno i redom uništiti svijet, njegova je parola. Iako mali, jedva vidljiv golim okom, on posjeduje razarajuće moći. Zločko planira da uz njegovu pomoć vlada svim ljudima i planetom Zemljom. Kada ga pusti u etar, ljudi će početi da se razboljevaju. U početku to neće biti tako strašno, ali vremenom, moć Virusa će rasti, jer će se hraniti strahom i panikom. Počeće da sije smrt. Tako će se stvoriti atmosfera u kojoj će Zločko vladati ljudima obećavajući im čudotvorni lijek, ako ga budu

slušali i ispunjavali njegove naredbe. Kao nagradu zlom čarobnjaku obećao je silno blago, ali i ruku svoje kćeri. Narod će mu povjerovati, moja riječ više neće imati vrijednost, biću nemoćan pred tom mračnom silom. Kad preuzme vlast u našem kraljevstvu, ono će postati centar moći iz kojeg će polako osvajati i druga kraljevstva, sve dok ne pokori zemaljsku kuglu.

„Moramo nešto učiniti! Ne smijemo dozvoliti da Zloćko uz pomoć Virusa zavlada!“, viknuše složno vitezovi.

„Tako je, junaci moji! Naša je sveta dužnost da branimo slobodu, prijateljstvo, vjeru, ljubav i nadu. Tražim od vas da budete složni kao nikada do sada, neustrašivi, da ne pokleknete. Naoružajte se strpljenjem, mudrošću, umijećem, znanjem i ljubavlju. Ono što radimo danas odjeknuće jednom u vječnosti! U odbranu slobode i života!“, uzviknu kralj ponosno, podigavši mač visoko ka nebu.

„U odbranu!“, složno odjeknu kraljevom palatom.

A otkud je kralj znao za čarobnjakov pakleni plan? Ko li je mogao javiti šta se sve izdešavalo dok je kraljevstvo spavalo, a Ljupka pravila napatke od čudotvornih travčica i ukrašavala kočiju za proljeće koje je trebalo da stigne? Ne bi vam nikada palo na pamet!

Kćer kralja Zloćka, iako je rasla uz oholog oca, bila je skromna i lijepa djevojka čistog, neiskvarenog srca. Voljela je cvrkut ptičica. One su joj bile drugarice, jer otac nije dozvoljavao da izlazi iz zamka. Zatočena u hladnim zidinama, maštala je o ljubavi i dugim šetnjama mirisnim poljima. A ptičice su se trudile da joj odagnaju tugu. Često bi joj pričale o susjednom kraljevstvu, dobrim ljudima koji vole svog pravednog kralja Dobrila. slušala je o vitezovima koji su spremni da za njega polože živote. Maštala je o tome da pobjegne iz svog kraljevstva, da udahne miris slobode, ali nije se smjela usuditi na taj korak. Kada joj je otac strogo saopštio da ga bez pogovora mora poslušati i udati se za ružnog i starog dvorskog čarobnjaka, plakala je danima.

Uzalud je molila oca da to ne čini, nije imao sluha za njene molbe i suze. Lutajući dvorcem, u nadi da će naći izlaz i pobjeći, čula je podmukao smijeh koji je dopirao iz tajne mračne odaje. Virnula je kroz šupljinu u zidu i imala šta da vidi - čarobnjak je stajao iznad vatre dok se krčka veliki lonac pun zelene tečnosti i zlobno mrmljao. Jasno je čula: „Virusčiću moj, ja vlasnik sam tvoj. Svijet ćemo pokoriti, uzalud će se protiv nas boriti, za lijek će nas moliti. Evo i krunu stavljam ti sitnu, al' bitnu. Za tebe znaće uskoro svi, hihih.“

Pažljivo, strahujući da je ne otkrije, slušala je sve što je čarobnjak govorio. U samom ćošku prostorije vidjela je kavez, a u njemu uplašenu Ljupku i neka sitna stvorenja u smiješnim odijelcima.

„Oooo, to mora da su stanovnici susjednog kraljevstva! Nevolja se, dakle sprema, tu dileme nema. Osujetiću tvoj plan, grozni čarobnjače. Kucnuo je čas da pronađem spas“, tiho je izgovorila.

Brzo, poput vjetra, odjurila je u svoje odaje i pjesmom dozvala ptičice, zamolivši ih da prenesu dobrom kralju poruku. Eto, tako je naš kralj saznao za pakleni plan i virus, pozvao svoje neustrašive vitezove u pomoć. Brzo su skupili vojsku i krenuli u napad, u kišnoj noći, kad Zložko nije ni slutio šta mu se sprema.

Tajna ulazna vrata otvorila im je, pogađate, princeza. Trebalo je savladati dugouhog zelenog čuvara podruma i sa njegovog vrata skinuti ogrlicu. Na ogrlici je čarobnjak čuvao ključeve kaveza i kovčežića.

Trajala je borba cijelu noć. Zmajeva rika probudila je dvor. Vitezovi, iako iznemogli i izderani zamjevim repom, izgrebani oštrim kandžama, borili su se kao nikada do tada u svom životu. Ipak, ne bi uspjeli bez princeze.

Ugrabila je zgodnu priliku i strgla zmajevu ogrlicu s vrata. Odmah je oslobodila Ljupku, koja je uzela čarobni štapić i njime brzo i spretno dodirnula virus, polila ga ružinim kapima da se on odjednom rasprsnu i nestade poput pahuljice. Štapićem

Ljupka dodirnu i zmaja i on se smanji, te patuljci počeše da ga zadirkuju i igraju se s njim.

Čarobnjak je plakao shvativši da je njegov plan propao. Zloćko je bio zelen od bijesa i muke. Vitezovi su ih vezane odveli Dobrilu koji je ipak bio milosrdan prema njima. Natjerao ih je da popiju Ljupkin napitak ljubavi, te su počeli da grle sve oko sebe i svemu da se dive, da u svemu vide ljepotu i radost. Tako nestade i virusa i zla, stiže čarobno, lijepo proljeće, šarenije i ljepše nego obično.

Staša Obradović

7. razred, JU OŠ „Marko Miljanov”, Bijelo Polje

OČEKUJ NEOČEKIVANO

Dame i gospodo, imam zadovoljstvo da vas uvedem u još jedno od brojnih književnih djela na našoj planeti. Takođe se ponosim jer ste baš vi uspjeli da pronađete ovu novu priču, ovaj novi svijet... Bio bi red da vam se predstavim. Ja sam pripovijedač, mogu vam priznati, star sam. Postoje legende da sam čak besmrtnan. Želio bih da me smatrate vašim vodičem kroz ovu novu avanturu.

Kao što sam rekao, veoma sam star. Više mi je ponestalo ideja za putovanja kroz nove svjetove. Baš iz tog razloga, odlučio sam da sortiram neke moje stare spise po godinama. Jedan od njih, koji je bio 1899. godine, me je začudio. Podsjećao me na sadašnjost. Možda ćete me razumjeti ako pročitate moje bilješke. One glase ovako:

„Naime, reći ću da je moj postupak od prije nekoliko dana bio jako nepristojan, ali ne žalim. Za oko mi je zapala Anastasija, naizgled veoma obrazovana djevojčica. Dao sam sebi na slobodu da malo pronjuškam po njenim stvarima. Našao sam par citata na latinskom jeziku (koji su po meni više zvučali kao zagonetke ili tragovi misterije). Priznajem, morao sam ih prevesti. Oni su ovako glasili:

- 1. Budućnost nije samo u sreći, već i u žrtvovanju;*
- 2. Čuvati planetu ili ugroziti sebe;*
- 3. Pomoć je u medicini;*
- 4. Udruženje ili rat bez oružja.*

Posljednji trag/zagonetka bio je jedna riječ sa dva broja - VIRUS 21.“

Nakon što sam pročitao ovaj dio zapisa još više bijah ubijeđen da je ovo naizgled obično dijete bilo vidovito. No, ipak

želio bih da i vi date svoja mišljenja, pa vas opet prepuštam mojim bilješcima.

„Zvuči čudno, zar ne? Međutim, uvijek treba očekivati neočekivano. Pomislio sam da od toga čudnije ne može biti, baš tada sam se sapleo na divnu svesku sa zlaćanim povezom. Bio je to njezin dnevnik. Proveo sam sate i sate čitajući, uspio sam da iscijepam jednu veoma interesantnu stranu. Poslušajte njene misli:

„Da su me bar preobrazili malo kasnije... Možda bi mi ljudi povjerovali. Živim već 375 godina zarobljena u tijelu trinaestogodišnje djevojčice, ovaj život mi je dosadio. Ostavljam tragove, znake, ali svi to ignorišu. Neka zaborave, ali im se teško piše ako nastave ovako. Nemam ni pristup laboratoriji, pokazala bih im ja.”

Preobrazili? Zarobljena u tijelu trinaestogodišnjakinje? Laboratorija? Šta li sve ovo znači? Nastavio sam traganje po njevoj sobi. Popeo sam se na krevet, da bih provjerio da li ima nečega skrivenog. Primijetio sam staru drvenu kutiju koja se nalazila na ormaru. U njoj su slike na kojima je bila Anastasija. Izgledale su najnormalnije, sve dok nijesam primijetio datum na poleđini. Godina na svakoj slici bila je upisana kao 1864. Jeza je prošla kroz moja leđa. Odlučio sam da ovdje prestanem sa istraživanjem njene sobe i više istražim njeno ponašanje i postupke u društvu i školi. Za početak moram poći do svog starog prijatelja, ludookog Džoa. Za mene je on bio svemoćan, a moram priznati da me je često bilo strah od njega. Imao je napitke, kletve, lakše rečeno, rješenje za sve probleme. Meni je danas, prvenstveno trebao prah za nevidljivost. Za vas ja možda jesam izmišljena osoba, ali u ovim svjetovima i ja sam lako vidljiv. Obavio sam sve što je trebalo.

Nekoliko sati kasnije.....

Mogu vam reći da je dan ovog djeteta bio bol za moju glavu. Mogu ga svesti na dva razgovora i jedan pokušaj ulaska u gradsku laboratoriju. Sve što je progovorila sa prijateljima bilo je drsko i kratko.“

Tu se završava bilješka. Imam mnogo pitanja povodom toga, ali mislim da će i vama i i meni ova nova bilješka pomoći da dođemo do rješenja naše misterije:

„Petak, 13. maj 1927. godine,

Današnje vijesti su me naprosto zaprepastile... Slogan u jutrošnjim novinama glasio je „*Ubistvo sedam hemičara u gradskoj laboratoriji od strane nepoznate životinje*”. Kakva li je to životinja koja napada ljude iz čista mira? Otišao sam do ludookog Džoa. Ali, avaj.... Ta misteriozna životinja ubila je mog sirotog prijatelja... Ušao sam u njegovu radnju u potrazi za bilo kakvim tragovima. U kanti sam primijetio oko 10 ispražnjenih bočica za hipnozu, što je veoma čudno. Pomislio sam da im je vjerovatno istekao rok ili nešto tome slično. Nije mi preostalo ništa drugo osim da odem tamo i pretvaram se da sam najobičniji civil koji ništa ne zna. Zatekao sam dva policajca koji su razgovarali sa djevojčicom. Prišao sam drugoj dvojici policajca koji su čuvali vrata i upitao ih šta se desilo, svi su ponavljali istu rečenicu koja je glasila: ”Životinja ih je ujela za vrat, zašto misliš da se išta drugo deislo?” Svi su izgledali kao hipnotisani. To zvuči poznato, zar ne? Pošto su oni bili beskorisni, a i zbog želje da pomognem toj djevojčici prišao sam policajcima koji su je ispitivali.

”Dobar dan, gospodo. Zar je ova mala djevojčica mogla nešto skriviti? Siguran sam da pravite veliku grešku”, s poštovanjem sam ih upitao.

”Ona nas je zapravo pozvala. Po svim protokolima je smatramo svjedokom. Poručio bih Vam da se ne miješate, jer Vas lako mogu svrstati u osumnjičene”, drsko mi odgovori jedan od njih.

”Hvala na brizi, gospodine. Ne brinite se za mene, biću dobro”, umiljato mi odgovori djevojčica.

U trenutku kada sam ugledao lice tog djeteta, moje noge su se tresle, srce je prestalo da kuca, krv u mojim venama postala

je hladna kao led. Bio je to niko drugi do Anastasija. Zaprepašćeno sam otrčao kući. Šta i ko je ta djevojčica? Morao sam da pretražim sve istorijske izvore koje sam imao. Pošto sam za istoriju i dalje mlad, odlučio sam da pretražim dedine stvari. Bio je on uredan čovjek, a njegove stvari još uvijek stoje u sortiranom redu. Ovdje sam po prvi put u životu vodio razgovor sam sa sobom - Porodica, ne, to je beskorisno... 1453. godina, ne, nema šanse. Mitologija i legende, DA! Ovo mi treba, moje rješenje problema, napokon!

U knjizi su se nalazila poglavlja sortirana u 17 grupa. Jedno mi je zapalo za oko: „Besmrtna stvorenja”. Ako se prisjetite njene bilješke iz dnevnika u kojoj je pisalo da ima 375 godina, shvatićete zašto sam izabrao baš ovo poglavlje. Bili su tu vukodlaci, vilenjaci, vještice... Moje mišljenje ipak je bilo da je ona nešto više od toga. Onda sam naletio na ovaj pasus: *Moć - brzina, hipnoza (nije pojava kod svakoga ove vrste), jak ugriz na vratu. Slabost - krv. Prepoznatljivost - veliki očnjaci i izražene vene oko očiju za vrijeme napada. Životni vijek – besmrtni. Vrsta - vampiri.* Da li je ovo bio naš odgovor? Napokon smo došli do kraja naše misterije!“

Sve se tada uklapalo, dok nijesam stavio sve kockice na svoje mjesto. Ovo su moje bilješke od prije dva, tri mjeseca:

„8.1.2021. godine,

Ne uklapamo se baš najbolje tehnologija i ja, ali mi je po prvi put bila od koristi. Mnogo portala je pisalo da naša situacija pandemije virusa corona-19 nije slučajna. Ljudi smatraju da je virus vještački, tj. da je porizveden u laboratoriji od strane veoma mlade hemičarke. Prisjetite se Anastasijinih citata iz sobe, prisjetite se svih njenih pokušaja da uđe u gradsku laboratoriju... Da, da sve se to uklapa... Hajde, ipak, da ne sudimo knjizi po koricama. Trebalo mi je još dokaza. Otišao sam na sajt zaposlenih. Poznato ime se pojavilo, da, da... Anastasija. Nekoliko stručnih lica je donijelo odluku da je sposobna da radi kao hemičar.“

Zbog ljudi koji su 1899. godine odlučili da je ignorišu, sada se milion bore za svoje živote.

Sjutradan....

Glavna tema na vijestima bila je najava novog projekta poznate trinaestogodišnje hemičarke Anastasije. Mediji kažu da im je malo stvari otkrila, sve što je rekla bilo je: „Vjerujte mi, promijenice čovječanstvo...“

Za mene je ovo premašilo svaku mjeru. Moje kosti jesu zarđale, ali ću se do smrti boriti za ovaj narod. Radnja ludookog Džoa i dalje je bila netaknuta. Otišao sam po nekoliko napitaka, međutim, shvatio sam da je svih 7000 napitaka za rast ukradeno. Uzeo sam par prahova za nevidljivost, nekoliko za zaštitu, smatrajući da mi je to bilo dovoljno za odbranu. Trkom sam otišao u gradsku laboratriju, no bilo je prekasno. Luda hemičarka je u čestice virusa sipala napitke za rast. Bili su veličine ljudi, a izgledali su kao velike crvene lopte sa bodljama. Sakrio sam se iza vrata, a oni su postrojani kao u vojsci izmarširali na trg. Jedan po jedan su počeli da gutaju ljude. Bio sam izgubljen, trčao sam za život glavom bez obzira. Nada je nestala. Ljudi su bježali, vrištali. Iz jedne zgrade začuo se Anastasijin glas:

„Ispaštate zbog vaših grijehova, trebalo je slušati, ne ignorisati...“, u tom momentu jedna od čestica joj je pojela glavu. Kada je njihov vođa bio ubijen, svi su nestali. Ko bi rekao da jedna djevojčica može dovesti čitav svijet u opasnost? Ljudi su bili izbeumljeni. Ipak, u svemu lošem ima nečeg dobrog. Narednih dana na vijestima je kružila novost o virusu nazavnom ”VIRUS 21”.

Drage dame i gospodo, zahvaljujem vam što ste mi pomogli i što ste bili tu uz mene kroz ovu pustolovinu.

Do sljedećeg viđenja, pozdravlja vas pripovijedač.

Andela Grujić

8. razred, JU OŠ „Dušan Korać”, Bijelo Polje

KOD SUDBINE

Bilo je to u decembru 1974. godine, tačnije 12. decembra u 14 časova. Hladan, suvi vazduh osjećao se na ulicama bez ijednog čovjeka na njima. Sve prodavnice su bile zatvorene, lampe ugašene, a nebo пусто, bez ijedne zvijezde. Reklo bi se, da u tom gradu nije ostao nijedan čovjek, da su svi mrtvi, ali ne, svi su bili u svojim kućama. Koji je razlog svemu tome? Hladnoća ili ipak nešto drugo? Prije nego što odgovorim na to pitanje, postaviću još jedno. Šta bi se desilo kada bih vam rekla da vas samo sati ili nešto više dijeli od smrti? Nije vam svejedno, sama pomisao da nemate priliku uraditi nešto što ste oduvijek željeli, reći volim te nekome po poslednji put, ili oprostiti zbog sopstvene greške, je zastrašujuća.

Upravo zbog toga vam pričam ovu priču. Ovo je priča o borbi, životu ili smrti.

Nekoliko dana ranije (8. decembar 1974. godine)

Bilo je to veoma sunčano jutro, na nebu nije bilo nijednog oblaka, na drveću su ptice pjevale svoju veselu pjesmu. Čudno vrijeme za to doba godine. Ljudi su bili vidno raspoloženi, išli su na posao, dok su se djeca igrala u svojim dvorištima. Ipak, nije sve bilo tako lijepo i vedro u ulici Kraford br.17. U toj ulici bila je samo jedna kuća, zapuštena, osamljena, na samoj ivici te puste ulice. Broj kuće bio je iskrivljen, a poštansko sandučje ispred nje u djelovima. Cijela kuća je bila ispisana grafitima, govorima mržnje i raznim slikama, sa polomljenim prozorima, vratima i urušenim krovom. Pusto mjesto, ali je u njemu

ipak neko živio. Pitate se, ko je ta osoba koja bi živjela potpuno sama, odvojena od svega i svačega, usamljena... Ne postavljate jedno veoma bitno pitanje. Zašto je to uradila? Da li je htjela tako ili je morala? Sami zaključite.

U toj kućici živjela je jedna djevojka, imala je 17 godina, mlada ali i veoma zrela. Bila je visoka, lijepo građena, ali je uvijek nosila naočare. Nikada ih nije skidala, pa čak ni pri spavanju. Razlog je bio nepoznat. Gradom su je svi gledali kao da je najveća prijetnja, kao da će ih svakog trena zaskočiti i ubiti. Ona se nije obazirala, uvijek je gledala pravo i nikada se nije osvrtała. Kružile su razne priče o njoj, od toga da je ona ubila svoje roditelje, pa do činjenice da nema nijednog prijatelja. Ta djevojka nepoznatog porijekla zvala se Stella (na latinskom – zvijezda).

Tog dana, 8. decembra, Stella je išla u školu. Tamo nije bila veoma poželjna. Kada je ušla u učionicu svi su joj se rugali, gađali papirićima i ismijavali. Ona je samo ćutala i sjela je za sto. Kada je profesorica ušla u učionicu odmah je bacila oko na Stellu i počela da je ispituje, ali i da je vrijeđa. Stella je svake sekunde otvarala usta da nešto kaže, ali nije uspjela. Na svaku progovorenu profesoričinu riječ odjeljenje se grohotom smijalo. U njenim očima su se mogle vidjeti suze, ali se sudržavala da ne zaplače, da ne pokaže tugu, jer bi ljudi pomislili da je slaba, da ne može da odbrani samu sebe.

Poslije škole došla je u svoju oronulu sobu i zaronila glavu u jastuk. Kada je ustala počela je da zavrće tepih na podu. Ispod njega su se nalazila skrivena vrata. Vodila su do jedne osvijetljene prostorije. U njoj se nalazilo nekoliko stolova, a na svakom stolu je po nekoliko epruveta i različitih supstanci, a na samom uglu sobe tabela sa stotinama brojeva, svaki je bio precrtan, osim posljednja četiri. Bili su to 2, 0, 2, 1. Stella je uzimala različite bočice koje je sipala u jednu veću. Dok se smješa pjenušala i isparavala, dodala je tajni sastojak. Supstanca je imala fluorescentno zelenu boju i sijala je u mraku. Ona je uzela dobijenu supstancu, koja

je izgledala poput guste smješe, ali se kroz nju moglo vidjeti sve. Ne samo stvari u prostoriji, već i neki događaji iz prošlosti. Mogao se vidjeti čovjek koji je objašnjavao zadatke na tabli. Stella je pomno pratila taj video i radila je sve isto kao što je prikazano. U svojoj laboratoriji tog dana je napravila tečnost koju je sipala u staklene flaše. Ostavila ih je u kartonskoj kutiji prije nego je otišla na spavanje.

Sljedećeg jutra je ustala raspoloženija. Na licu joj se vidio osmijeh, ali ne onaj iskreni dječji osmijeh, već onaj iza kojeg su se krile loše namjere i zloba. Krenula je u školu noseći sa sobom kutiju. Koračala je sporo, a u školu je ušla krijući se. Polako je krenula ka školskom izvorištu vode i u cijevi je sipala supstancu koju je pripremila.

Tog dana sve je bilo kako treba, ali su stvari već sljedećeg dana krenule nizbrdo. Na ulicama su ljudi kašljali, kijali, povraćali i padali u nesvijest. Ta situacija trajala je tačno dva dana, dok se 12. decembra 1974. godine na vijestima nije pojavila vijest da gradom kruži virus koji već odnosi živote i širi se brzinom svjetlosti.

Tog dana u 14 časova iz tog razloga ulice su bile prazne. Virus nije bio običan, od njega se nije samo kašljalo, on nije ostavljao temperaturu, on je ljude pretvarao u čudovišta. Svaki kontakt ili ugriz bi ga prenosio, dok bi poslije par sati svaki zaraženi preminuo bolnom smrću.

Ulica je bila prazna, ali ipak ne u potpunosti. Usamljeno je šetala Stella, sa velikim osmijehom na licu. Nije se bojala virusa, iz očiglednog razloga, ona ga je i stvorila. Bila je veoma zadovoljna situacijom. Skinula je naočare po prvi put. Oči su joj na prvi pogled izgledale normalno, ali u njima nije bilo sjaja. Stella je bila slijepa. Ali kako je onda uspjela da napravi sve te užase? Naočare koje je nosila su u stvari bile magične, i to je bio razlog da vidi čak i ako je slijepa. 17 godina ona je krila svoje oči, čekala je trenutak da ljudski životi bude u njenim rukama.

Sjećate se pitanja sa početka? Šta bi se desilo da znate da vas sati dijele od smrti? Ostali biste kući, uz svoju porodicu, da provedete posljednje trenutke sa njima. Stella nije imala porodicu, ne zato što ih je ubila ili nešto slično, nego su i oni umrli od virusa koji je napravio njen otac. Upravo njegov video je Stella gledala. Nadala se da će sve biti dobro, ali i nju je zadesila ista sudbina kao roditelje. U istoj ulici našao se još jedan čovjek koji je prišao Stelli i ugrizao je. Njenim venama je počela da teče krv koja je donosila hladnoću, nestalo je sreće. Zнала je da će umrijeti za par sati. Prisjećala se svega što je do tada uradila. Da li je vrijedno izgubiti život da bi se osvetio? Kajala se zbog svega toga, a par trenutaka kasnije je preminula.

Riječ virus je širok pojam, koji ne obuhvata samo bolest, već razna mišljenja i probleme koje nam nameće okolina. Onda se zapitamo šta je virus zapravo. Da li je to neko nevidljivo stvaranje koje nas obuzima, napada sa različitih mjesta i ne pušta? Ili je ipak virus u našoj glavi, zbog kojeg dopuštamo da živimo nesrećni, ne možemo sami da mislimo, imamo isto mišljenje kao svi. Jer ako ne mislimo isto ne uklapamo se. Ne treba da se mijenjamo zbog drugih, neki te nikada neće voljeti. Jer danas kad imamo te bolesti koje ne možemo da spriječimo, umjesto da se bavimo njima i uradimo sve da to prestane, mi slušamo o ratnim sukobima koji se dešavaju, upravo zbog raznih virusa u glavama. Stella je primjer da neke stvari treba pustiti jer će sve tako proći. Neki su željni moći i zbog nje bi izdali sve oko sebe. Ona je napravila grešku, ali ipak čovječanstvo je opstalo i poslije nje. Ona nije bila obična djevojka, zato nije bila dobrodošla. Poslije njene smrti, mnogi su se usudili da uđu u tu kuću i da je istraže. Našli su i laboratoriju, ali i tabelu sa brojevima. Smatrali su da je to beznačajno, ali nijesu ni slutili da je predvidjela još jedan virus, Virus 21 sa kojim se mi danas borimo.

Miroslav Vujnović

7. razred, JU OŠ „Savo Pejanović”, Podgorica

IZOLOVAN

Tog dana, Majk se probudio sa groznom glavoboljom u nepoznatom krevetu. Ustao je i upalio svjetlo. Polako se prisećao prethodne noći...

Maskirani policajci su ih pokupili na ulici i sproveli u motele gdje su ih smjestili u odvojene sobe. Neodređeno se sjećao da su neki od njih pričali o nekakvom virusu. Čuo je za pandemiju, ali nije mislio da je bolest još uvijek stigla do njegove zemlje. *Koliko brzo se taj virus širi?*, pomislio je.

Sjećanje na prethodnu noć je izazvalo paniku u njemu. Smučilo mu se na samu pomisao da će poludjeti zbog izolacije.

Istovremeno, brinuo je zbog ostalih. Mnogi od njih su bili teški zavisnici, a stresao se na pomisao kakve bi posljedice produžena izolacija mogla da ostavi na njih. Ovu pomisao su slijedile mnoge druge. *Koliko će ovaj lokdaun da traje? Šta će jesti?* Nije bio izbirljiv, jer je na ulici proveo posljednjih sedam godina, ali nije mogao a da se ne upita. Da li su ih posmatrali?

Stresao se na tu pomisao. Prezirao je bezbjednosne kamere od kad se sa 14 godina dokopao primjerka Orvelove *Osamdeset četvrte*.

Na noćnom stočiću našao je notes i jeftinu olovku. Isprva nije obratio mnogo pažnje na njih, ali pošto se neko vrijeme vrtio u krug po sobi, shvatio je da bi mogao nešto da radi, kad će već biti zaključan ovdje neko vrijeme. Zato je uzeo notes i olovku i počeo da piše o svemu što bi mu palo na pamet.

„Glava me neopisivo boli. Roletne su spuštene, ali iz drugih soba ne dopire nikakav zvuk, tako da je vjerovatno još uvijek rano.“

„Ko oni misle da su, da tako hvataju ljude na ulici i trpaju ih u motele?“

„Pitam se šta ćemo dobiti da jedemo. Možda ništa. Napokon će nas se otarasiti zaključavši nas ovdje. Pustiće nas da umremo od gladi.“

Na trenutak je spustio olovku, ali je onda opet nastavio sa pisanjem. Pisao je o momcima, godinama koje su proveli zajedno na ulici, o svemu što su prošli zajedno. Pisanje mu je bilo, najblaže rečeno, haotično, kao da je svoj tok misli zapisivao na papir.

Jedino što je na kratko prekinulo njegovo mahnito pisanje, mnogo sati kasnije, bilo je kucanje na vratima i hrana za ponijeti u jednokratnoj posudi od stiropora koju je neko ubacio kroz odškrinuta vrata. Znači, ipak ih neće pustiti da umru od gladi, a?

Hrana je bila mala porcija hladne ramen supe. Uz to su dobili plastičnu kašiku, viljušku i nož. Jedući se sjetio koliko puta je ukrao upravo ovaj brend iz prodavnice.

Ukus je bio poznat, na neki način i utješan, iako je hrana objektivno bila loša. Sjetio se kako su ga jednom prilikom uhvatili dok je krao kesicu čipsa, ali pošto je radnik koji ga je uhvatio i sam pokušavao da iznese ukradenu robu iz prodavnice, i nije htio da ga Majk otkuca, pa da ga otpuste, nije rekao ništa.

Sve to je zapisao u notes ispred sebe, skoro instinktivno. Osjetio je da će poludjeti ukoliko prestane da piše.

Nakon nekih sat vremena počeo je da primećuje zvuke iz susjednih soba: vriske, plač, jecanje. Bio je tako udubljen u pisanje da ih nije ranije primjetio. Podigao je pogled sa papira i vidio bubu na zidu. Iznenada buba ispusti zaglušujući krik.

Istog momenta je počeo da se znoji, gledajući direktno bubi u oči, koje su izgledale kao milion kamera, uperenih ka njemu.

U narednim momentima shvatio je, zgrožen, da krici ne dolaze od te bube. Ne sasvim. Kako je jecanje, vrištanje i jecanje postajalo glasnije, iz zida na kome je buba stajala pojavila se još jedna, identična prvoj, sa pogledom uperenim u Majka.

Nakon nje iz zida je izašla još jedna, pa još jedna. Pa još jedna. Milioni i milioni nogu gamižu po zidu. Sve staju ispred nje i izvode perfektno sinhronizovani koncert grotesknog zavijanja, milioni očiju uperenih u Majka, iz kojih izbija samo mržnja.

Milioni sićušnih kamera uperenih u njega. Odjednom, svaka od buba uz vrisak koji se pojačavao dok su letjele, ogromnom brzinom se ustremi na Majka.

Pokušao je da ustukne, fanatično gledajući svuda po sobi, tražeći način kako da se odbrani od roja buba, i onda je ugledao plastični nož.

Čim ga je dograbio, počeo je sumanuto da vitla prema roju buba, ali svaki put kada bi pogodio neku od njih, krici su postajali glasniji, i sa svakim pogotkom osjećao je sve jači razdirući bol u stomaku.

Koliko je prošlo od kad je počeo da besciljno vitla prema roju insekata koji je samo rastao i rastao, dok su im se krici pojačavali?

Nije znao zašto, ali se iznenada osjetio umorno. Bol u stomaku je bila nepodnošljiva, a nije mogao čak ni da doziva u pomoć.

Odjednom, vrištanje buba je prestalo, kao i bol. Majk se smiri, odahnuvši što je tortura napokon prestala.

Umoran, sklopio je oči, misleći o momcima, pitajući se da li će ih ikada više vidjeti...

„Gospodine, imamo situaciju.“

„Što je sad, Ed? Nemam cijeli dan.“

„Molim Vas, gospodine, čini se da je jedan od civila... izvršio samoubistvo, nakon naročito snažnih halucinacija. On... nanio je 18 uboda sebi u stomak.“

„Pa, nije da nijesmo očekivali tako nešto. Ljudi polude u izolaciji, a oni već ludi se ubiju.“

Katarina Bojović

8. razred, JU OŠ „Branko Božović“, Podgorica

LEKCIJA ČOVJEČANSTVU

Život je knjiga čije sudbina ispisuje stranice. Svaka riječ u toj knjizi je naša naučena lekcija, a svaka tačka razlog da budemo veliki i nastavimo dalje. Vrijeme sa sobom odnese neke patnje i boli, ali one ostave ožiljke u našim srcima koje vraćaju sjećanja, tako da ostaju zauvijek duboko urezane. Dnevnik našeg života ispisuje svijetle stranice, pamti svaki datum, koji je kalendaru samo izbrisiv trag, a nama neko novo, neočekivano iskustvo. Svaki papir ima specifičan zapis, koji nam može preokrenuti svijet za sto osamdeset stepeni.

Život je rolerkoster, nekad si na vrhu, a nekad moraš pasti da bi shvatio vrijednost onoga što si imao kada si bio na vrhu. Možeš se uzdići samo dugotrajnom borbom, koja naravno ima svoje zaplete i rasplete, ali na kraju oni najizdržljiviji uzdignute glave ponosno se vraćaju na visine koje su nekada bile dobro poznate kao njihovo područje.

Sudbina je priča - a ja upravo pišem jednu. Možda nijesam dostigla visine slavnih pisaca, ali imam sposobnost koju ima svako, ali je rijetko ko iskoristi - pričati iz svoje perspektive!

Ovo je ništa drugo do moj ugao iz koga sam posmatrala mnoge stvari u životu. Međutim, nijesam ni slutila da će jednog dana sudbina postati neočekivani košmar.

Bilo je to marta, prošle godine. Sunce me je obasjavalo najtoplijim zracima, kao da mi je upućivalo posljednje zbogom, a topli vjetar mi je milovao kosu koja je lepršala po proljećnom lahoru, koji je divljao kao sniježna oluja. Drveće oko moje kuće se nakostriješilo, pažljivo posmatrajući kako prolazim kroz putanje dvorišta. Svoje grane je skupilo, dok se nijedan pupoljak

na njima nije vidio. Cvijeće još nije počelo rasti, već se uplašeno sakrilo u zemlju, čekajući prvu kišu koja nije dolazila.

Svi su bili skriveni u svojim domovima. Tek se poneko dače vidjelo kako prolazi ulicama, sve dok se nijesu udaljili toliko daleko da im nijesi mogao ni glave opaziti. Ulice su bile puste i bezvoljne, nije imao ko da korača njima i priča najsmješnije događaje. Djeca su se utišala. Možda im je ponestalo priča, a možda odmaraju kod kuće. Mada, nijesam još svjedočila tome da se neumorna dječija duša stišala i umorila lasnog proljeća.

Komšijski vrtovi ruža i grožđa su pod Sunčevim reflektorom sijali kao biser Jadrana. Nebo nikad nije bilo čistije bijele boje, dok je najljepšim nijansama plave bojila moj mračni horizont. Ptice su pjevale u harmoniji, a moji uzdasi su se ponavljali po već ustaljenom ritmu. Cijeli vidik je bio pokriven najljepšim bojama sa slikarskih paleta, a opet malo ko je htio izaći u prirodu, odmarati dušu, i pustiti da napaćene i umorne oči hipnotiše šarenilo prirode. Umjesto toga, ljudi su samo bezvoljno klimali glavom slušajući priče o slobodi i sreći. Ne mogu ih kriviti zbog toga - isuviše su srećni da bi uopšte i shvatili šta je prava sreća! Sve im je toliko dostupno da je postalo nezanimljivo, a s druge strane tako jeftino da bi uvidjeli koliko je povoljna cijena sreće i slobode. Data im je na dohvat ruke - a sve što treba jeste da je osjete i prihvate.

Međutim, jednog dana, došao je red i na čovječanstvo da nauči svoju lekciju. To je bio dan kada smo shvatili da život nije dječija igra, ali da bismo voljeli da jeste. Sunce je oslabilo, zraci su postali jedva vidljivi, nebo je izbljedjelo toliko da je slika horizonta postala crno-bijela fotografija iz sedamdesetih. Ruže su uvenule, drveće skupilo grane, a ljudi shvatili da prijeti velika opasnost planeti Zemlji - Virus dvadeset jedan.

On je najprije izgledao bezazleno. Mnogi ga nijesu shvatali ozbiljno, i nastavili da žive svoj život uobičajeno - tvrdoglavo i bez logike.

Prije njega, svi smo bili kao i obični ljudi - smatrali najmanju životnu prepreku kao razlog da odustanemo. Mislili smo da smo najpametniji i najmoćniji, ispostavilo se da smo taoci svoje sudbine koja nam je uzela ključeve slobode.

Bilo je to, jednog lijepog, naizgled neobičnog dana.

Po svijetu se raširila vijest o čudesnom virusu, koji je došao da preuzme kormilo, preokrene nam životni put, i odvede nas u puste, nepoznate predjele naše mašte, i najdubljih strahova.

Direktorica nas je obavijestila da će sve javne ustanove u gradu biti zatvorene na petnaest dana, kao i obrazovne - uključujući i škole. Svi smo se radovali lijepim vijestima! Konačno nema ranog ustajanja ujutru, treme zbog pismenih zadataka, dosadnih domaćih i odgovaranja ispred table. Konačno ćemo moći da izađemo napolje, i igramo se na Suncu. Sve je zvučalo isuviše dobro da bi bilo istinito.

Krajičkom oka, bacila sam pogled na školska vrata kroz koja smo istrčali. Djeca oko mene su usplahireno trčala unaokolo, radujući se što smo dobili ovakav poklon. Međutim, malo ko od nas je znao da će nas taj poklon koštati života najmilijih... a možda čak i nas samih!

Ispred dvorišta nalazilo se parkirano auto moje porodice, koja me je čekala da završim nastavu da bi me odvezli kući. Užurbano sam ušla u njega, ponadavši se da će se roditelji obradovati novostima. Svako od njih ih je doživio na drugačiji način.

- Škole se zatvaraju na petnaest dana zbog virusa! Nije li to sjajno? - uzviknula sam.

Majka i otac su me pogledali. Ona je djelovala zabrinuto, a on srećno zbog lijepih vijesti.

- Mene brine situacija sa virusom, imam neki loš osjećaj u vezi njega. Uopšte mi se ne dopada trenutna situacija - rekla je majka.

Čim je to izgovorila ugledala sam nekoliko starijih učenika moje škole kako prolaze ulicom noseći zaštitne maske. Tata ih je ugledao i prokomentarisao njene riječi.

- To neće biti ništa veliko, proći će to vrlo brzo, dok trepneš. Siguran sam u to.-odgovorio je.

Vjerovali ili ne, petnaest dana je prošlo brzo, brže nego što se moglo očekivati. Svaki dan je bio isti, ispunjen istim događajima i već napamet naučenim pričama koje su postale dosadne, kao i širenjem teorija zavjere kako ćemo svi nestati pojavom novog virusa.

Ubrzo, svi smo počeli da sumnjamo da je ovo nešto mnogo ozbiljnije od obične prehlade ili gripa. Prolazili su mjeseci, a situacija se samo pogoršavala. Sunce nas je zaobilazilo, dane je provodilo sa nama, ali nam nije davalo svoje svježje jutarnje zrake na poklon svakog jutra. Nebo i zvijezde su bili tu, ali njihovo postojanje je izgledalo kao mučenje da bi nam obasjali svaku noć... naši životi postali su puste stranice scenarija tele-novele, napisane bez inspiracije.

To me je navelo da razmišljam dublje o onome što nam se desilo. Svima nama. Izgledali smo tako moćno i složno, iskusno i samouvjereno - kao da nas ništa ne može poljuljati. Letjeli smo toliko visoko, imali vizije o budućnosti, koja je trebala biti svijetlija od zvijezda na nebu i veselih i razdraganih Sunčevih zraka.

Odjednom, sasvim neočekivano, bačeni smo na koljena pred tajanstvenom pojavom koja guta nevine živote i oduzima im duše. Samo jedna, jedna najobičnija čestica, uspjela je da baci čitavi svijet na koljena da kleči pred njim i da se nada boljem sutra. Svi planovi, snovi, nadanja... sve je to uništeno i nestalo u tren oka.

Svakoga dana hiljade i hiljade života je nestajalo, iščupano iz srca i uspomena njihovih porodica. Svaki gubitak je nova bol koja nije davala mir srcu žednome ljubavi i života. Sveke sekunde u jednome danu je odlazilo po nekoliko stotina života mladih ljudi, pred kojima je bila budućnost, svijetla i blistava kao najsjajnija zvijezda, oduzeta od strane Virus a dvadeset jedan.

Neki su čak i predviđali da će on ubrzo otići i da će se naši životi vratiti u normalu. Sve što je potrebno jesu strpljenje, borba i vjera.

Međutim, sve je zvučalo isuviše istinito da bi bilo dobro.

Neki od nas su izgubili živote, a neki želu za istim.

Ja, srećom, nijesam izgubila nikoga od svojih najmilijih - osim same sebe. To mi je najteže palo.

Ne znam šta se desilo. Virus me nije zarazio, međutim, mogao je da upravlja mnome. Kontrolisao mi je psihu, tretirao me kao lutku i najjeftiniju igračku na rasprodaji s kojom može da se igra kad god hoće.

Provodila sam mjesec zaključana u kući. Svi smo bili u karantinu. Bilo nam je zabranjeno čak i da izlazimo napolje, osim u određeno doba dana kada su mjere mogle da oslabe. Kada smo htjeli izaći do prodavnice morali smo nositi zaštitne maske i rukavice, izbjegavati fizički kontakt sa ljudima i biti što više zatvoreni u svojim kućama.

Sve to vodilo je u katastrofu. Nedostajao mi je moj stari život. Plašila sam se za sebe i za sve osobe do kojih mi je stalo. Svako veče sam lijegala u krevet sa jednom mišlju - da li će se već sutra sve promijeniti na bolje ili nas prava tortura tek čeka? Da li smo okajali svoje ljudske grijeha koje smo počinili ili je ovo samo još jedna prepreka na putu do boljeg života, koje će ljudi naučiti da cijene?

Zatvorena u sobi, sasvim sama, provodila sam dane. Odbrojavajući još koliko prepreka imam na putu do mog cilja, koji je zajednički svima nama - sloboda i zdrav život kakav smo imali prije, a koji nijesmo cijenili.

Odjednom, cijelo čovječanstvo se našlo u velikoj agoniji. Veliki moćnici prestali su da zveckaju oružjem i shvatili koliko su ništavni i mali i pored velike moći, bogatstva i novca. Osjetili su veliki strah i strepnju za sutra. U svemu lošem, ima nešto dobro. Po prvi put od kada je zavladao ovaj virus, svi su se

složili u jednom - da se mora pronaći vakcina. Ko nađe najbolju vakcinu i spasi najveći broj ljudi, taj je pobjednik. Nastala je trka i tu je po prvi put došlo do humanosti jednih prema drugima, jer nije dovoljno spasiti samo sebe, već i sve oko sebe, da bi bio siguran u opstanak. A da bude još gore, niko nije znao kraj ovoj nevolji, koja je došla niotkud i zagospodarila našom planetom.

Ostaje nam da se nadamo da će kao što je došla i nestati, a nama ostaviti jasnu poruku - da se borimo za našu prirodu, za našu planetu, da ljudi ulažu u očuvanje zdravog i čistog vazduha i vode. To je veliki preduslov da bi ponovo bili srećni kao nekada. Probudila je u nama svijest da razlikujemo dobro od zla. Da shvatimo da novac i snaga moćnika nije nešto najvažnije, nego da je važnije da cijenimo život, ljude, prijateljstvo i same sebe.

Elena Vasiljević

7. razred, JU OŠ „Mileva Lajović - Lalatović“, Nikšić

GOSPODIN KORONKO

Vreli avgustovski dan. Sunce neumoljivo prži i vazduh postaje težak. Ni daška vjetra. Na peronu željezničke stanice čeka puno ljudi koji će otputovati ko zna kuda. Putnici su nestrpljivi jer voz kasni te uznemireno šetaju uz prugu, čas u jednom, čas u drugom pravcu. Čuju se povici negodovanja, a neki prilaze otpravniku i pitaju kada će stići. On ih umiruje i uvjerava da će to biti brzo te da ne brinu.

Kad se iz daljine začu pisak lokomotive, svi pohrliše da stanu na određeno mjesto računajući da će se kad stane, upravo tu otvoriti vozna vrata. Nastade guranje ko će prije ući i zauzeti mjesto. Neki su mirno čekali da gomila uđe, a tek kad se napravi red, uđoše. U vozu je vladao metež, putnici su se tiskali smještajući torbe i kofere. Bilo je zagušljivo i nestrpljivo se čekao polazak.

No, dok smo iščekivali zvižduk otpravnikove pištaljke, odjednom uđe policajac vidno uzrujan i zadihan. Povika:

- Izlazite, brzo... izlazite! Pređite u drugi na trećem kolosijeku!

Nastala je panika i opet guranje, ali sada prema izlazu. Čule su se oštre riječi, pa čak i psovke. Tek smještene stvari trebalo je opet uzeti iz prtljažnika i hitro prenijeti u drugi voz.

Jedan stranac koji nije razumio naš jezik vikao je:

- What' s happening? Has the war started?

Niko ga nije ni pogledao jer su svi grabili da što prije izađu i ponovo nađu mjesto za sebe.

U novom vozu opet gužva. Stranac je sad uznemireno objašnjavao policajcu kako je zaboravio kofer i da mora da se vrati po njega. No ovaj ga ništa nije razumio, a kad mu je jedan

mladić preveo strančeve riječi, on je ravnodušno, sležući ramenima kazao da voz upravo kreće. Stranac je stajao ogorčen i bespomoćan.

Otpoče čudno putovanje. Policajac je sada mirno sjedio među putnicima i objašnjavao da smo morali napustiti voz u koji smo prethodno ušli jer je u njemu bio neki veoma zarazan Koronko od kojeg je trebalo pobjeći. Razrogačene oči, podignute obrve, šaka na usnama, govorili su više od hiljadu riječi. Činilo se da čuđenju nema kraja. Policajac se sve više uživljavao u priču.

Naime, Koronka nije vidio, ali je dobio povjerljivu informaciju da je on u vozu, da je jači od bilo kakvog oružja, da ga je nemoguće uhvatiti te smo morali napustiti voz u koji smo prvo ušli. Podižući kažiprst desne ruke ozbiljno je dodao da niko ne može biti siguran da opasni Koronko opet nije među nama.

Razljučeni pojedinci počese dobacivati policajcu da je pijan i da ne zna šta govori. Nekima je ta priča bila smiješna i zvučala nevjerovatno, ali ipak, najviše je bilo onih koji su se istinski zabrinuli i pomišljali: *Kako li Koronko izgleda? Ko mu je bio najbliži? Je li ga slučajno neko dodirnuo? Je li s kim razgovarao? Jesmo li uzaludno bježali iz onog voza? Da nije opet sa nama? Šta ako nas uhvati?*

Hiljadu pitanja na koja je trebalo odgovoriti, a odgovora nije bilo.

Uznemirenost je bila sve veća. Kad bi voz počeo da usporava, značilo je da je stanica blizu i da će stati. Tada bi se mnogi pridizali, pogledivali prema vratima da vide hoće li će neko ući, koliko li je novih putnika, izgleda li neko sumnjivo...

Malo po malo rastao je strah iako se svako trudio da se to ne primijeti. Bilo je i onih koji su htjeli da stvore utisak da je sve u redu i da je napetost bezrazložna. Jedan čovjek je uporno tvrdio da je Koronka lično vidio, a njegova žena se hvalila kako je htio da joj pomogne da smjesti kofer, ali da je ona to odbila. Ugladjeni visoki mladić blijedog tena kaza kako ga je Koronko o nečemu zapitkivao, no on mu nije odgovarao jer ne želi da se upušta u razgovor sa nepoznatima.

Kako je putovanje odmicalo, tako je i priča dobijala nove razmjere. Došlo se do toga koga je i kako taj gospodin Koronko mogao upropastiti. Žene su vadile iz torbi ogledala da vide ima li im na licu kakvih promjena, a oni koji su bili međusobno bliski pitali su jedni druge: *Kako ti izgledam?* Mlađi ljudi su značajno isticali kako njima ne može niko ništa. Poslije puno vremena priča je konačno utihnula. Jedino što se čulo bilo je kloparanje voza...

Ja sam u vozu jedino dijete. U mojoj glavi zbrka od utisaka poče polako da nestaje. Napokon, mir i tišina. Kroz poluotvorene prozore dopijevaju mirisi prirode. Posmatram živopisne predjele, proplanke, rijeke. Iskrsavaju plodna polja, šljivici, jata ptica... Ljepote se neprestano pojavljuju i iščezavaju u daljini, pa opet pojavljuju. Sunčevi zraci čas me zabljesnu, a čas mimoiđu.

Osjećam neku ustreptalost u srcu jer putujem tamo gdje volim. Tamo gdje ću beskrajno da uživam, igram se i radujem.

Marija Mašanović

7. razred, JU OŠ „Jugoslavija”, Bar

VIRUS

Planeta Zemlja je u opasnosti. Čovječanstvo je u krizi. Napadnuti smo. Neprijatelj se zove COVID-19. Nevidljiv golim okom, virus je uporan u namjeri da nam naudi, ima razarajuće moći. Odnosi živote, unosi strah, strepnju. Zatvara nas u domove, udaljava od prijatelja.

Pišem ove stranice krišom, da ostane trag o neobičnim dešavanjima, ukoliko budem spriječena da jednog dana progovorim o svemu. Sve je prekriveno velom tajnovitosti, tako mora biti, za sada. Pogađaš, čitaoče, ja znam malo više od onoga što su ti plasirali kao jedinu i apsolutnu istinu.

Godinama unazad moj tim radi na jednom projektu, u najvećoj tajnosti. Projektujemo vremeplov koji nas može odvesti u budućnost, ali i vratiti u prošlost. Tako bi mnoge katastrofe bile spriječene, mnoge greške ispravljene. Radimo to iz humanih i plemenitih razloga, da zaustavimo ratna razaranja, spriječimo stradanja. Radimo to iz uvjerenja da planeta Zemlja može postati bolje mjesto za sve nas.

Konačno, testiranje vremenske mašine urađeno je 10. marta 2020. Naučnici su me gledali s nevjericom i ushićenjem. Osjećam neko čudno strujanje tijelom. Dio sam projekta, znala sam da do ovog trenutka jednom mora doći.

Strah i sreća me obuzimaju u isto vrijeme.

Poslali su me u budućnost.

Sve oko mene je plavo, sve se odigralo brzinom svjetlosti. Sljedeće čega se sjećam jeste da je sa mnom u mašini čovjek u odijelu koje podsjeća na kosmonautsko. Zbunjena sam. Uplašena. On to primjećuje, kaže da nema razloga, da je došao da nas upozori.

Naučnici otvaraju vrata i pružaju ruku da izađem. Preplašeni su kada vide čovjeka iza mene. Vidim zbunjenost i nevjericu na njihovim licima. Tiho progovaram da smo uspjeli, da dovodim gosta iz budućnosti. On skida sa glave zaštitnu opremu, progovara hrapavim glasom:

„Čovječanstvo ne čeka svijetla budućnost. Nema vremena da objašnjavam. Proganja me nemilosrdan neprijatelj. Borimo se svim silama, za sada je nadmoćniji. Ne uspijevam da ga spriječim da stigne do vas. Virus, Covid 19, zapamtite to. Budite spremni. Vraćam se nazad u laboratoriju, pokušavam da nađem protivotrov za tu napast. Da vam makar malo olakšam.“

Dok smo trepunili, njega nije bilo. Ušao je u naš vremeplov i nestao. Ostali smo u nevjerici. Naučnici su gledali jedni u druge zabezeknuti, pitajući se šta se upravo dogodilo. Trebalo je brzo reagovati. Pozvali su gradonačelnika svojiim super telefonima. Morali su ga upozoriti na opasnost koja prijete gradu i zemlji. Tako je strašno čekati u neizvjesnosti, bez mogućnosti da se nešto preduzme.

Nakon nekoliko dana jedan od naučnika se razbolio. Tresla ga je groznica, temperatura je bila previsoka, pluća su stradala... lijekovi nijesu pomagali. Sjenka sumnje nadvila se nad nama.

Tu je - virus je među nama.

Dosjetismo se da je onaj čovjek iz budućnosti na kratko skinuo zaštitnu masku sa lica. Dakle, nije ni slutio da ga je stigao onaj od koga je toliko bježao.

Nakon dvije nedjelje naučnik je preminuo. Gradonačelnik zatvori grad, u dogovoru sa ostalim naučnicima. U karantini su smjestili sve nas koji smo bili u kontaktu sa njim. No, bilo je prekasno. Previše ljudi je već zaraženo. Virus se nevjerovatnom brzinom širi. Bespomoćni smo. Sije smrt. Ne bira. Odnosi živote nemilice.

Kradom, najmlađi naučnik Kas i ja, odlučni u svojoj namjeri da pokušamo da zaplovimo u blisku budućnost, palimo vremeplov.

Kroz maglu se sada sjećam našeg dolaska u 2021. godinu. Proljeće miriše, prosipa svoju radost. Ljudi su nasmijani, na licima ne vidimo zabrinutost. Dobro je, pomislismo, dakle čovjek je ipak izvojevao pobjedu nad virusom.

Pitamo se – kako?

Odjednom čujemo ljubazan, poznat glas.

„Ne prepoznajete me bez onog čudnovatog odijela?“, reče kroz osmijeh, „Očekivao sam vas. Znao sam da vas moja posjeta neće ostaviti ravnodušnim. Hajdemo, ne gubimo vrijeme. Moram vam dati spasonosni lijek. U vašim će rukama biti vakcina protiv Covida 19. Pažljivo ćete je ponijeti i predati vašem timu naučnika. U vašim je rukama budućnost. Vidite da je lijepa. Potrudite se da takva i ostane. Žao mi je što sam baš ja donio virus kod vas. To je svakako bilo neminovno. Preživio sam i posvetio se ovom lijeku koji vam predajem. Životi vaših voljenih zavise od vas. Nemate mnogo vremena, budite hitri. Zbogom.“

Ja i Kasl smo predodređeni za veliki poduhvat!

U našim je rukama bočica prozirne tečnosti koja donosi spas. Mojim tijelom struji neopisiva radost, ali i strepnja.

„Brzo, Kasl, brzo u naš vremeplov. Pali motor, neka zahukti mašina. Planeto, stižemo!“

„Marija, budi se. Kasniš“, trnguo me topli i umiljati majčin glas, „Hajde, malena, obuci se i trk u školu. Ne zaboravi masku! Ni slučajno napolje bez nje. U torbi imaš tečnost za ruke. Obavezno da ih pereš, više puta“, upozorava blago.

„Ništa ne brini, vidiš da je osvanulo predivno jutro. Ovo će proljeće skinuti naše maske i razvući nam osmijeh na lica, vidjećeš, mama“, izgovaram dok užurbanim korakom hitam ka školi, zbunjena još uvijek pomalo snom.

I dok zadovoljno koračam, nešto me zagolica u džepu. Zavukoh ruku. Bočica, minijaturna. U njoj prozirna tečnost.

Danica Račić

9. razred, JU „Druga osnovna škola”, Budva

SOLIDARNOST U NALETU EPIDEMIJE

Svjedoci smo dešavanja koja su obuhvatila cijeli Svijet, a koja su izazvana epidemijom Covida-19. Nevidljivi neprijatelj ne pravi razlike među ljudima, ne vodi računa da li je neko siromašan ili bogat, kakvog je ko obrazovanja, koju boju kože ima. Jednostavno, ne zna za bilo koju karakteristiku po kojoj se razlikujemo, ali, mnogo čemu nas je naučio. To da niko od nas ne može sam da se bori protiv epidemije, da je nedodirljiv ili privilegovan.

Neki događaji iz doba, neposredno prije pandemije, sada nam djeluju kao davna prošlost a i mi sami kao da se probudismo nekako drugačiji.

Osjetila sam da je, nama djeci, neko učinio najveću nepravdu. Ukrao nam bezbrižno djetinjstvo, ukrao nam najljepše doba, ono „đačko doba“, ekskurziju, polumatursko veče, što svako pamti do kraja života . Druženje nam se svelo na prepiske preko telefona. Do juče su nam “prijetili” uvodjenjem uniformi kako bi sakrili socijalnu razliku medju učenicima , a evo već danas su nam stavili maske na lice kako bismo se sačuvali od neke nevidljive neukročene goropadi. I u stvari socijalna razlika se i te kako sada iskazala medju nama jer mnoga djeca nemaju novca za pametne telefone, kompjutere i internet. Kako onda da smo jednaki i kako nam je svima nastava nesmetano dostupna. Pitam se da li sve ovo ima svrhu ili smo samo svi postali učesnici „bala pod maskama“ .

Ali ja želim da još malo budem dijete, želim da mi se vrati radost druženja. Želim da ponovo čujem školsko zvono koje nadglasava dječija graja. Želim da mi je ponovo teška djačka

torba dok se sporo vraćamo od škole do kuće i prepričavamo dogodovštine sa časova. Želim da sa sa lica mojih roditelja skine sjenka brige. I želim da ljudi ne budu samo brojke i podaci koji se vrte na televiziji.

Ponekad pomislim, u ovim teškim vremenima da zahvalna sam Corona virusu što mi u porodici više vremena provodimo jedni s drugima I dijelimo neke tople trenutke: otac, majka i ja. Zajedno, kao jedinstvo. Naša kuća miriše mirisima omiljene hrane: za buđenje zamirišu palačinke, a naveče uz zajedničko gledanje filma, krofnice, kokice, no čini mi se, najviše naša kuća miriše ljubavlju.

Te večeri igrali smo monopol, a nakon toga gledali zanimljiv film, skupa, u dnevnoj sobi. Pa smo i razgovarali o filmu. Otac nije komentarisao, te smo ga optužili da je prespavao neke scene. Tome se još uvijek smijemo. To je bio prvi put da sam vidjela oca bez zabrinutog lica, da se zabavlja.

Ono što je vidljivo takođe je da su, pored zastrašujućih obavještenja o „divljanju“ virusa, mediji prvenstveno isticali primjere ljudske humanosti i solidarnosti.

Ne znam da li me je prijepodnevna usamljenost dok su otac I majka bili na poslu, ili baš te priče o humanosti navele da poželim da nešto promijenim i pružim ruku nekome kome je potrebna.

Kako sam svako prijepodne bila sama kod kuće, često sam razmišljala kako bih i ja mogla da nekom pomognem u ovim teškim vremenima. Sve češće mi je dolazila slika one bake iz našeg naselja koje smo se, mi djeca, pomalo plašili. Bila je to ćutljiva starica koja gotovo da nije komunicirala s komšijama, a nas djecu bi uvijek tjerala iz svog dvorišta. Znala sam da nema nikoga i razmišljala sam kako sada samuje, da li ima šta da jede i trebaju li joj ljekovi.

Jednog dana sam se odvažila, spremila nešto namirnica i otišla do njene kuće. Ostavila sam korpu ispred, pozvonila i otišla. Ni sama ne znam zašto. Zato što me je bilo strah nje, ili

što sam je sažaljevala ili njesam imala riječi da objasnim iznenadnu posjetu. Nastavila sam to da radim svakog dana. Nosila bih joj voće, pitu ili kolače koje mama napravi. Kada bih odlazila vidjela bih kako me krišom posmatra kroz prozor. Jednom sam joj u korpu stavila cedulju sa brojem telefona moje mame i napisala da nazove ako joj išta zatreba.

Sjutradan je mami stigla poruka s nepoznatog broja, da joj trebaju lijekovi. Znala sam ko piše. Odnijela sam joj lijekove u korpi sa hranom i ostavila ispred vrata.

Teška vremena su prošla za ovu baku. Vidim, počela je da izlazi u dvorište i zaliva svoje cvijeće. Juče sam je srela na ulici i prvi put vidjela osmijeh na njenom licu. Njene oči su mi govorele „hvala“, a ja sam odlučila da ću i dalje krišom da brinem o njoj. Ja sam zapravo njoj više zahvalna jer se zbog nje nekako osjećam vrednijom, zadovoljnom, radosnijom što sam u teškim vremenima mogla da pomognem tiho, bez riječi.

Shvatila sam da nam je ova epidemija pružila šansu da drugačije gledamo na vrijednosti života. U ovoj situaciji smo shvatili koliko su nevažne razlike među ljudima, koliko su nebitni naši sitni strahovi. Kada već nijesmo mogli da izbjegnemo epidemiju bar smo nešto naučili kroz ovo iskustvo, a to je da budemo solidarni i pomognemo drugim ljudima koliko je to u našoj moći.

Jer, čemu riječi kad djela ćute?!

Andela Vulović

8. razred, JU OŠ „Veljko Drobnjaković”, Risan

POVRATAK OČIJU IZ PAKLA

Ukoliko si pronašao/la ovu hartiju, znaj da mene više nema. Sve što piše na njoj, pisala sam samo za sebe. Međutim, ipak sam željela da još neko čuje za ovu priču, znaš, kada me više ne bude. Taj neko si, izgleda, ti. Prije čitanja, dobro zapamti ovu poruku: „Ne možeš kriviti nekoga za odlazak ako mu nijesi dao nijedan razlog da ostane“.

Osvanuo je još jedan naporan ponedjeljak. Kao i svakog jutra, nimalo naspavana, otvorila sam oči i ustala da pomognem svojoj ćerki Jani oko spremanja za školu. Znam da ima 15 godina, ali ona je za mene još uvijek moja mala princeza. Pripremila sam joj njenu najdražu haljinu, a za doručak napravila omiljeno jelo, te se tome veoma obradovala. Izašla je iz kuće sa osmijehom na licu. Međutim, iz škole se vratila bez njega. Nije prešla ni kućni prag kad me odjednom upita:

- Mama, šta je korona?

- Jano, znaš da sam ja stručnjak za muziku i da to uvijek možeš da me pitaš. To ti je znak koji koristiš kada...

- Ne ta korona, mama, već ime Korona. Zapravo, moje pitanje je: Ko je Korona? - rekla je zabrinutim glasom prekinuvši me usred rečenice.

To me je jako zbunilo. Nijesam znala kako da reagujem jer joj nikada o tome nijesam pričala. Nije mi bilo jasno gdje je čula o Koroni jer je ta tema zatvorena prije više od 15 godina.

- Dušo, kada sam ja bila mala, svijetom je vladala jedna kraljica koja se zvala Korona. Međutim, ona nije bila kao druge

kraljice. Korona je bila virus, ali se prikazivala kao ljudsko biće. Radila je užasne stvari. Koga god bi dodirnula, zarazila bi ga. Uvukla bi mu se pod kožu i uništavala bi mu život. Činila je ljude veoma bolesnima, a neke je otimala i nikada ih više nije vraćala. Bila je jako zla i okrutna, ali njoj je došao kraj. Uspjeli smo da je pobijedimo i da njene otrove izbacimo iz naših organizama. Napravili smo razne vakcine koje smo ubrizgali u naša tijela, ali i u kraljičino. Tako smo je se zauvijek riješili. Uostalom, zašto me to pitaš? - odgovorih joj hitro.

Vidjela sam neki strah u njenim očima, ali ne onaj uobičajeni. Bio je to strah koji nikada ranije nisam vidjela, preplavljen nekom brigom i čuđenjem. Ne znam kako bih to bilo kome mogla da opišem. Drhtavim glasom je odgovorila:

- Mislim da je ipak nijeste pobijedili. Kraljica se vratila.

Odjednom sam osjetila neko ledeno strujanje u tijelu. Oblio me hladan znoj i uhvatila me drhtavica, iako je bilo toplo proljeće. Bila sam bijela kao snijeg i imala sam osjećaj kao da je cijeli svijet na trenutak stao.

- Ali odakle ti to znaš? - jedva sam uspjela da je upitam svojim tihim glasom.

- Danas, kada sam bila u školskom toaletu, iznenada se pojavila neka visoka žena. Imala je plavu kosu vezanu u visoku punđu i bistre svjetloplave oči. Pogled joj je bio toliko jeziv kao da je smrtonosan. Prišla mi je i rekla da ti prenesem puno pozdrava. Kada sam je pitala kako se zove, rekla je: „Ja sam Korona, stara drugarica tvoje mame. Reci joj da sam se vratila i da je vrijeme da se sve vrati na staro.“ Glas joj je bio neopisivo strašan i mnogo sam se uplašila. Nije mi jasno šta ona ima sa tobom...

Ovo je moj kraj - pomislih u sebi. Janini opisi bili su potpuno tačni. Tako je nekada izgledala kraljica Korona. Samo ne znam kako je uspjela da se vrati. Mislila sam da sam je uništila.

- Slušaj, Jano, znaš da sam ti rekla da su ljudi pravili razne vakcine kako bi je se otarasili jednom za svagda. Malo sam

te slagala. Nijesu ih pravili ljudi, već ja. Ja sam bila ta koja je ubrizgala posljednju vakcinu u Koronu. Ja sam bila ta koja ju je dokrajčila.

- Znači... Želi da ti se osveti? - kroz suze je upitala.

- Izgleda da je tako... - zagrlila sam je svom snagom. Taj zagrljaj je bio toliko pun ljubavi, da nikada nijesam osjetila da me neko toliko voli i da se brine za mene.

Počela sam da se pripremam za pohod na tu kraljicu iz pakla. Prikupila sam svo potrebno oružje i napravila desetina vakcina. Mislila sam da će to biti dovoljno. Međutim, koliko god da sam se trudila i koliko god da sam vježbala, nijesam mogla. Nijesam mogla da je napadnem. Nijesam mogla da skupim hrabrost. Bila sam previše uzrujana da pogledam njenu sliku, a kamoli da osjetim njen jezivi pogled uperen ka meni. Nijesam mogla da rizikujem. Znala sam da je neuništiva i da neću uopšte moći da se borim protiv nje.

Prolazili su dani, a ja sam se skrivala u svojoj kući. I dalje nijesam mogla da izađem na ulicu. Svuda su me proganjale njene oči i bila sam previše uplašena. Najviše sam se plašila za Janu. Ona je bila jedina osoba od koje sam imala iskreno uzvraćenu ljubav. Nijesam mogla da dopustim da mi je uzme kao što je uzela i ubila cijelu moju porodicu.

I tako, čučeci u jednom ćošku i gledajući kroz prozor, odjednom začuh Janin vrisak iz susjedne sobe. Odmah sam dotrčala do nje. Zatekla sam je kako gleda vijesti na televizoru. U tom trenutku novinar je rekao: „Građani, pričuvajte se. Ne izlazite iz svojih kuća. Svijetom hara opasan virus i svako može da se zarazi. Molim vas, ostanite kod kuće i zaštitite svoje zdravlje!“ Kad sam to čula, znala sam da više ne smijem da se krijem. Shvatila sam da je kraljica jako ljuta što mene nema, pa je počela da mi se sveti preko drugih nevinih ljudi.

Pozdravila sam se sa mojom Janom i rekla joj da ne brine. I njoj i meni su oči bile pune suza. Znale smo da su veoma male šanse da preživim, ali rekla sam joj:

- Bolje da samo mene više nema, nego da ostanem sama na ovom svijetu. Kakva bih bila osoba kada bih dopustila da svi drugi pate zbog mene? Volim te, Janice! Čuvaj se i nikako ne izlazi iz kuće!

Samo me je sa uplakanim licem pogledala i rekla: - Volim i ja tebe i uvijek ću biti tu za tebe!

Bilo je vrijeme za polazak. Uzela sam sve potrebne stvari i uputila se ka mjestu na kojem je sve počelo. Zнала sam da će tamo da bude. Međutim, na tom mjestu nije bilo nikoga. Ja sam i dalje čekala jer sam znala da se negdje krije.

Nakon par sati je napokon stigla, ali je ipak bila dosta udaljena od mene. Odlučila je da me napada sa daljine. Trebalo mi je dosta vremena da joj priđem. Na mene je bacala svakakve otrove i činila me sve slabijom. Odjednom, njen otrov mi je prošao kroz srce. Toliko me je oslabila da sam pala na zemlju. Izgubila sam svu snagu. Nijesam mogla ni da se pomjerim.

Kraljica mi se približavala. Njen lukavi pogled me potpuno omeo. Kada je došla tačno ispred mene, glasno je rekla: „Na ovom mjestu si nekada mislila da si završila sa mnom, a ja sada znam da ću završiti s tobom!“; ogromnim kandžama, punim otrova krenula je da me napadne.

Odjednom, neko se pojavio. To je bila Jana! Bez razmišljanja je dotrčala i stala između nas! Htjela sam da joj kažem da se pomjeri, ali bilo je prekasno... Čuo se samo vrisak.

Kraljičine kandže probile su se duboko kroz Janu. Međutim, sav virus koji se zakačio za Janu prešao je i na Kraljicu! Tako je Koroni dokazano da ipak ljubav pobjeđuje sve. Ona je pala na zemlju, zajedno sa mojom Janom. Virus ih je totalno uništio. Polako su počele da iščezavaju. To je bio njihov kraj...

A ja... Nijesam mogla ništa da uradim. Uspjela sam da pobijedim Koronu, ali je i ona uspjela da pobjedi mene. Osjećala sam neko ledeno strujanje u sebi. Shvatila sam da je više nema. Oduzela mi ju je. Zauvijek. Da se bar nije pojavila. Da me bar

nije zaštitila. Mogla je da živi svoj život, ali ja ću bez nje teško... Ali, ipak, morala sam da nastavim. Zbog nje. Zbog njene žrtve. Zbog moje ljubavi prema njoj.

Upravo, dok ležim u ovoj bolničkoj postelji, stara i usamljena, pišem predgovor i zaključak za ovu priču. Godinama nijesam razgovarala ni sa kim. Sve sam izgubila. Bila sam slomljena. Međutim, samo me jedna činjenica održavala u životu. Ta činjenica je da nijesam mogla da je krivim. To je bila njena odluka.

Znam da ti to zvuči čudno i sebično s moje strane, ali razumjećeš sve čim se prisjetiš one poruke na koju sam rekla da obratiš pažnju.

Jednostavno, ne mogu da je krivim što se žrtvovala. Voljela me je više od svega. Da je dopustila da me korona zauvijek odnese, ne bi preživjela ni jedan jedini dan. Ne bi imala razloga za ostajanje na ovoj planeti.

Valjda ti je sada sve kristalno jasno. Ukoliko te ova moja priča potresla, vjeruj mi, uopšte nemoj da tuguješ. Jesam stara, bolesna i jadna. Meni su minuti u pitanju kada ću da ispuštim svoj posljednji dah. Ali znam da me ona čeka jer sam i živjela sve ove godine za nju. Presrećna sam što ću je konačno vidjeti, zagrliti, osjetiti.

Samo se nadam da se ona kraljica koja je sve uništila više nikada neće vratiti jer ako se vrati, više ništa neće biti kao ranije.

2078. godina

I dalje čuvam ovu priču i osjećam da se nešto jako čudno dešava.

Tijelo mi obuzima ogromna jeza. Ponovo tuga i mučenje počinju da osvajaju svijet. O ne, dobro mi je poznata ova huka, vika i strah. Uvijek je tako kada neko zlo umiješa prste...

Ljudi, spasavajte se!

KRALJICA SE VRATILA!!!

Milica Kovač

6. razred, JU OŠ „Narodni heroj Savo Ilić”, Kotor

(Zlatno zmajevu jaje – prvo mjesto u kategoriji od 4. do 6. razreda)

VIRUS – JUČE, DANAS, SJUTRA

Stiglo je proljeće, a sa njim se i priroda probudila. Zeleni i cvjeta sve oko mene. Ptičice su se vratile s juga i prave svoja gnijezda. Sa okolnih livada se osjeća opojni miris šarenog cvijeća. U daljini vidim i beskrajno plavo more. Djeca bi trebalo da su razdragana, vesela i da uživaju u toplim danima.

Nažalost, tu ljepotu ovih dana poremetila je bolest, zvana korona. Zavladała je čitavim svijetom. Nevidljivi neprijatelj stigao je i u našu državu i zatvorio škole, prodavnice, saobraćaj... Zatvorio nas u domove i osudio nas na život u karantinu. Svi mi teško podnosimo tu izolaciju. Svaki dan se svodi na gledanje u male ekrane i učenje preko interneta. U našoj porodici nikad nije dosadno jer uvijek se trudimo da smislimo nešto i da lijepo provedemo naše zajedničke trenutke.

Ovih dana, ko ima dvorište, makar i malo, srećan je. Moj brat i ja se trudimo svakog dana da nađemo neku zanimaciju u našem dvorištu. Svakodnevno, pažnju mi zaokuplja dragi, umiljati pas po imenu Dona, koja se nalazi u susjednom dvorištu. Njene tužne okice kao da govore da i njoj ova izolacija teško pada. Kada nas vidi, ona živne kao da želi da se pridruži našem svijetu zabave.

Pošto znam koliko je izolacija teška, zamolila sam njene vlasnike da je puste u moje dvorište. Taj dan je za mene bio nezaboravan. Dona je od sreće skakala za loptom, veselo vrtjela reпом, trčkarala... Vukla je konopac i trudila se da me pobijedi. Igrala je igre bez granica. Kao da se bojala da će igri doći kraj, nije htjela da prestane. Njena mekana, svilena dlaka kao da me

privlačila da je stalno mazim i nikad ne prestanem. Željela sam da se ovaj dan nikad ne završi. Ali, sve što ima početak, ima i svoj kraj, pa i ovo druženje. Nijesam smjela ići s njom u šetnju, jer nam je na tom putu stajala zabrana u vidu korone. Dona je žalosno cviljela kada je došao čas rastanka. Tada je morala poći u svoje dvorište. U očima joj se vidjela tuga. Ja sam obećala njenoj vlasnici da ću se svaki dan družiti s njom, čim završim školske obaveze.

Tako je i bilo. Naše prijateljstvo se učvrstilo zahvaljujući korona virusu. I u ovoj mračnoj situaciji uspjela sam pronaći svjetlost. Moja svjetlost je bila Dona. Ona je bila moj bijeg od stvarnosti. Bijeg od korone, od svakodnevnih vijesti koje, htjeli, ne htjeli, slušamo na televiziji - o broju bolesnih, umrlih i onih na respiratoru.

Međutim, stvari su se promijenile. Kada sam jednoga dana primila poziv komšinice, radujući se Doninom dolasku, osmijeh mi je nestao s lica jer sam čula tužne vijesti: Dona se razboljela! Bila sam veoma tužna. Razmišljala sam o svemu: jadnom psu, koroni, drugim virusima i opasnim bolestima koje haraju svuda oko nas, a na koje smo zaboravili u ovih posljednjih godinu dana. Međutim, nijesam se puno bojala za Donu jer sam znala da je ona borac. Izvući će se, bez obzira na sve.

Tada sam poželjela da pobjegnem iz stvarnog svijeta u svijet mašte. Kako bi bilo lijepo da pođem na putovanje gdje nema bolesti i gdje je sve puno beskrajnog plavog mora, slatkiša i avantura... Ovih dana često maštam o tome.

Moja bujna razmišljanja prekinuo je nepoznati glas koji me je dozivao. Bila sam iznenađena, ali sam poželjela da ga pratim. Navodio me je do moje sobe. Svjetlo je bilo ugašeno, a prostorija mračna. Tu tamu prekrili su neočekivani snopovi svjetlosti koje su se zatim spojili i napravili veliku figuru, nalik na portal.

Duboki glas mi je neprestano govorio: „Dođi! Ne boj se!“

Nijesam mogla da ga zaobiđem, te sam prošla kroz portal. Nijesam bila svjesna u kakvu avanturu se upuštam. Našla sam se na potpuno drugačijem mjestu. Ljudi su bili oskudno obučeni, kuće su bile male i siromašne. Čula sam ime koje mi je bilo odnekud poznato. Pa da, Perikle - atinski govornik!

Shvatila sam da se nalazim u periodu prije nove ere. Svi oko njega su bili uplakani. Priđoh bliže i shvatih da je mrtav. Sjetila sam se lekcije iz istorije koju sam skoro učila. Ovaj čovjek je umro od kuge. To je bila strašna i mnogo opasnija bolest od COVIDA-19. U tom periodu se odigrao Peloponeski rat, ali smrt od kuge je izgledala mnogo gore.

Prizor je bio zastrašujući. Virus je grabio ljude i oduzimao im živote. Padali su kao pokošeni jedan pored drugog. Medicina nije bila razvijena, a doktori, nespremni u zaustavljanju bolesti i neznajući puno o kugi i sami su se razbolijevali i umirali. Obuzeo me strah i počela sam da tražim način da pobjegnem odavde.

Odjednom, bježeći, 'preselih' se na neko još čudnije mjesto. Ulice su bile puste, a ako bih i vidjela neku osobu da prolazi, ta osoba bi nosila neobičnu masku sa produženim, oštrim dijelom, nalik kljunu. Prepoznala sam to doba. Našla sam se u srednjem vijeku. Ljudi su ovakve maske nosili da bi se zaštitili, takođe od kuge. Uporedila sam ih sa današnjim. Puno su pomagale ljudima, ali ipak, nedovoljno da se virus povuče.

Čula sam da je kuga najsmrtonosniji neprijatelj koji je ikada napao ljudski rod, a sad sam to i sama mogla vidjeti. Koliko je samo porodica ostalo pusto znog ove bolesti, nazvanoj Crna smrt.

Nalazila sam se u gradu sa ljudima koji su patili mnogo više nego mi tokom pandemije korona virusa. Tada je ljudima bilo puno teže nego u 21. vijeku kada je medicina velikim dijelom uznapredovala. Ipak, za razliku od 2021. godine, ljudi su u starom vijeku imali nešto što neki današnji nemaju - odgovornost. Njihova neodgovornost nas je i dovela u ovakvo stanje.

Hop... 18. vijek. Moram priznati da mi je ovo vremensko putovanje zanimljivo, ali me je zaprepastilo ono što sam ugledala

– ljudi su zaražene građane bacali u rupe da bi rasčistili mjesto od zaraze. Iako je to bio jedini način da se savlada kuga, prema ljudima je postupano surovo. Ljekari nijesu znali kako da im pomognu. Nijesam mogla gledati scene surovog ubijanja nedužnih ljudi, pa počeh vikati na sav glas:

„Ne radite to, i oni imaju pravo na život!“

Ali, ništa nije vrijedjelo, niko nije obraćao pažnju na mene.

Međutim, ugledala sam nepoznatog čovjeka koji mi je prilazio, dozivajući me mojim imenom. To je bio isti glas koji me je i na samom početku ove avanture odveo u prošlost. Kada mi je prišao, ćutao je. Pljesnuo je rukama i učinilo mi se da smo se preselili na neko drugo mjesto. Ljudi su bili veoma srećni. Čovjek mi je rekao da se zapravo nalazimo na istom mjestu kao i prije, ali u kasnijem vremenskom razdoblju.

Ulice više nijesu bile puste, već pune zadovoljnih ljudi. To je bio dan kada se svijet potpuno raščistio od zaraze. Ta sloboda ljudi je i u meni izazvala radost. Međutim, moj novi poznanik je bio spreman da pomogne i stanovništvu koje je zahvatila korona. Dao mi je biljku i objasnio mi je da sve što treba da uradim jeste da je protresem i iz nje će izaći ljekoviti prah koji će se raširiti po cijelom svijetu. Zahvalila sam mu, ali prije nego sam stigla išta više da kažem, opet sam se našla u mojoj sobi. Bila sam presrećna, ali radost je ubrzo nestala s mog lica. Umjesto ljekovitog cvijeta, u ruci je stajao pepeo. Čovjek se pokajničkim glasom izvinjavao. Bila sam tužna. Nada me je napustila.

Međutim, Donin veseli lavež mi je vratio osmijeh i optimizam. Veterinar je učinio čudo, ona je ozdravila. Radosna sjedi pored ograde i nestrpljivo me čeka da joj se pridružim. Radost me je ponovo obuzela. Nakon vesele igre s Donom, ušla sam u kuću i vidjela nešto što uopšte nisam očekivala. Na TV-u je bio isti čovjek koji me je odveo u avanturu i javio svijetu da su vakcine spremne.

Ova avantura me je navela da razmišljam o tome koliko imamo sreće što živimo u 21. vijeku gdje je razvijena medicina i gdje za svaki problem, mali ili veliki, postoji rješenje...

Sve što sam vidjela u meni je probudilo veliki strah – strah da se tako nešto ne ponovi. Znam da će i u budućnosti biti pandemija, ali nadam se da nijedna neće biti kao pandemija kuge. Ovo treba da nam je opomena da se još više uči i radi na pronalaženju vakcina koje će nam u budućnosti spašavati živote.

I tako, kada sve ovo prođe, ostaće priče o hrabrim žrtvama korone, o jakim i kuražnim bićima koja su je savladala, o novim vakcinama koje su nas spasile od nevidljivog neprijatelja. Ostaće priče o hrabrim i divnim ljudima obučenim u skafandere, sa maskama na licu koji su dali sve od sebe da spašavaju naše živote, a kojima ni oči nijesmo vidjeli da bismo im mogli zahvaliti. Ostaće priče...

A do tada moramo shvatiti da ništa u životu nije skroz savršeno, uvijek ćemo se suočavati sa raznim problemima i poteškoćama. A zapravo, sve ovo što se dešava jeste samo uvod u tu nepredvidivu knjigu, koju zovemo „ŽIVOT“.

Biće još dosta prepreka, ali slogom, razumom, ljubavlju, sve ćemo ih prebroditi.

Luka Radonjić

6. razred, JU OŠ „Narodni heroj Savo Ilić”, Kotor

(*Srebrno zmajevu jaje* – drugo mjesto u kategoriji od 4. do 6. razreda)

ČOVJEK JE, IPAK, GLAVNI KRIVAC

- Stigao je... - rekoše neki.

- I kod nas? - bili su šokirani drugi.

- I kod nas! - vrtjeli su glavom prvi.

- E sad smo gotovi... - svi su zabrinuto gledali pred sobom.

Sa svih strana odzvanjalo je: Stigao je, stigao je, stigao je...

Ništa mi nije bilo jasno. Nijesam znao ko je stigao i gdje.

Okretao sam se oko sebe, ali nijesam vidio nikoga posebno.

- Ko ga je prvi dobio? - svi se pitaju.

- Svi ćemo doći na red - odgovaraju.

Čekao sam da dođe To nešto ili Taj neko. Sve je bilo tako neodređeno i nejasno. Nijesmo znali odakle dolazi, ali smo ga svi čekali. Čekali smo ga tako što smo zatvorili sva vrata, spustili roletne, tiho pričali i trudili se da i ne dišemo. To je bio nezvani gost kojeg niko nije vidio, a svako mu se nadao. On je bio crna slutnja koja treba da se obistini, ali ne znamo ni kad ni kako.

A onda je počelo...

- Ona moja rodica... - govore žene

- A znaš li čiji još muž? - prekrštaju dlanove i čude se.

- Ne mogu vjerovati da je i on... - govore stariji ljudi.

- Što će crno dijete... Ko bi se nadao - zgrožavaju se svi.

Meni i dalje ništa nije jasno. Zgrožavam se i ja, tužan sam, a ne znam zašto, plašim se, ne znam zbog čega.

Sljedeće čega se sjećam nakon te nelagode koja je dugo trajala i nagovještavala nešto loše, bilo je oduzimanje slobode.

Kao kad ti neko stavi ruku na usta da ne možeš da dišeš, nama su stavili maske. Zabranjeno disanje. Čini mi se, nekako bih mogao da ne dišem, ali su nam zabranili i da govorimo.

- Ko ne bude poštovao socijalnu distancu, biće kažnjen - odzvanjalo je sa svih strana.

Socijalna distance... Valjda društvena, pobogu! Mislim... To znači da se distanciram od ljudi, društva, onih koje volim... Svi su kontrolisali nas, a ne Njega. Svi su gledali kako peremo ruke, šta izgovaramo, koju masku imamo na licu...

Ponavljali su širom svijeta: „Morate ovo, morate ono, ne smijete ovo, ni slučajno da nijeste ono...”

Za to vrijeme dok mi ništa nijesmo smjeli, On je mogao sve. Ispraznili smo mu ulice, oslobodili nebo, more, šume... Povukli smo se u svoje stanove da On može slobodno da šeta. I On je šetao... Ko god bi izašao Njemu u susret, na ulicu, na plažu, u svoje dvorište, bio bi kažnjen. Napadnut je stezanjem u grlu, golicanjem nozdrva, škakljanjem pluća, bockanjem vrelih mačevima temperature. Ljudi su bili stravljeni, a On se zabavljao. On je želio društvo. Plašila ga je distanca. Kad god bi sreo nekoga, želio je da se igra. Baca se ljudima u zagrljaj, grlio se sa njihovim grlima, golicao im pluća, ali ljudi nijesu shvatali njegovu želju za druženjem.

Ljudski mozak je bio ispran lošim vijestima i strahom. U svemu su vidjeli samo loše. Navukli su maske da se ne vidi koliko smo loši ljudi. Sami su doprinijeli da se dodatno uništimo. Odrasli kažu da se to zove autodestrukcija, uništavanje samog sebe. I nije ni čudo. Nije kriv On, koji se pojavio 2020. godine. Nema simbolike u ciframa, horoskopu, predskazanjima... Problem je u ljudima. Problem koji traje milenijumima, još otkako je čovjek prognan iz Raja. Činimo loše stvari, ne volimo najbliže, ogovaramo se, rugamo se jedni drugima, udaljili smo se od prijatelja, zagađujemo prirodu, zatrpavamo rijeke, uništavamo svoja tijela hranom i nehigijenom... Nije nam kriv On, krivi smo sami.

Jednog jutra odlučio sam da izađem na ulicu bez maske. Nijesam čak oprao ni ruke. Bio je to najrizičniji potez u mom životu. Roditelji su me gledali u nevjerici i molili da ne izlazim.

- Došlo je vrijeme da se i ja upoznam sa tim svjetskim neprijateljem. Moram da odrastem. Pustite me da izađem. - bio sam odlučan i napustio sam stan.

Naša ulica je bila prelijepa. Svuda je mirisao svjež i proljećni vazduh. Nije prošao nijedan automobil, nijesam sreo nikoga iz komšiluka, na ulici nije bilo čak ni gradskih mačaka.

Odlučio sam se spustiti do mora. Možda ga nađem na nekoj ponti, mislio sam. Gledao sam dugo u bistroplovu vodu. Nikad mi se more nije činilo ljepšim i čistijim. A onda sam počeo da kijam. Prvo sam pomislio da je to od od sunčevih zraka, koji su se prelamali po mirnoj plavoj vodi. Onda je počelo jače kljanje i neka jeza. Imao sam osjećaj kao da mi se nešto penje uz leđa. Prišunjao mi se krišom, pomislio sam. Vrijeme je za obračun.

Pročitao sam negdje da neprijatelju ne smijemo pokazati strah. Nije mi bilo svejedno, ali sam mislio samo na to. Sjetio sam se maske u džepu, ali nijesam htio da je stavim iz principa. Mogao sam oprati ruke u moru, ali ne... Moram da vidim u čemu je problem, prije nego On pobjegne.

- I? - izgovorio sam samouvjeren. - Mene si čekao, je li? Nema nikoga, pa si mene našao da smaraš? - rekli bi ljudi da sam lud kada bi vidjeli da pričam sam sa sobom. Nijesam očekivao da će mi On odgovoriti.

- Ti si zao - reče neki čudni glas.

- Molim? - bio sam zbunjen.

- Svi ste vi zli - bio je uporan glas.

- U čemu je tvoj problem?! - pitah.

- U čemu? U čemu? - glas je bio snažniji i uporniji, - Sve ste nam uništili. Sve!

- Ma ko ti je šta uništio? Ti uništavaš našu planetu - vikao sam i ja iznervirano.

- Ljudska drskost. I glupost... Isti si kao svi.

Bio sam bijesan što me neko tako doživljava. Stezalo me je u grlu i gubio sam dah. Bilo mi je hladno i vrtjelo mi se u glavi.

- Vidi, mali - poče onaj glas - otkako ste došli na ovu planetu, sve uništavate. Otrovali ste vodu, zemlju i vazduh. Trujete jedni druge mržnjom. Uništili ste životinje, modifikovali biljne i životinjske vrste, eksperimentišete na virusima, igrate se sa bakterijama, šta više hoćete, bolesni umovi! Samo jurite za novcem, igrate se medicine, eksperimentišete na svemu, samo da biste se zabavljali. Izbacili ste nas viruse iz laboratorija i sada se čudite kako smo se našli među vama. I mi moramo da živimo. Svi moraju da žive, ne samo ljudi. Zli ste i sebični, zato vam se sve ovo dešava. Da se nijeste igrali sa nama, da ste više brinuli o planeti i svome poslu, svi bismo bili tamo gdje nam je mjesto, srećni i zadovoljni. Ovako moramo da mijenjamo staništa da bismo opstali. I sad vi nas krivite što želimo da preživimo. Pa ljudi su krivi za sve, prihvatite već jednom! - vikao je.

Ja sam bio zatečen...

Poslije onog dana na plaži, shvatio sam poruku. Shvatio sam da je čovjek taj koji izaziva prirodu protiv sebe. Da nijesmo eksperimentisali kako bismo došli do novca, virus bi bio u svojoj laboratoriji i živio u prirodnom staništu. Ovako, prognan, morao je da opstane u ljudskom društvu. Nažalost, svi smo bili na gubitku...

- On neće donijeti ništa dobro - govorili su narednih godinu i po dana ljudi.

Ipak, mislim da je donio... Ljudi su zastali, osvijestili se, preispitali svoje ponašanje. Ujedini se cijeli svijet protiv nečega što nije mogao ni vidjeti. Svi smo očekivali velikog i moćnog neprijatelja, a on je bio sitan i nevidljiv. Uspio je sa milionima svojih vojnika, u formacijama različitih mutacija, da porobi cijeli svijet. Za veoma kratko vrijeme dospio je do najudaljenijih tačaka svijeta. I bio je veoma uspješan...

Ljudi su naučili lekciju i ujedinili se.

Svi svjetski naučnici radili su na zajedničkom projektu - vakcini. Radilo se dan-noć, bez mnogo hrane, kafe, potrebe za putovanjima. Naši superheroji zamijenili su šarene plaštove bijelim mantilima. Njihova oružja nijesu bile moćne strijele, puške i štitovi, već špric i igla. Protiv nevidljivog neprijatelja treba se boriti i manjim oružjem. Ljudi su to uspjeli.

Bilo mi je žao virusa, ali mi je još više bilo žao ljudi koji su patili. Žao mi je što zbog gluposti i sebičluka svi moramo da ispaštamo.

Sada je 2030. godina. Mnogo toga se promijenilo u posljednjih deset godina. Ni ljudi više nijesu isti. Brinu jedni o drugima, ponovo su se zbližili i čuvaju prirodu. "Nije svako zlo za zlo", kažu ljudi. Nije ni svaki virus loš, kažem ja. Ovaj nas je naučio da moramo biti spremni na sve i da nijesmo moćniji od prirode.

Ognjen Femić

6. razred, JU OŠ „Braća Ribar”, Bijelo Polje

(*Bronzano zmajevu jaje* – treće mjesto u kategoriji od 4. do 6. razreda)

LJUBAV I VIRUS

Daleko u brdima, u jednom selu, živio je čovjek zvani Bong. Bio je to čudan i mrzovoljan čovjek. Živio je sam, izbjegavao druge ljude, nije volio nikoga. U svojoj bašti gajio je neobične biljke, ali nije volio da ih dijeli sa drugima.

Na drugom kraju, u gradu, živio je dobar otac koji je najviše na svijetu volio svoju ćerku, jedinicu. Bio je izuzetno bogat, ali i darežljiv. Njegova ćerka, Sara, bila je veoma radoznala djevojčica i često nestašna. Dane je provodila u prirodi, razgovarala je sa životinjama i cvjetovima, rvala se sa vjetrom i plesala na suncu.

Jednog jutra, dok se igrala u bašti punoj crvenih ruža i pokušavala da uhvati dva velika leptira, nagazila je na purpurnu ružu. Trn se uvukao duboko u stopalo, noga je odmah pocrnjela, a Sarini bolni jauci daleko su se čuli. Svi su iz kuće istrčali, a njen otac, ugledni doktor, gorko je zaplakao jer je prepoznao da se Sara zarazila virusom Tersom. Taj opasni virus živio je u izuzetno lijepom cvijetu i bio je prava opasnost kada dođe u dodir sa čovjekom, uništavao je tijelo, izazivao je iznemoglost, gušenje i smrt. Otac je znao da će Sara umrijeti za nekoliko dana ako ne nađe melem od plavog maslačka.

Zašto baš meni da se to desi? Zar ću ja da ostanem bez voljene ćerke? Bože, pomози, ne dozvoli sve ovo! Kako da joj pomognem kad sam nemoćan? – tužno je jecao otac.

U tom momentu doletjela je lasta sa brezove grane i šapnula uplakanom ocu da daleko od grada, negdje u brdima, živi čovjek koji ima veliku baštu i u njoj plavi maslačak.

Ali, on je čovjek surovog srca – cvrkutala je lasta – on ne zna šta je patnja, a ni ljubav. Tvoje ga suze neće rastužiti, moraš da smisliš dobar način da otopiš njegovo ledeno srce.

Otac je sjedio kod Sarinog kreveta, posmatrao kako se muči i razmišljao je šta da uradi kako bi donio lijek svojoj voljenoj djevojčici. A onda mu je sinula misao, pokazaće Bongu šta je ljubav i tako će ga oraspoložiti.

Krenuo je odmah na put, a sa sobom je poveo najljepše i najčupavije kućence iz svog dvorišta, Sarinog ljubimca. Čim su stigli, pas je umiljato zalajao, dotrčao do Bonga i bijelim šapicama zagrlio njegovo stopalo. Bong je bio zbunjen. Nikad nije imao prijatelja koji ga je zagrlio, takva nježnost ga omekša i izmami mali osmijeh na licu.

Šta hoćeš od mene, traži? A za uzvrat mi ostavi ovog psa – progovori napokon Bong.

Ćerka mi boluje od strašnog virusa, mnogo se muči, ne želim da umre, volim je najviše na svijetu. Od kako je nagazila na purpurnu ružu, virus se proširio po njenom tijelu, mnogo kašlje, umrijeće. Lijek se nalazi u tvojoj bašti. Molim te, uberi mi plavi maslačak – govorio je tužni otac – ali, kako da ti ostavim psa kad je to Sarin ljubimac?

Ona ima tebe, tvoju ljubav, a ja, ja sam sam – drhtavim glasom odgovori Bong.

Bong se izgubio u svojoj bašti, pronade veliki, plavi maslačak, dade ga ocu i snažno zagrli psa od kojeg se više nije želio odvajati. Nekoliko dana kasnije Sara je opet veselo skakutala što je činilo oca srećnim.

Gdje je moj, čupo? – tražila je Sara svog ljubimca, dok je otac izbjegavao odgovor.

Taj pas je tebi spasio život – ispričao je otac djevojčici istinu, koju je ona zrelo prihvatila.

Tata, ne ljutim se, imam tebe! – nježno, kao što samo djevojčice grle svoje očeve, brisala je suze sa njegovog lica.

Daleko u brdima, u jednom selu, nastavili su složno da žive dva prijatelja – Bong i mali, čupavi pas. Njihova ljubav i prijateljstvo su pobijedili najopasnije neprijatelje – bolest i smrt.

Andrea Vuković

6. razred, JU OŠ „Anto Đedović”, Bar

UNIN STRAH

Dok je jedne tihe i sumorne večeri Una razmišljala kakav bi sastav mogla da napiše iz geografije, na suprotnoj strani sveta širio se novi, zarazni, nezaustavljivi virus – Virus 21.

Sledećeg jutra zavladao je pravi haos na vestima – Una prosto nije mogla da poveruje da je tu najzarazniji virus ikad. Pa zar nije već bio tu Virus Covid – 19? Na vestima je Una saznala da se virus prvi put pojavio u Egiptu, to je daleko od Crne Gore. Ali Una je znala da će Virus 21 doći kod njih pre ili kasnije, bez obzira na udaljenost. I bojala se toga.

Unini strahovi su se nažalost obistinili. U sledeće dve nedelje Virus 21 zahvatio je hiljade ljudi, a broj zaraženih osoba se povećavao iz minuta u minut...

Bila je na času iz biologije. Upravo se došaptavala sa Ivanom pitajući je šta misli o novom virusu. Ivana je samo rekla da je grozan, što nije ličilo na nju. Ivana bi se ispričala toliko da bi je nastavnici premestili u drugu klupu. Nastavnica im je upravo pričala koje simptome prouzrokuje Virus 21 – kijanje, upaljeno grlo, kašalj... Ali tada nastavničin glas naglo iščeze, sve je postajalo mutno i nejasno, a Unine oči se sklopiše...

Una je ležala u bolničkoj postelji. Počela je polako da otvara oči i ugleda prljavo-beli plafon. Kapci su joj bili neobično teški. Čula je doktore kako razgovaraju:

„Ta plavokosa devojčica sa šnalom u obliku slova i, da, ona će morati na operaciju mozga.“

Una se sledi. Doktori su upravo opisali Ivanu. Otkud ona ovde? Una se uzdignu, a čim je počela da se pomera, kao da joj se u trenutku sledilo čitavo telo, a onda se polako odledilo. Pribojavala se

onog najgoreg. Šta ako Una ima Virus 21?! Ali, to je bilo nemoguće... ili ipak moguće? Šta ako naučnici još uvek ne znaju sve osobine Virus 21? Una je imala milion i jedno pitanje, a nijedan odgovor.

Napusti te misli i okrenu glavu na levu stranu. Užasnu se kada ugleda Ivanino bespomoćno lice prikačeno na respirator. Nešto u njoj je vrištalo, htelo je očajnički da izađe iz nje i pomogne Ivani, ni sama ne znajući kako... Bio je to osećaj koji nikome ne bi poželela. Gušila se u sopstvenim mislima, čak i u svom sopstvenom telu, tražeći izlaz. Nije čak ni primetila da joj je u ruci zabodena igla sa infuzijom.

Baš u trenutku kada je htela da sedne, videla je da se kvaka pomera i da doktorska noga kroči unutra. Una se vrati u prvobitni položaj sa velikim bolom u plećima i napravi se kao da spava. Doktor uđe u bolničku sobu sa strogim izrazom lica. Tada Una odglumi da se budi, a onda doktor priđe i podesi infuziju na nula.

„Kako se osećaš?“, zapita je doktor.

Una mu je ispričala sve što je osećala i što se desilo. Nije više ništa htela da krije od bilo koga. Doktor nabaci pobeđnički osmeh praćen rečima:

„Pa ti se oporavljaš!“

Ali Una više nikako nije mogla da se suzdrži od pitanja šta će biti sa Ivanom. Dobila je veoma potresne i tužne vesti:

„Moraće da ostane u bolnici dok joj ne bude imalo bolje, a to se baš može odužiti. Za primer dajem jednu godinu. Iskren sam sa tobom i nadam se da me nećeš razočarati u bilo kom smislu“, reče doktor i napusti sobu.

Una nije znala šta da misli. Po glavi su joj se motale stravične misli koje ne bi valjalo spominjati. Nije je bilo briga šta će biti sa njom. Htela je da zna šta će biti sa Ivanom. Pitala se da li su njeni roditelji čuli gde je? Koliko je uopšte bilo sati? I da li će Ivana stvarno morati na operaciju mozga? Koliko samo mučnih pitanja!

Grizla i upropaštavala nokte od brige nekoliko dana kasnije uz društvo mame i tate, dok je čekala rezultate Ivanine operacije mozga. Tatin telefon naglo zazvoni. On se javi. Una je mogla da prepozna taj dubok i ljubazan glas tatinog šefa, bilo kad i bilo gde. Pokreti su govorili više od reči – tata i mama opet moraju prekovremeno da rade, pošto su imali istog šefa. Posle toga Una je čačkala svoju omiljenu igricu, kad začu panični doktorov glas: „Doktore Vujoviću, u kritičnom je stanju, nemamo puls, treba nam hitno pojačanje!“

Kako reče, Vujović? Čekaj, to prezime Uni je bilo veoma poznato... to je bio Ivanin doktor! Nije mogla da čeka. Nije bilo vremena za to. Una ustade spremna da snosi posledice, a u tom trenutku kroz nju prođe ledena jeza, a grčevi su joj zahvatali čitavo telo... panični glas naglo iščeze, sve je postajalo mutno i nejasno, a Unine oči se sklopiše...

Una je opet ležala u bolničkoj postelji, drugi put ove nedelje. Počela je polako da otvara oči, ali umesto prljavo-belog plafona, ugleda oštre crte doktorovog lica, a umesto ljubaznog pozdrava dobi neljubaznu opomenu: „Ne smeš da ustaješ ako želiš da ostaneš živa. Ivana je sasvim dobro, stanje joj se umerno popravlja, ali ako ovako nastaviš, tvoje stanje će postati čak i gore nego Ivanino pre poboljšanja.“

Teške suze ispuniše Unine oči, a ona popusti pred naletom suza, prvi put posle dugo vremena i reče žalosnim glasom, isprekidan jecajima: „Samo sam htela da uradim nešto“, a posle kraće pauze nastavi: „Ivana je jedna od retkih osoba koja mi je kao sestra u svakoj nevolji, sreći, strahu... Ali jedina osoba kojoj mogu sve da poverim i koja će biti iskrena sa mnom i reći mi šta ona misli da je bolje za mene, makar se ja sa time nikada ne složila. Ako bi se njoj nešto desilo, meni bi se to desilo duplo više.“

Naizgled strogog doktora do srca dirnuše ove reči i on oprostí Uni, dodajući nešto između naređenja i molbe:

„Razumem te, Una, ali ako ne ostaneš u krevetu dok ne budeš dobro stvarno će ti se desiti nešto što ti Ivana nikada ne bi ni pomislila, a kamoli poželela. Zato te očajnički molim da ostaneš u krevetu i da malo odspavaš ako možeš.“

Una istog trenutka utonu u san...

Hodala je bolnicom kroz duge, zamršene, naizgled beskra-
jne hodnike. Svaka stolica u hodnicima bila je zauzeta, a neki ljudi su čak i stajali. Svi su imali na ruci oznaku: - Virus 21 - . Svi su izgledali veoma bespomoćno i bili su bleđi kao krpe. Ta slika naglo nestade i Una se stvori na groblju, pred Ivaninim grobom... Zatim i ta slika naglo nestade i Una se probudi u svom krevetu.

Nekoliko dana kasnije, dok je Una već svima ispričala svoje snove (i dok su svi oni zaredom govorili da je to bila samo noćna mora), Ivana i Una su se sasvim polako i umereno oporavljale, pod pretpostavkom da je to Virus 21. Sreća pa nisu morale još dugo da čekaju – analiza njihovih antitela završavala se danas u 17:00 časova.

„Tu nema šta da se pretpostavlja – nijedan virus ne radi ništa ovakvo, što znači da mi imamo Virus 21“, ponavljala je Ivana, već šesti put toga dana. Naravno da je bila uzbuđena kada je bilo 16:59.

17:01. Analiza je završena i doktori su stajali pred devojčicama, spremni da počnu govor. Progovori Ivanin doktor, doktor Vujović: „Prvo moramo da otkrijemo najnovije osobine Virus 21, kako bi vam posle saopštili vaše stanje, koje je veoma dobro. Pročitaćemo vam osobine Virus 21 sa ovog dokumenta koji je sastavio glavni doktor: ` Virus 21 je novi zarazni virus, sada zastupljen u svakoj zemlji na svetu. Najnovija istraživanja su pokazala da kod svakog čoveka ovaj virus utiče drugačije. Kod jedne osobe može biti u obliku obične prolećne prehlade, a kod druge osobe može se razviti čak u obliku raka ili tuberkuloze i sl.` Ovo dalje što je naš glavni doktor napisao su neki naučni

termini zbog čega Virus 21 nastaje kod svakoga u drugom obliku, pretpostavljam da vas to ne zanima, pa neću čitati. Mene samo još zanima jedna stvar: da li neko ima nekih pitanja?“

Svi su zabezegnuto gledali u doktora, a posle kraće pauze, Ivanin tata odgovori da niko nema pitanja.

„Dobro, onda ću, ako mi dozvoljavate, reći u kom obliku je Ivanin Virus 21. Dakle, Ivanin Virus 21 je bio u obliku tumora, pa je zato morala na operaciju mozga. Tumora više nema, pošto smo ga ustanovili veoma rano, pa nemate razloga za brigu. Zadržaćemo je u bolnici još nekoliko dana zajedno sa Unom, čisto radi nadzora, pa će moći da izađu istog dana. Kao što rekoh, nemate razloga za brigu. Prepuštam Vama, doktore Tomaševiću.“

Doktor Tomašević je bio Unin doktor, pa su ga svi nestrpljivo gledali.

„Hvala, doktore“, odgovori Tomašević, pa nastavi: „Unin Virus 21 je bio u bezazlenom obliku i nije puno oštetio imuni sistem. Njen Virus 21 je bio nešto što se dobije spajanjem groznice i gripa. Pošto veoma brzo napredujemo u lečenju, moći će da izađe iz bolnice zajedno sa Ivanom, za tri dana, što znači u petak. Da li neko ima pitanja?“

Unin tata istog časa odgovori: „Ne, hvala Vam doktore.“

Svi su sijali od sreće. Dva doktora se okrenuše da odu ali tada Tomašević dodade: „Mislim da od sada mogu da šetaju, šta kažete na to, doktore?“

Vujović samo zadovoljno klimnu glavom.

Una opet popusti pred naletom suza, ovog puta radosnica i zagrlj Ivanu, tako jako, da bi neko pomislio da hoće da je udavi. Doktori su to sve posmatrali iza ćoška.

„Dragi kolega, milsim da imamo savršen lek za Virus 21 – ljubav i sreću. Ne postoje dve jače i intezivnije stvari od toga, a ove devojčice su nam to otkrile. Mislim da bismo trebali da im otkrijemo čarobni lek“, reče Vujović.

Doktori saopštiše devojčicama i njihovim porodicama šta su imali, dodajući:

„Mislim da možemo da ih otpustimo danas, šta kažete na to, dragi moj kolega, pod uslovom da se paze naredna tri dana onako kako bismo ih mi pazili u bolnici?“, predloži Tomašević.

„Kako bih mogao da kažem „ne“ na to?“, odgovori Vujović.

Una i Ivana su izašle iz bolnice sa pobeđničkim izrazima na radosnim licima.

Devojčice su se pazile ta tri dana, baš kako je trebalo, a posle su odlazile jedna kod druge svakoga dana i družile se koliko su mogle, pomagale jedna drugoj oko domaćih zadataka... I sve je bilo lepo.

Godinama kasnije, kada su devojčice već odrasle, Virus 21 je potpuno nestao, iščezao. Dve nekada male devojčice nikada nisu zaboravile dane patnje u kojima su shvatile da su ljubav i sreća glavni motivi života. Sa njima takođe idu i neuspeh, tuga, razočarenje, ali sve to brzo nestane kada veruješ u sebe i misliš pozitivno, uvek, i u dobru i u zlu.

Dve drugarice su uvek nastavile da dele sve što su imale, a sa njima – ljubav i sreću. Nikada nisu odustajale od svojih ciljeva i kroz sve su se probijale zajedno.

Mislim i znam da se sve može kad nisi sam i kad veruješ u sebe!

Nikolas Katharos

6. razred, JU OŠ „Narodni heroj Savo Ilić”, Kotor

BIO JEDNOM JEDAN VIRUS

Bio jednom jedan virus. Neobičan virus. Toliko sićušan da se jedva i primjećivao. Živio je u jednoj dalekoj zemlji sa svojom porodicom, okružen ljubavlju i prijateljima. Sanjao je o tome da kada poraste upozna mora, rijeke i planine... da dosegne nebo penjući se na planine i da obiđe cijeli svijet. Kako je bio veoma živahan, radio je razne nestašluke. Najviše je volio da se igra u dvorištu jedne stare fabrike. Često bi zavirio unutra očaran raznim instrumentima i epruvetama u laboratoriji.

Učiteljice u školi svaki dan su svojim malim učenicima bakterijama govorile koliko treba da budu pažljivi sa ljudima, a pogotovo sa djecom.

„Nećemo ih mučiti mnogo...“, stalno su ponavljale. „Pomoći ćemo svima da dobiju antitijela i da su snažni i hrabri u životu...“, sa osmjehom su govorile učiteljice mekoga srca.

Ali, nestašni virus se nije mnogo obazirao na njihovu priču. Stalno je razmišljao o tome kako da dobije mišiće i što više ojača. Tako je jednoga dana u jednoj fioci u fabrici našao razne vitamine. Bili su to jaki multivitamini - crveni, zeleni, neki žuti, a neki šareni. Sve ih je odjednom progutao i za par trenutaka postao rumen, divalj i opasan. Posljedice su bile velike. Novost se brzo proširila i moralo se hitno preduzeti nešto.

Sazvan je Glavni savjet bolesti. Od rane zore vladao je nemir i galama.

Riječ je imala gripa, koja je govorila o kraju sezone njenog postojanja.

„Ha,ha,ha“, čulo se u pozadini. „Imao sam te za mnogo jaču!“ rekao je neobični virus. „Razboljela si nekoliko djece i to je sve? Ja sanjam drugačiju karijeru.“

„Što bi to značilo?“ upitala je kijavica.

2Da postanem svemoćan, da razbolim sve, da pričaju o meni na TV-u, na radiju, da sam super zvijezda! Koronavirus! Ovo će biti moje ime! Vidjećete koliko ću ljudi razboljeti!“, rekao je i bahato se osvrnuo oko sebe pogledavši sve viruse.

„Ali, ne možeš to da uradiš! Virusi postoje da bi ojačali dječje tijelo kako odrastaju. To se zove imunološki sistem, znaš li?“, reče grip.

„Mi se ne pojavljujemo da bismo ih sve razboljeli, niti nam je stalo da budemo poznati“, rekli su svi virusi u isti glas. „Nikada nećeš uspjeti da pokažeš takvo lice djeci. Neće te pustiti...“

„Ma nemoj!“ suprotstavio se Koronavirus. Bio je mnogo tvrdoglav i nije nikoga slušao. „Ja ću se pokazati pametnijim... Odlučio sam!!!“

Počeo je da viče, da se ljuti i divljaštvo da širi. Naredio je svima sa mržnjom i zlobom da ga služe i vođom da ga zovu.

„Imam opaki i lukavi plan...“

„Svaki trougao na mojoj kruni biće jedan o mojih trikova kako da djecu razbolim. A sa njima i cijeli svijet! Ha, ha, ha!“

„Kako to misliš uraditi?“ upitao je kašalj.

„Prvi trougao - usta! Da li ste ikada vidjeli dijete koje ne stavlja ruke u usta? Još ako nisu čiste... parti ima da napravim! Drugi trougao - nos! Koliko puta čačkaju nos bez maramice? Lako se mogu sakriti u njihove prstiče. I treći trougao moje krune i najlukaviji... svaki put kada trljaju oči neopranih ruku, hop! I već sam unutra. Tako ću da širim svoje kraljevstvo! Sve dok imam ovu krunu, biću nepobjediv! Koliko sam samo pametan, pitam se?!“

Virusi su se učitali i zbunjeno gledali Koronavirus kako se širi.

Dani su prolazili i kako je rekao, tako je i bilo. Na televiziji i radiju su govorili o novom kralju virusa. Zlu nije trebalo dugo da se dogodi. Čim je stigao u grad, počeo je da pozdravlja, ljubi i da se hvali sa moći koju je imao.

Prošao je kroz kuće, škole, radnje... svakom stazom i ulicom. Svi su govorili da to ne radi, jer će tako izazvati nelagodu i zlo... Govorili su kako će se razboljeti mnogi od njegovog bijesa.

Ljudi, veliki i mali, počeli su polako da oboljevaju. Da kašlju, teško dišu, da imaju temperaturu i vrtoglavicu.

Djeci su u školi ispričali koliko je važno imati čiste ruke. A i mame kod kuće stalno su im, kao pjesmicu, ponavljale: „Ne diraj lice, peri ruke...“ I djeca su poslušala. Vrlo su brzo smislili kako da pametno i mudro zaustave zločinca.

Napravili su veliko slavlje i pozvali ga kao počasnog gosta, navodno da bi se divili njegovoj kruni. Koronavirus je odmah pristao i, čim je stigao na slavlje, popeo se na pistu da se šepuri pred svima.

Koliko je bio uobražen, nije ni posumnjao što mu se sprema. Tada su sva djeca pojurila i u tili čas sipala na njega puno antiseptika sa sapunicom i vodom i odmah ga uhvatili i stavili u teglu sa zapečaćenim poklopcem.

„Upomoć!? Upomoć!? Gubim snagu!“ dozivao je uzaludno bespomoćni Koronavirus. „Kakvi ste vi to virusi?! Pomozite mi!“

Ali, bilo je kasno. Svi virusi su mu okrenuli leđa. Niko nije mogao da mu oprostí oholost, bijes i sebičnost.

Djeca su se okupila oko njega i sva uglas rekla: „Slušaj prijatelju Koronaviruse... mi zdravlje i igru želimo, zato bakterije i viruse tjeramo. Dobrota će vladati i sve će nas čuvati!“

Dušan Reljić

6. razred, JU OŠ „Dušan Pavičić“, Herceg Novi

JUNAK PO IMENU LUIS

Junak ove priče je mladi momak Luis. On je spriječio zlog naučnika Jugovića III, u namjeri da uništi prelijepo ostrvo, puno čudnih životinja.

Jugović je nakon toga odslužio dio kazne u zatvoru, ali mu je jedne večeri sinula ideja kako da pobjegne. Napravio je napitak za uspavljivanje, stavio ga krišom čuvarima u kafu i oni zaspasše čim su srknuli po gutljaj. On se zatim iskrade do svoje laboratorije, ali znao je da ne može u njoj dugo ostati. Tako uze najpotrebnije stvari i pobježe u bunkere Tajnoga brda. Kada je bunker uredio po svojoj potrebi, primijeti da je umjesto DNK krokodila uzeo jedan propali eksperiment. Jugović htjede da ga baci, ali mu odjednom sinu nešto opako. Još uvijek se htio osvetiti Luisu što mu je dao prvoklasnu kartu za zatvor. Sjeti se on i svoje davne želje da zavlada čitavim svijetom. Njegov podmukli i zlopamtni um samo je nešto tako i mogao da misli.

Poče miksati taj propali eksperiment (koji je bio kopija kolere i kuge spojene u jedno), toksičnu materiju i prstohvat krvi od Jugovića Juniora (njegovog čudovišta). Odjednom se desilo ono o čemu je cijeloga života maštao. Dobio je oružje koje je moglo poraziti svakoga. Smijao se odvratnim smijehom, koji dolikuje samo najpodlijim ljudima.

...I tako nastade VIRUS KORONA.

A gdje je bio Luis? On se sa Fijaskom (psačka - mačka i pas), Kalaverom (melisica - lisica i medvjed), Markom (kanagaj - papagaj i kanarinac) i Margeritom (konjorac - magarac i konj) preselio u Ameriku da radi kao ljekar.

Luis je bio najbolji medicinski radnik kojeg je svijet vidio. Živio je u prelijepoj kući sa ogromnim vrtom, gdje su stanovali njegovi odani prijatelji. Putovao je dosta kako bi pomagao ljudima širom Afrike i Azije. Stekao je i ljudske prijatelje. Zvali su se Luka i Milan. Upoznao ih je na Škveru, nakon što je Jugovića prijavio policiji. Tri druga jedno vrijeme provodili su se ludo, a kada je Luis dobio posao, pošli su zajedno za Ameriku. Bili su kao braća.

Luka je bio mlad, snažan, prijatan i zanimljiv. Bio je pravi šaljivdžija. Svakoga bi uspio nasmijati svojim šalama. Kosu nikada nije sređivao, izgledala je kao da se tu održao Drugi svjetski rat. Imao je plave oči i crnkastu kosu. Bio je krupan i na neobičan način privlačan. Milan je bio malo stariji od Luke, pametan, snalažljiv i umio je riješiti razne probleme (Da ga je neko ubacio u biznis, ta firma ne bi imala konkurenciju). Bio je nižeg rasta, tamne puti, kratke kose i kafenih očiju.

Uz svoje prijatelje, Luisu je život izgledao kao bajka, sve do jednoga dana.

Luis je mirno išao na posao misleći o tome kako će ljudima pomoći da im se vrati osmijeh na lice. Ali, ušavši u ordinaciju, strefio ga je šok. Svuda se vidjelo kako ljudi paniče, što je bilo neobično u ovoj bolnici. Zbunjen, upita najbližeg doktora šta se događa.

- Znaš li Luise šta se uopšte dešava? - odvrati mu doktor.

- Ne znam! Bio sam nekoliko dana na odmoru, pa nijesam u toku - reče Luis.

- Rodio se novi virus! Ljudi obolijevaju. Neki umiru, drugi paniče. Prava katastrofa! - reče doktor sa strahom u glasu.

Luis se odmah bacio na posao, a dok je pomagao ljudima da ostanu u životu, došla mu je jedna misao.

- U ovo je Jugović morao biti upleten. Toj odvratnoj zmijurini nikada nije dovoljno zla na ovoj planeti - mrzovoljno reče sebi u bradu.

Nakon napornog dana na poslu, koji mu je bio najstresniji do sada, jer su životi zavisili od njega, saopšti svojim drugovima ovu užasnu informaciju. Oni, zaprepašćeni, shvatiše da samo njih trojica sa svojim ljubimcima mogu da spriječe ovu zlobu. Tako će početi njihov lov na Jugovića.

Milan je imao sestru Milku u Kamenom. Ona je primjetila da njene koze bježe od Tajnog brda. Starci se žale, jer im meso i sir imaju neobičan miris, a vazduh je prljav i jedva se može disati. Milka je slutila da se nešto čudno dešava u tunelima Tajnoga brda. Odlučila je da pođe do bunkera ovog zanimljivog mjesta. Često je, kao mala, tu igrala žmurke sa drugarima, skrivala se u tunelima i napuštenim bunkerima.

Čim je ušla u bunker, vidjela je da je sve drugačije. Spazila je zelene zidove, nacрте, DNK životinja i razno oružje, njoj potpuno nepoznato. Što je dublje zalazila u tunele, sve je jasnije vidjela tajanstvenu svjetlost. Pred njom je stajao ogroman rezervoar pun najodvratnije tečnosti koja se prelivala okolo. Zloslutnost je ispunjavala svaki mikron toga prostora. Tečnost je bila ne samo odvratna, ona je bila živa i zla, slična najpodmuklijoj zmiji koja se sprema da svoj otrov ubrizga u nečije tijelo. Milka poblijedi, zadrhta, osjeti nemoć i strah. U trenu joj je sve bilo jasno: zlo je rođeno i spremno da pokori svijet.

Odmah je to javila bratu. Vjerovala je da on i njegova družina mogu stati na put ovom čudovištu. Čim su dobili informaciju od Milke, bilo im je jasno da je Jugović napravio čudovište, virus koji je krenuo u svoj ubilački pohod. Sada su znali i gdje se ta odvratna zmija skriva i odakle pokorava svijet.

- Prijatelji, vraćamo se u Herceg Novi. Potrebni smo tom gradu, a podjednako i cijelom svijetu. Krećemo odmah! - reče Luis bez oklijevanja.

Njegovi vjerni prijatelji složili se sa tom idejom. Napravili su i plan spasavanja svijeta. On je glasio ovako. Oni bi sa svojim

životinjama krenuli na put. Ne bi se puno zadržavali u gradu, jer je Jugović poslao robote koji patroliraju najljepšim gradom na svijetu i siju strah njegovim ulicama. Istog časa bi na Margeriti pošli preko Tople 3 stogodišnjim kozjim stazama do Tajnoga brda. Tu bi konjorca privezali, a zatim bi nastavili dalje sa Fiaskom, jer može da nanjuši tragove, i Markom, jer je sitan i jedva bi se primijetio. Sa tim planom krenuše u avanturu.

Putovanje nije bilo lako i uzbudljivo kao obično. Jedva su mogli da dođu na aerodrom, jer je Korona zaključala sva vrata. Ljudi zbog virusa gube poslove, mole za pomoć, obolijevaju od ove napasti, a niko ne može da pomogne. Djeca ne mogu da se igraju, po prvi put su mirna. Uče preko kompjutera i druže se jedino preko igrica. Usamljena su i ne mogu da budu ovako dugo u kućama. Korona kao da je zaustavila vrijeme.

Luis i njegova družina bili su srećni kada su uspjeli da dođu do lijepoga Herceg Novog, ali pri ulasku u grad gdje sunce sa tugom odlazi, začudili su se. Nikoga nije bilo na ulicama, sve je bilo zatvoreno, a čuo se samo zvižduk vjetra i šum lišća. Nijesu se mogli dugo zadržati da gledaju ovu strahotu. Odmah su krenuli put Tajnoga brda. Imali su ipak dva problema. Nijesu znali kako da se prišunjavu Tajnome brdu a da ih Jugovićeva straža ne primijeti. Stražari su bili roboti koji, kada ugledaju nekoga, zaraze ga najgorim sojem ovoga virusa. A i da su znali kako da prođu pored straže, nijesu mogli da znaju koji je lijek protiv Korone i kako izgleda. U mislima kako da riješe ove probleme, uhvati ih noć kod Kotobilja. Tu padoše umorni na zemlju i san ih odmah savlada.

Svi isti san sanjaše. U snu im se javiše divne vile, plave kose, tankih nogu i zavodljivih pogleda. One im se obratiše ljupko i druželjubivo.

- Dragi junaci, došli ste da spasite ovaj svijet. Tako ste pokazali svoju hrabrost. Samo vam treba još malčice naše pomoći. Da ne budemo nepristojne, moramo da se predstavimo. Mi smo Orijenške vile. Vidjevši vašu odlučnost i hrabrost došle smo da vam pomognemo. Jugović je postao gotovo nepobjediv, samo ga mi možemo nadjačati. Odvešćemo ga u Vilinsku pećinu i tamo uspavati. Samo, vama treba lijek. A gdje ga naći? Luise, ti se sjećaš Misterioznog ostrva i njegovog bogatstva. Ali svo to blago ne vrijedi kao ljekovita voda. Ti moraš da doneseš bar četiri čaše te vode: tri da se zaštitite od straže, a jednu da prospete u rezervoar. Tako, momci, sa srećom!

Kada se probudiše, shvatiše šta treba da urade. Odmah su sišli do Škvera da unajme barku na kojoj bi doplovili do ostrva. Srećom, put je bio kratak i sladak. Kada je Luis zakoračio sa životinjama na tlo, osjećao se kao kod kuće.

Nijesu dugo uživali jer su trebali da spasu svijet. Izvor su našli, još ljepši nego što je bio. Napuniše četiri čaše, kao što su im vile rekle, i odmah pođoše nazad. Na Margeritinim leđima brzo su stigli do Tajnoga brda. Straža je bila kao zamađijana. Vile su još jedanput pomogle junacima. Fijasko im je pokazao put do rezervoara i, kada stigoše, prosuše sve četiri čaše odjednom. Tada su osjetili da se nešto mijenja.

- Prijatelji, svijetu se pomalo vraća život, lijek teče njegovim venama – reče Luis.

Tako se Korona vratila tamo odakle je došla, u mrak i ništavilo. Ovo je bio kraj „nove normalnosti” i početak pravog života.

Bilo je lijepo gledati svijet koji se vraća na staro. Škole otvaraju svoja vrata djeci, čuje se njihova radosna vriska i smijeh. Ljudi se grle, ljube i raduju se susretima. Sunce radosno grije i kao da mu vidimo osmijeh na licu. Ljudi ponovo rade, svi su zdravi i srećni što mogu da uživaju u svome životu.

A još neko je bio radostan. Ta osoba, vjerovali ili ne, bila je Jugović. Bio je veseo na čudan način, kažnjen ludom ljubavlju. Zaljubio se do ludila u jednu od vila. Izgubio je pamćenje i slobodu. Iz njegovog mozga plan o uništenju je nestao. Zamijenila ga je magija ljubavi. Svojom voljom je postao vilinski rob. Jutro je počinjao češljanjem dugih kosa. Postao je dobar kuvar i nije izlazio iz vilinske kuhinje. Bio je spreman da sve uradi za njih samo da bi tu i ostao. Vile su se trudile da dobro ispašta za svoje zločine.

Svijet je cvjetao u nadi da ovo zlo nikada neće vidjeti i da će njegova zanesenost dugo trajati. Naši junaci dali su sebi odmor koji se pretvorio u jedan od nezaboravnih. Žurke su bile i noću i danju, pjevalo se, igralo, zabavljalo, a neko se i zaljubio. Luka i Milan su sreli stare drugove, oživljavali uspomene i radovali se svakom trenu. Luisa su privukle divne, plave oči djevojke koja se smijala najljepše na svijetu. Našao je sve što je potrebno jednom čovjeku da živi savršen život. Želio je dati još nešto ovome divnom gradu. Otvorio je bolnicu i ostao da živi i radi u Herceg Novom.

Nakon ovoga, Herceg Novi je postao najpopularniji grad na svijetu. Turisti su morali dvije godine unaprijed da rezervišu boravak. Niko iz grada nije odlazio i svi su se vraćali da budu Novljani.

Sladana Mihailović

6. razred, JU OŠ „Braća Ribar”, Bijelo Polje

LIJANA

Davno u jednom kraljevstvu živjeli su kralj Filip i njegova ćerka, Lijana. Lijana je kralju bila najvažnija osoba u životu. Pored izuzetne ljepote, nju je krasio sjaj plemenitog srca, pa se svaki momak mogao zaljubiti u nju. U blizini kraljevstva nalazila se pećina u kojoj je rasla otrovna ruža. Jednog dana dunu olujni vjetar, vrtlozi vjetra zavukoše se u pećinu i opraiše je. Sljedećeg dana vazduh oko kraljevstva je bio otrovan, dok u dvorištu iznikoše otrovne ruže. Naredi kralj da niko ne izlazi iz dvora, u suprotnom umrijeće ako udahnu taj vazduh. Krenu priča da kad bi neko posjekao glavnu ružu, tu u pećini, ostale bi se posušile i vazduh više ne bi bio otrovan.

- Zašto smo zatvoreni, oče? – upita ćerka.

- Zato što je vazduh oko kraljevstva otrovan, šire se otrovne čestice, poput virusa i ko udahne taj vazduh biće mrtav – odgovori otac Lijani.

- Pa, kad će vazduh biti čist? – znatiželjno upita ćerka.

- Kad neko presječe glavnu ružu – odgovori otac.

Kralj je sate provodio pored peći, razmišljajući kako da riješi problem, kako da opet budu na slobodi i uživaju u čistom vazduhu i ljepotama njegovog cvjetnog vrta. Došao je na ideju da ako neki mladić uspije da osječe ružu i time spriječi širenje zaraze, da će Lijanu udati za njega.

Dok su prolazili dani, širila se i poruka koju je kralj dao u javnost. Ko god je dolazio da prosi Lijanu, čestice tog vazduha bi ga usmrtili ispred dvora. Princ iz susjednog kraljevstva, Erik, čuo je poruku koju je poslao Filip pa je odlučio da mu pošalje pismo. Kada je krilati orao dostavio Filipu pismo, on mu

je odgovorio: „Kad isječeš glavnu ružu, koja se nalazi u pećini Vrag, dobićeš ruku moje Lijane.”

Kad stiže odgovor, Erik je dugo razmišljao kako da ostvari svoj san. Razmišljao je kako da osječe ružu, a da se na istu ne ubode, jer znao je da je ubod te ruže smtonosan. Danima je pripremao čeličnu masku kako bi se zaštitio od otrova koji se nalazi u vazduhu. Kad je to završio uzeo je mač, i to ne bilo kakav, već mač čija je drška napravljena od zmajeve krljušti, sa detaljima od dijamanta, oštrica od dragog kamena, koji se pojavljuje jednom u sto godina, i krenuo je. Došavši do pećine uzeo je baklju kako bio osvjetlio put do glavne ruže.

- Mene tražiš, kraljeviću – zlobno je progovorila Ruža.
- Unišću tvoj otrov, otrovnice – zamahnu Erik da je presječe.
- Od mog otrova nastaje smrtonosni virus, sačekaj pa ćeš i ti, kao i svi prethodni koji su dolazili, biti mrtav – nastavlja umišljena Ruža.
- Mene će ljubav spasiti, ljubav ubija virus – pobjednički zamahnu mačem i presječe ružu.

Polovina ruže osta u korijenu, nakon čega i taj dio, kao i okolne ruže počeo da obaraju svoje glavice. U želji da dokaže kralju Filipu da je on uništio glavnu ružu, pokupi njene djelove i spakova u svilenu maramu.

Filip je znao koliko je princ Erik hrabar i koliko voli Lijanu, zato i odluči da ga čeka kraj prozora.

- Čerko, pogledaj – usplahireno reče – otrovne ruže se suše.
 - Znači li to da dolazi dan zlatne slobode? – uplakano će Lijana.
- Sad već kroz smijeh nastavlja kralj – Na koju to slobodu mišliš, da se udaš, je li, čerko?
- Ne, oče. Hoću kao nekad da uživam u našoj bašti, jer rekao si, da kad nestanu te otrovne ruže neće više ni vazduh biti otrovan.

Vazduh više nije otrovan, Erik skide čeličnu masku, približi se bagremu koji se nalazio na proplanku i nabra buket bodljivog bagrema kako bi zaprosio Lijanu. Kad kralj ugleda da se

Erik približava dvoru, od njegovog smijeha i sreće zatrese se cijeli dvor, pojuri u dvorište a za njim i ostali.

Nekoliko mjeseci kasnije, kralj Filip je organizovao veliku svadbu Erika i Lijane. Predloži Eriku da ostane da živi u dvoru sa Lijanom, što je on i prihvatio.

- Srećna sam – reče Lijana.

- Tvoja sreća je i moja, neka tako bude do kraja života – odgovori Erik, dok je lepršava tišina, obasjana zracima ljubavi, krasila Filipovo kraljevstvo.

Sadržaj

Predgovor

Ovostrano u onostranom – virus 21 – Nađa Durković 5

Srednje škole

1. *A38-K* – Maša Rovčanin (I nagrada), (Podgorica) 7
2. *Zakletva* – Luka Tapušковиć (II nagrada), (Podgorica).... 17
3. *Koronino carstvo* – Kristina Rakonjac (III nagrada),
(Bijelo Polje)..... 29
4. *Bez emocija* – Sofija Kaluđerović (Podgorica) 43
5. *Proksimanci ili ne* – Marko Vulević (Andrijevića)..... 49
6. *Hvala* – Vojin Nedović (Bijelo Polje) 53
7. *Crnilo plavih očiju* – Andrijana Obradović (Žabljak)... 63
8. *Koraci do smrti* – Milica Vojinović (Žabljak) 79
9. *Herbarijum* – Vasilisa Rašović (Kotor) 89
10. *Kristalnim oružjem do slobode čovječanstva* –
Željana Cmiljanić (Bijelo Polje)..... 93
11. *Neobičan susret* – Marija Vuković (Podgorica)..... 99

Osnovne škole 7, 8, 9. razred

12. *Rupa se jednostavno zatrpava* – Radivoje Durutović
(I Nagrada), (Podgorica) 113
13. *Virus 21* – Jovana Stanišić (II nagrada), (Kotor) 125
14. *Virus nas je spasio* – Vojin Begović (II nagrada), (Kotor)..... 135
15. *Svjetski putnik C 21* – Laura Bilafer (III nagrada), (Kotor)... 145
16. *Virus gospodarica* – Maria Kuznjecova (Herceg Novi)..... 153

17. <i>Bajka o Koroni</i> – Merjem Spahić (Bijelo Polje).....	159
18. <i>Iskupljenje</i> – Drago Rapovac (Kotor)	167
19. <i>Strip „Virus 21”</i> – Sofija Peričić (Tivat)	173
20. <i>Čudesni lijek iz sna</i> – Nina Doljanica (Kotor)	183
21. <i>Heroji virusa</i> – Marta Borović (Kotor)	189
22. <i>Ogrlica</i> – Teodora Barbić (Tivat).....	193
23. <i>Planeta Zemlja 2321.</i> – Nina Vuković (Risan).....	199
24. <i>Ispovjest bolničkog kreveta</i> – Tarik Idrizović (Bijelo Polje) ...	209
25. <i>Žuti paket</i> – Željana Marstijepović (Bar)	219
26. <i>Beležnica</i> – Jovana Velimirović (Podgorica).....	223
27. <i>Vila Ljupka i kralj Zločko</i> – Ilija Radonjić (Podgorica)...	231
28. <i>Očekuj neočekivano</i> – Staša Obradović (Bijelo Polje).....	237
29. <i>Kod sudbine</i> – Anđela Grujić (Bijelo Polje)	243
30. <i>Izolovan</i> – Miroslav Vujnović (Podgorica).....	247
31. <i>Lekcija čovječanstvu</i> – Katarina Bojović (Podgorica).....	251
32. <i>Gospodin Koronko</i> – Elena Vasiljević (Nikšić)	257
33. <i>Virus</i> – Marija Mašanović (Bar)	261
34. <i>Solidarnost u naletu epidemije</i> – Danica Račić (Budva).....	265
35. <i>Povratak očiju iz pakla</i> – Anđela Vulović (Risan).....	269

Osnovne škole 4, 5, 6. razred

36. <i>Virus - juče, danas, sutra</i> – Milica Kovač (I nagrada), (Kotor)	275
37. <i>Čovjek je ipak glavni krivac</i> – Luka Radonjić, (II nagrada), (Kotor).....	281
38. <i>Ljubavi i virus</i> – Ognjen Femić (III nagrada), (Bijelo Polje).....	287
39. <i>Unin strah</i> – Andrea Vuković (Bar)	289
40. <i>Bio jednom jedan virus</i> – Nikolas Katharos (Kotor)	295
41. <i>Junak po imenu Luis</i> – Dušan Reljić (Herceg Novi)	299
42. <i>Lijana</i> – Slađana Mihailović (Bijelo Polje).....	305

